

Khuyển Huynh

Contents

Khuyển Huynh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	9
8. Chương 8	11
9. Chương 9	12
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	18
14. Chương 14	20
15. Chương 15	21
16. Chương 16	24
17. Chương 17	27
18. Chương 18	29
19. Chương 19	31
20. Chương 20	32
21. Chương 21	34
22. Chương 22	36
23. Chương 23	38
24. Chương 24	40
25. Chương 25	41
26. Chương 26	43
27. Chương 27	44
28. Chương 28	45
29. Chương 29	47
30. Chương 30	48
31. Chương 31	50
32. Chương 32	52
33. Chương 33	53
34. Chương 34	55
35. Chương 35	56
36. Chương 36	58
37. Chương 37	60
38. Chương 38	62
39. Chương 39	64
40. Chương 40	65
41. Chương 41	66

42. Chương 42	69
43. Chương 43	71
44. Chương 44	73
45. Chương 45	74
46. Chương 46	77
47. Chương 47	79
48. Chương 48	81
49. Chương 49	83
50. Chương 50	85
51. Chương 51	87

Khuyển Huynh

Giới thiệu

Editor : TảoThế loại: Huynh đệ niên thượng, trước lãnh đạm sau bá đạo ôn nhu anh trai công x ngọc mạnh thiện lương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuyen-huynh>

1. Chương 1

“Cạch!”

Lộ Tiểu Vũ giật mình tỉnh giấc, đầu tiên cậu hốt hoảng nhìn khung cảnh xa lạ xung quanh, rồi mới xốc chân bước xuống giường.

Phòng ăn sáng đèn, Lộ Tiểu Vũ nhớ rõ trước khi đi ngủ cậu đã tắt hết đèn trong nhà rồi mà.

Cậu xỏ dép trong nhà hơi rộng, lặng lẽ đi đến cửa phòng ăn, nhất thời há to miệng: Bên bàn ăn, con chó lông vàng của anh trai cậu đang cắn ống hút uống bia, thấy Lộ Tiểu Vũ xuất hiện, nó ngẩng đầu nhìn cậu, nháy mắt, cậu cảm giác như trong mắt nó có vẻ bi thương bất đắc dĩ.

Buổi chiều Lộ Tiểu Vũ nhận được một cuộc điện thoại khiến cậu nghẹn lời không thốt lên được một câu. Người thân duy nhất trên đời này của cậu, anh trai cậu đã qua đời vì tai nạn giao thông.

Lộ Tiểu Vũ bỏ thí nghiệm trong tay xuống chạy tới nhà xác, chỉ để nhìn thấy thi thể bị phá thành từng mảnh nhỏ của anh mình.

Khi ấy, Lộ Tiểu Vũ không khóc. Mặc dù là người thân duy nhất của nhau, nhưng bọn họ còn chưa gặp nhau được ba lần, lần cuối cùng chính là ở tang lễ của mẹ. Sau đó, người anh trai này thậm chí còn không buồn để lại số điện thoại, cứ thế biến mất trước mặt đứa em còn chưa tốt nghiệp đại học.

Lộ Tiểu Vũ không trách anh, hai bọn họ chỉ là anh em cùng mẹ khác cha, trước khi cậu ra đời anh đã rời đi theo chồng trước của mẹ. Tuy chỉ có một mình song Lộ Tiểu Vũ vẫn có thể sống, hơn nữa còn sống rất tốt.

Nhưng dù thế nào hai bọn họ vẫn là anh em chảy cùng một dòng máu.

Những cảm xúc dồn nén khi nhìn thấy thi thể của anh trai rốt cuộc cũng trút ra khi cậu nhìn thấy chú chó lông vàng anh cậu để lại. Cậu ngồi xổm xuống, vuốt ve chú chó ngoan ngoãn đáng thương vừa mất đi chủ nhân, hốc mắt bỗng đỏ bừng.

Lộ Tiểu Vũ nhận được chìa khóa nhà trọ của anh trai. Nói chính xác, cảnh sát trao trả tất cả di vật của anh cho cậu.

Lộ Tiểu Vũ lật mở chiếc ví dính đầy máu, nhìn giấy phép lái xe và chứng minh thư bên trong. Ngón tay cậu lướt trên bức ảnh và cái tên Trần Thiên Ảnh, hồi tưởng mình và anh còn chưa nói chuyện với nhau được

một lần hoàn chỉnh, cũng không cần thận để ý khuôn mặt anh, giờ nhìn lại, thực ra anh cậu là một người đàn ông rất anh tuấn chín chắn.

Lộ Tiểu Vũ vẫn còn ở ký túc xá trường, cho nên không thể mang một con chó bụi như vậy về, đành dắt nó về nhà trọ của Trần Thiên Ảnh.

Đây là căn hộ hai phòng một sảnh, bài trí đơn giản nhưng tinh tế, sắp xếp cũng xem như gọn gàng. Dọc đường đi chó lông vàng đều yên tĩnh lạ thường, không hề vì bị Lộ Tiểu Vũ dắt đi mà bất an lo sợ, chỉ tới khi về đến nhà, nó mới đứng trước cửa huyền quan không nhúc nhích.

Lộ Tiểu Vũ kéo kéo nó. Cún bụi không nhúc nhích, hai mắt tĩnh lặng nhìn phòng khách trước mặt.

Lộ Tiểu Vũ không biết chó cũng có thể lộ vẻ mặt bi thương bất đắc dĩ như vậy, nghĩ thầm, có lẽ nó nhận ra chủ nhân không còn mà đau buồn. Ngoài xoa đầu an ủi, cậu không biết phải làm gì khác để khuyên giải nó.

Lộ Tiểu Vũ tìm được thức ăn cho chó trong tủ lạnh, đổ vào bát nhỏ đặt trước mặt nó.

Cún bụi không buồn ngủi, dứt khoát quay đầu đi.

Lộ Tiểu Vũ nhìn theo dáng nó, thấy nó đến trước cửa sổ, nằm xấp xuống, mắt không chớp nhìn phía ngoài. Đột nhiên cậu cảm thấy nó như một người đang nhìn ra ngoài cửa sổ, bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy xuống.

Cậu bị suy nghĩ này dọa nhảy dựng, cậu không biết chó có thể làm chuyện điên rồ như thế hay không, nhưng cũng đủ làm thay đổi ý định để cún bụi ở đây để quay về trường học của cậu. Lộ Tiểu Vũ quyết định đêm nay cậu cứ ở lại cùng chú chó đang buồn bã này trước, ngày mai sẽ nghĩ cách giải quyết chuyện này sau.

2. Chương 2

Tối, Lộ Tiểu Vũ gọi điện kêu thức ăn bên ngoài.

Khi cậu đang mãi mê ăn cơm rang Dương Châu, cún bụi đột nhiên nhảy đến sofa đối diện cậu, ngồi xuống, mặt cứng nhắc nhìn cậu.

Lộ Tiểu Vũ không biết vì sao mình lại hình dung vẻ mặt của một con chó như thế, chỉ là trực giác nói cho cậu nó đang có vẻ lúng túng.

Nghĩ nghĩ, cậu đưa nửa cơm thừa tới trước mặt cún bụi, “Muốn ăn không?”

Cún bụi nhìn nhìn cơm thừa trước mặt, cuối cùng vẫn quay đầu đi.

Lộ Tiểu Vũ cũng không có cách nào, không biết phải cho nó ăn cái gì, đoán có lẽ nó đang buồn, hôm nay sẽ chẳng thiết ăn gì đâu.

Lộ Tiểu Vũ thu dọn một chút, sớm vào phòng cho khách trải chăn đệm. Hôm nay cậu cũng mệt mỏi, cả người cứ như đang nằm mơ, nằm trên giường nhắm hai mắt, đầu lại cứ lớn vồn cảnh tượng ban ngày.

Cậu nghe được hình như cún bụi đi vào phòng ngủ của Trần Thiên Ảnh bên cạnh, không để ý lắm, xoay người trùm kín chăn, chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm, Lộ Tiểu Vũ nghe thấy tiếng động phát ra từ phòng ăn.

“Xoảng” một tiếng, không quá to, nhưng nghe rất rõ ràng.

Lộ Tiểu Vũ xỏ dép trong nhà của anh trai xuống giường, nhẹ chân nhẹ tay đi về phía phòng ăn đang sáng đèn.

Trong phòng ăn đang diễn ra cảnh tượng có thể lật đổ nhận thức suốt hơn hai mươi năm qua của Lộ Tiểu Vũ, một chú chó ngồi ngay ngắn trên ghế, miệng ngậm ống hút uống bia. Đã thế, nó còn ngẩng đầu lên nhìn cậu với vẻ mặt bi thương bất đắc dĩ.

Khoảnh khắc ấy, Lộ Tiểu Vũ nghĩ, có lẽ trong thân thể chú cún này có một linh hồn con người, nửa đêm trằn trọc mất ngủ, cho nên nó đến phòng ăn mở tủ lạnh lấy một lon bia, sau đó vì mồm quá dài không uống được nên cầm ống hút vào để uống.

Lộ Tiểu Vũ cảm thấy chuyện này quá mức kì lạ, không thể tưởng tượng nổi.

Cún bự nhìn Lộ Tiểu Vũ một cái, rồi lại cúi thấp đầu tiếp tục hút bia. Lộ Tiểu Vũ nghe thấy từ mũi nó phát ra tiếng thở dài thật sâu.

Lộ Tiểu Vũ phân vân không biết nên về phòng ngủ hay ở lại tâm sự cùng nó, bỗng nhớ ra thật lâu trước kia cậu đã xem một chương trình nước ngoài, trong đó nói đến một con ngựa nuôi thường xuyên tranh thủ chủ nhân không có nhà mà trộm mở tủ lạnh lấy rượu uống.

Thế là Lộ Tiểu Vũ hơi thích ứng, miễn cưỡng bản thân phải tỉnh táo lại, đi qua xoa đầu nó, hỏi, “Mày khát sao? Có muốn uống nước không?” Hỏi xong cậu tự thấy mình đến là ngốc, đi vào phòng bếp rót một bát nước đặt trước mặt nó.

Cún bự hút bia ‘Rột rột’, không thèm liếc Lộ Tiểu Vũ và bát nước cậu mang tới. Xong xuôi nó tự mình nhảy xuống ghế, vứt vỏ lon vào thùng rác, quay trở về phòng.

3. Chương 3

Hôm sau Lộ Tiểu Vũ phải về trường tiếp tục làm thí nghiệm.

Cún bự dậy từ rất sớm, ngồi ngay ngắn trên sofa không nhúc nhích, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Lộ Tiểu Vũ chuẩn bị xong, đi qua xoa đầu nó, “Tao phải về trường, mày ở nhà chờ, buổi chiều tao mang đồ ăn về cho mày. Chờ tao liên lạc với bạn học, hỏi xem có thể tìm chủ nhân mới cho mày không...”

Lộ Tiểu Vũ nói đến đây, đột nhiên cún bự nâng chân trước khoát lên cánh tay cậu, đôi mắt mở to nhìn cậu đầy phức tạp.

Lộ Tiểu Vũ cố gắng hiểu ý nó, hình như nó đang hoảng sợ bất an.

Cậu nói, “Anh trai đi rồi, giờ không còn ai chăm sóc mày nữa. Tao phải về trường học, không thể để mày lại đây tự sinh tự diệt được. Mày yên tâm đi, tao sẽ nhờ bạn tìm một gia đình yêu chó có trách nhiệm nhận mày, rồi sẽ ổn thôi.”

Lộ Tiểu Vũ cũng không còn cách nào khác, nhắc móng nó đặt lên sofa, vỗ vỗ lông nó, đứng dậy đi ra ngoài.

Khi cậu ở huyền quan thay giày, cún bự chạy tới cắn quần cậu không chịu nhả ra.

Lộ Tiểu Vũ không hiểu gì, cảm giác nó đang muốn kéo cậu vào trong nhà. Cậu do dự đi theo nó vào phòng Trầm Thiên Ảnh, tiếp đó hoang mang nhìn nó dùng móng ấn nút mở máy tính trên bàn.

Lộ Tiểu Vũ nhìn vẻ mặt chăm chú của nó, đột nhiên thấy lạnh lạnh, nhịn không được run người.

Máy tính bật lên, móng cún bự đặt lên con chuột, kéo kéo mở một trang word mới, rồi bắt đầu dùng móng vuốt ấn lên bàn phím, “Tôi là Trầm Thiên Ảnh.”

Tôi là Trầm Thiên Ảnh!

Lộ Tiểu Vũ lắc lắc đầu, hoài nghi bản thân đang nằm mơ, đứng dậy bước ra ngoài, “Biết vậy tối ngủ sớm hơn một chút.”

Cún bự đuổi theo cán ống quần Lộ Tiểu Vũ kéo cậu về chỗ máy tính, để cậu nhìn rõ màn hình, trên đó vẫn hiện lên năm từ, “Tôi là Trầm Thiên Ảnh.”

Lộ Tiểu Vũ đột nhiên quay đầu nhìn chú chó lông vàng trước mặt, kinh hãi hỏi, “Mày thật sự là Trầm Thiên Ảnh?”

Cún bự nghiêm túc gật đầu. Nó đi đến giường ngâm bật lửa đặt lên tay Lộ Tiểu Vũ, lại quay về tủ đầu giường rút một điều thuốc lá trong bao ra, đi tới trước mặt Lộ Tiểu Vũ gật đầu.

Một lúc sau Lộ Tiểu Vũ mới hiểu, nó muốn mình châm thuốc cho nó.

Lộ Tiểu Vũ bật bật lửa, nhìn thấy cún bự đi tới châm thuốc rồi hít một hơi thật sâu, tiếp đó ngâm điều thuốc đang tỏa khói trắng mù mịt.

Lộ Tiểu Vũ choáng đầu hoa mắt, nhện không được nâng tay day day huyết thái dương.

Cún bự lông vàng tự xưng là Trầm Thiên Ảnh kia lại đi tới máy tính gõ chữ, lần này là một chuỗi rất dài, “Tôi bị tai nạn giao thông, tỉnh dậy đã phát hiện mình thành thể này, mà thân thể của tôi đã bị biến đổi hoàn toàn trong xe ô tô. Tôi sống sờ rất lâu vẫn không thể tin được, mãi tới khi thấy cậu, cậu không thể đưa tôi đến nhà khác được, tôi là anh trai cậu.”

Lộ Tiểu Vũ nhìn dòng chữ kia mới hiểu ra, kinh ngạc nói, “Anh thật sự là Trầm Thiên Ảnh, vậy....” Lộ Tiểu Vũ đứng bật dậy, “Thi thể của anh hai hôm nữa sẽ bị hỏa thiêu!”

Cún bự lại một lần nữa bày vẽ bi thương, song chỉ ngồi im không cử động.

Lộ Tiểu Vũ hiểu được ý cún bự: Thân thể kia đã nát tan không ra hình dạng gì, không bao giờ có thể sử dụng được nữa. Vậy Trầm Thiên Ảnh phải làm sao đây? Ở trong thân xác một con chó tới khi chết ư?

4. Chương 4

Lòng Lộ Tiểu Vũ mềm nhũn, tuy năm ấy Trầm Thiên Ảnh đã bỏ cậu lại khi cậu cần người thân nhất, nhưng cậu vẫn không thể tàn nhẫn bỏ rơi người anh trai khổ sở tuyệt vọng này được.

Lộ Tiểu Vũ trở về phòng thí nghiệm thu dọn đồ đạc, quay về ký túc xá sắp xếp đồ dùng cá nhân và quần áo vào túi, xách hành lý đến siêu thị mua ít đồ ăn chín. Cậu quyết định lần sau sẽ tới mua gạo, dầu, gia vị các loại, sau này tự mình nấu ăn vẫn tốt hơn.

Trở về nhà Trầm Thiên Ảnh, Lộ Tiểu Vũ tay xách hành lý gian nan đóng cửa, thấy cún bự Trầm Thiên Ảnh đang xem ti vi, điều khiển từ xa đặt bên cạnh móng cún, chỉ cần anh động động ngón tay là có thể chuyển kênh. Anh ngâm điều thuốc trong miệng, song không châm lửa.

Nghe thấy Lộ Tiểu Vũ về, Trầm Thiên Ảnh đứng dậy ưu nhã nhảy xuống sofa, đưa điều thuốc tới trước mặt Lộ Tiểu Vũ, lắc lắc đầu.

Lộ Tiểu Vũ buông hành lý, đi tìm bật lửa châm thuốc cho anh.

Thực ra Lộ Tiểu Vũ cảm thấy hơi ngại khi phải ở một mình với Trầm Thiên Ảnh, cậu không biết xưng hô với người anh trai trước mặt thế nào. Hôm qua thì cậu có thể thoải mái gọi anh là ‘cún bự’, còn lúc này thì không biết phải gọi tiếng ‘anh trai’ thế nào. Không phải do giờ Trầm Thiên Ảnh đang trong thân xác của một chú chó, mà là hai người nào có tình cảm gì. Hình tượng người anh trai mà Lộ Tiểu Vũ từng ảo tưởng, đã sớm bị Trầm Thiên Ảnh lạnh lùng vô tình đập nát.

Châm thuốc cho Trầm Thiên Ảnh xong, Lộ Tiểu Vũ hơi thất thần, ngọn lửa không cẩn thận bén tới lông chó. Lộ Tiểu Vũ vội vàng thổi tắt lửa, nhưng nhúm lông vẫn bị lửa cháy mất một chút.

Lộ Tiểu Vũ ngượng ngùng nhìn sắc mặt Trần Thiên Ảnh, nhưng giờ khuôn mặt này của anh cũng không biểu hiện ra được bao nhiêu cảm xúc. Trần Thiên Ảnh nâng móng cào cào mép, rồi như không có chuyện gì quay về sofa nằm sấp.

Lộ Tiểu Vũ đặt hành lý vào phòng cho khách, sau đó xách túi đồ ăn vào phòng bếp. Vừa đi cậu vừa nói, “Em mua thức ăn chín và cơm về, buổi trưa mình ăn tạm. Chiều em sẽ đến siêu thị mua gạo, tối nấu cơm.”

Trần Thiên Ảnh không đáp lại.

Lộ Tiểu Vũ nghĩ, cũng không trông chờ anh ấy sẽ như cún thật sửa ‘Gâu gâu’, thế nên cậu liền tự mình nói chuyện không chờ anh trả lời.

Tới khi ngồi trước bàn ăn, Trần Thiên Ảnh ngồi trên ghế nhìn bát đũa trước mặt, đơ người.

Lộ Tiểu Vũ xới hai bát cơm, không biết làm sao nhìn Trần Thiên Ảnh. Cậu để ý thấy Trần Thiên Ảnh trộm nâng móng, rồi lại thả xuống, mặt cứng nhắc không nhúc nhích.

Lộ Tiểu Vũ đoán có lẽ anh ngại, giả bộ lấy lý do xem ti vi, bưng bát vào phòng khách.

Cậu mở ti vi, chợt nghe phòng ăn vang lên tiếng ‘Lạch cạch’, vội vàng quay vào, thấy Trần Thiên Ảnh ghé lên bàn, đôi đũa rơi xuống đất.

Lộ Tiểu Vũ đi tới, đặt bát xuống, ngồi xổm xuống nhặt đũa đặt trước mặt anh, ai ngờ Trần Thiên Ảnh lại nâng móng hất đũa xuống. Lộ Tiểu Vũ giờ mới biết anh giận, vội an ủi, “Anh đừng vội, cứ bình tĩnh, thực ra không cần dùng đũa cũng được...”

Nói tới đây, Trần Thiên Ảnh dứt khoát nhảy xuống bàn bỏ đi.

Lộ Tiểu Vũ không có cách nào, đứng trước bàn ăn suy nghĩ một hồi, vào phòng bếp lấy thìa, cầm bát chạy theo anh.

Trần Thiên Ảnh ghé trên sofa không nhìn cậu.

Lộ Tiểu Vũ ngồi xổm xuống, dùng thìa xúc cơm đưa đến bên miệng Trần Thiên Ảnh, “Để em đút cho anh.”

Cậu không rõ có phải anh vừa đảo mắt khinh thường cậu hay không, rồi lại thấy Trần Thiên Ảnh há miệng. Cậu vội vàng đưa cơm vào miệng anh, giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

5. Chương 5

Ăn cơm xong, Trần Thiên Ảnh tự mình đi súc miệng. Lộ Tiểu Vũ rửa bát xong, vừa lau tay vừa nói, “Em ra ngoài siêu thị một lát, anh cứ xem tivi nhé.”

Trần Thiên Ảnh khoan thai ra khỏi phòng vệ sinh, đi tới huyền quan lắc lắc lông, ngẫm ngẫm, lại quay về phòng soi gương. Cuối cùng anh tới bên cạnh Lộ Tiểu Vũ, ngay ngắn chỉnh tề chờ cậu.

Lộ Tiểu Vũ đang thay giày, thấy thế thì kinh ngạc hỏi, “Anh cũng đi?”

Trần Thiên Ảnh ngẩng đầu nhìn cậu.

Lộ Tiểu Vũ khó xử, “Có thể siêu thị sẽ không cho anh vào...”

Trần Thiên Ảnh hơi nheo mắt, coi bộ không cao hứng lắm.

Lộ Tiểu Vũ đành phải nói, “Được rồi, tới nơi anh không được chạy linh tinh đâu đấy.” Nói xong cậu tự thấy lời này không ổn lắm, có khi sẽ lại chọc giận anh.

Đợi Lộ Tiểu Vũ mở cửa, Trần Thiên Ảnh mới nghiêm túc bước ra ngoài, sau đó tự mình ra ấn thang máy.

Lộ Tiểu Vũ giật mình thon thót, sợ hành vi kì quái của Trần Thiên Ảnh sẽ bị người khác chú ý. Nhưng cậu không dám nhắc nhở anh, trong lòng cậu vẫn luôn có chút sợ Trần Thiên Ảnh.

Hai người ra cửa, không ngồi xe được, dù xe bus hay taxi cũng đều không cho phép một con cún bụi như vậy lên xe.

Vậy là Lộ Tiểu Vũ chỉ có thể cùng Trần Thiên Ảnh chậm rãi đi bộ, tới siêu thị gần nhất.

Không biết vì sao Trần Thiên Ảnh cứ nhất quyết phải đi, có lẽ ở trong nhà lâu nên không chịu nổi, muốn ra ngoài đi lại một chút. Tuy nhiên Lộ Tiểu Vũ vẫn vui mừng Trần Thiên Ảnh không có ý định hút thêm thuốc.

Siêu thị không cho Trần Thiên Ảnh vào, anh ở ngoài cửa tìm một chỗ ngồi chờ. Bên cạnh có đứa nhỏ trêu chọc anh, anh không thèm liếc một cái, có người để đồ ăn vào sọt miệng anh, anh liền hơi nghiêng đầu đi.

Lộ Tiểu Vũ tay xách một túi đồ ăn, vai khiêng một bao gạo nhỏ bước ra khỏi siêu thị.

Hình như Trần Thiên Ảnh bắt mắt cậu quá chậm, quay đầu hừ một tiếng.

Lộ Tiểu Vũ đi tới trước mặt anh, nghiêng đầu hỏi, “Ta về nhé?”

Trần Thiên Ảnh nhìn bao gạo cậu trên vai cậu, nâng móng cào cào cánh tay cậu.

Lộ Tiểu Vũ không hiểu ý anh.

Trần Thiên Ảnh không nhìn được, hai chân đều bám vào Lộ Tiểu Vũ, đứng thẳng người, nâng móng kéo bao gạo kia.

Lộ Tiểu Vũ giờ mới hiểu, vội vàng đẩy anh ra, lùi về sau vài bước, “Không cần đâu, em tự xách cũng được.”

Trần Thiên Ảnh không hề có ý thỏa hiệp, Lộ Tiểu Vũ đành phải đưa túi đồ ăn cho anh, “Không thì anh mang cái này về được không?”

Trần Thiên Ảnh im lặng.

Lộ Tiểu Vũ cẩn thận đặt túi lên lưng Trần Thiên Ảnh, buộc quanh cổ anh thành một vòng. Chính chính sửa sửa một lúc lâu, xác định sẽ không rơi túi xuống, cậu mới đứng dậy, “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Mấy đứa nhỏ chạy tới xem náo nhiệt, vui vẻ cười chỉ chỉ trỏ trỏ Trần Thiên Ảnh.

Lộ Tiểu Vũ ngưỡng ngừng, thấy Trần Thiên Ảnh mặt không đổi sắc đi về phía trước, đột nhiên khi đi qua một đứa nhỏ, anh không báo trước nhe răng làm bộ muốn cắn nó. Tất nhiên không phải cẩn thận, nhưng cũng đủ làm nhóc con bị dọa sợ, rụt về sau ngã bệt xuống đất khóc hu hu.

Lộ Tiểu Vũ cũng bị dọa nhảy dựng, vội vàng nâng đứa nhỏ dậy, ngẩng đầu nhìn Trần Thiên Ảnh ngẩng cao đầu bước đi, không buồn quay đầu lại khiêng túi đồ đi xa thật xa.

6. Chương 6

Buổi tối, Trần Thiên Ảnh ăn xong cơm liền trở về phòng lên mạng.

Lộ Tiểu Vũ rửa sạch bát đĩa, quay về phòng mình mở laptop, sau đó mới ngồi xuống tĩnh tâm chỉnh sửa tư liệu thí nghiệm.

Phòng cậu không khóa, một lúc sau Trần Thiên Ảnh lảng lảng bước vào, yên lặng ngồi phía sau cậu, nâng móng cào cào lưng cậu.

Lộ Tiểu Vũ quay đầu lại hỏi, “Có việc gì sao?”

Trần Thiên Ảnh cắn áo cậu giật nhẹ, ý bảo cậu đi theo mình.

Cùng nhau trở lại phòng Trầm Thiên Ảnh, Lộ Tiểu Vũ ngồi xuống giường, nhìn Trầm Thiên Ảnh ngồi xổm trước máy tính gỗ chữ, “Cậu tìm một luật sư kế thừa tài sản của tôi đi.”

Lộ Tiểu Vũ ‘A?’ một tiếng sững sốt, “Nhưng mà anh vẫn chưa...”

Nói một nửa, cả hai đều im lặng, không ai biết vì sao Trầm Thiên Ảnh lại trở thành như vậy, cũng không ai biết anh còn có thể quay trở về hay không. Thân thể đã hoàn toàn biến dạng, ngày mai sẽ hỏa thiêu. Hai anh em bọn họ không có người thân nào khác, Trầm Thiên Ảnh và Lộ Tiểu Vũ lại là hai người ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau, gần như không cùng quen một người nào. Lúc trước Lộ Tiểu Vũ có gọi điện cho quản lý nghĩa trang hỏi thử, tính sau khi tiếp nhận tro cốt của Trầm Thiên Ảnh sẽ đi thẳng đến nghĩa trang an táng.

Giờ, nói đến chuyện thân thể, không khỏi cảm thấy mọi chuyện không thực khó tin.

Nghĩ đến đây, Lộ Tiểu Vũ hỏi, “Anh có muốn báo cho người bạn nào không? Để bọn họ gặp anh...”

Trầm Thiên Ảnh lắc đầu, khuôn mặt nhuốm vẻ bi thương, màn hình phản quang khiến anh nhìn rõ hai mắt loang loáng ánh nước của mình.

Trầm Thiên Ảnh gõ, “Không cần làm gì hết, trực tiếp chôn đi. Tôi còn gửi một ít tiền trong ngân hàng, cậu cứ cầm lấy, sau này thu chi của tôi đều do cậu phụ trách.”

Lộ Tiểu Vũ kìm nén không vươn tay xoa đầu anh, “Dạ” một tiếng.

Tuy nhiên cậu bắt đầu nghĩ, ngoại trừ ăn uống ra thì Trầm Thiên Ảnh có cần chi tiền gì đâu? Quần áo giày dép không cần, không gặp bạn bè cũng không mất tiền gặp mặt vui chơi, càng không đi xem phim mua quà tặng bạn gái, lẽ nào phải tiêm vắc xin phòng bệnh chó dại? Không biết đất không, bảo anh ấy đi tiêm chắc anh ấy sẽ tức giận nhỉ?

Trầm Thiên Ảnh tất nhiên không biết những suy nghĩ kì quái trong đầu Lộ Tiểu Vũ, gõ tiếp, “Cầm tiền mua một chiếc ô tô trước đi.”

Lộ Tiểu Vũ kì quái hỏi, “Ai lái?”

Trầm Thiên Ảnh nghiêng đầu, miệng còn ngậm thuốc lá, ngẩng lên nhìn cậu.

Lộ Tiểu Vũ nhìn một bộ lưu manh này của anh, liền biết mình lại nói sai, vội vàng sửa, “Em đi học.”

Trầm Thiên Ảnh quơ quơ chân trước, ý bảo nói đến đây thôi, cậu ra ngoài đi.

Lộ Tiểu Vũ quay trở về phòng tiếp tục làm việc đang dang dở.

Đêm khuya, Trầm Thiên Ảnh muốn vào phòng tắm tắm rửa. Anh ghé vào bồn tắm mở nước cũng không khó lắm, chỉ là khi Trầm Thiên Ảnh muốn chậm rãi trèo vào bồn tắm, hai chân sau cũng trượt theo luôn.

Anh vội vàng ngóc dậy, song vẫn sắc mấy ngụm nước, gian nan ho khan.

Lộ Tiểu Vũ nghe tiếng động liền đi tới, thấy Trầm Thiên Ảnh đứng trong bồn tắm lớn, cả người ướt sũng, hỏi, “Tắm rửa sao? Có cần em giúp không?”

Trầm Thiên Ảnh không đáp lại.

Trên thực tế, anh không để Lộ Tiểu Vũ tắm hộ thì cũng không tắm được, đến tự ngâm mình trong bồn tắm anh còn chẳng làm được.

Lộ Tiểu Vũ thấy anh phản ứng như vậy, ngồi xổm xuống bên cạnh bồn tắm, lấy dầu gội và sữa tắm ra lưỡng lự một chút, cuối cùng quyết định chọn dầu gội, đổ lên người Trầm Thiên Ảnh xoa xoa.

Thực ra Lộ Tiểu Vũ rất thích chó, nhất là giống chó lông vàng to bự thế này. Nhưng cậu không dám để Trầm Thiên Ảnh biết, mỗi khi muốn ôm cổ xoa xoa mấy cái cậu đều phải tự nhéo tay mình, nhắc nhở bản thân đây không phải là một con chó bình thường. Cậu tin nếu cậu mà làm vậy, Trầm Thiên Ảnh nhất định sẽ trở mặt với cậu.

Thế nên đối với Lộ Tiểu Vũ, tắm rửa cho Trầm Thiên Ảnh thực ra là một chuyện vô cùng hưởng thụ.

7. Chương 7

Dựa trên tiêu chuẩn một chú cún, Trầm Thiên Ảnh xem như nghe lời, chỉ là lúc nào cũng chìa cái bản mặt thối thối ra.

Lộ Tiểu Vũ tắm rửa kì cọ cho Trầm Thiên Ảnh, thấy lớp lông vàng mượt dính bết vào nhau, nhìn ngốc ngốc khó coi biết bao, cậu nhện không được bật cười.

Trầm Thiên Ảnh nghiêng đầu, trừng cậu một cái, rồi lại thối mặt quay đầu về.

Lộ Tiểu Vũ tắm cho anh rất cẩn thận, đến lỗ tai cũng kì cọ kĩ lưỡng. Hình như Trầm Thiên Ảnh khó chịu, lúc cậu cọ tai cho anh, anh liền lắc lắc đầu. Cậu cũng tắm phần bụng, nhưng đến lúc tắm chân sau, anh liền tỏ vẻ không vui.

Lộ Tiểu Vũ khê nâng chân sau không chịu phối hợp của anh, hỏi, “Không tắm sao?”

Lúc này Trầm Thiên Ảnh mới buông lỏng chân, để Lộ Tiểu Vũ nâng chân mình lên. Cậu đổ sữa tắm vào lòng bàn tay, bôi lên chân anh, xoa xoa chà sát.

Trầm Thiên Ảnh khó chịu, ba chân còn lại nhảy cà nhắc trong bồn tắm muốn trốn.

Lộ Tiểu Vũ bảo, “Anh đừng cử động, xong ngay thôi.”

Mãi đến khi kì sạch tận đuôi, Lộ Tiểu Vũ mới mở vòi hoa sen gội sạch bọt biển trên người anh.

Cậu lấy khăn tắm bao quanh người Trầm Thiên Ảnh, Trầm Thiên Ảnh đứng trong phòng tắm không chịu ra, há miệng nhìn Lộ Tiểu Vũ.

Lộ Tiểu Vũ hơi sừng sốt, bôi kem đánh răng lên bàn chải, ngồi xổm xuống đánh răng cho Trầm Thiên Ảnh.

Đánh tới khi Trầm Thiên Ảnh hài lòng, nghiêng đầu đi, Lộ Tiểu Vũ mới đưa nước tới miệng Trầm Thiên Ảnh cho anh súc miệng.

Trầm Thiên Ảnh người còn nguyên khăn lông chạy ra khỏi phòng tắm, Lộ Tiểu Vũ dọn dẹp phòng, sau đó chạy theo cầm khăn lau khô người Trầm Thiên Ảnh.

Trầm Thiên Ảnh ngáp một cái.

Lộ Tiểu Vũ vừa lau nước đọng trong tai Trầm Thiên Ảnh vừa hỏi, “Buồn ngủ sao?”

Trầm Thiên Ảnh ngáp thêm cái nữa.

Lộ Tiểu Vũ nói, “Lau không khô được, không thì em lấy máy sấy sấy một lúc nhé?”

Trầm Thiên Ảnh gật gật.

Lộ Tiểu Vũ lấy máy sấy cất trong tủ ra, Trầm Thiên Ảnh lại nằm sấp xuống sofa.

Cậu tới ngồi bên cạnh anh, bật máy sấy, một tay cầm máy một tay xoa xoa lông anh.

Trầm Thiên Ảnh được gió ấm thổi đến là thoải mái, đầu gác lên đùi Lộ Tiểu Vũ mơ màng ngủ.

Tới khi sấy khô lông trên lưng, Lộ Tiểu Vũ khê bảo, “Quay người lại để em sấy bụng cho anh được không?”

Vậy là Trầm Thiên Ảnh xoay người, vẫn nằm lên đùi Lộ Tiểu Vũ, chìa bụng ra.

Lộ Tiểu Vũ vừa nhẹ nhàng gãi gãi bụng anh vừa sấy lông cho anh.

Trầm Thiên Ảnh thoải mái run cả người, không nhúc nhúc tùy ý Lộ Tiểu Vũ mò tới mò lui trên bụng mình.

Lộ Tiểu Vũ sấy khô lông cho Trầm Thiên Ảnh, Trầm Thiên Ảnh vẫn nằm không chịu dậy. Cậu tưởng anh đang ngủ, nhẹ nhàng gãi bụng hấn một cái, “Lên giường ngủ nhé?”

Trầm Thiên Ảnh giờ mới xoay người nhảy xuống sofa, đi vào phòng ngủ.

1 sự hầu hạ tuyệt đối =..=

Khuyến khuyển chương 8

Tại tang lễ của Trầm Thiên Ảnh.

Nói là tang lễ, thực ra cũng không có nghi thức gì, chỉ có mình Lộ Tiểu Vũ, bên cạnh là một chú chó lông vàng.

Lộ Tiểu Vũ ôm bình tro cốt trong tay, tự mình bỏ vào ô mộ bằng xi măng nhỏ hẹp trong nghĩa trang, rồi mới để nhân viên nghĩa trang che lấp nó.

Đêm qua mới có một cơn mưa nhỏ, giờ mặt đất vẫn hơi ẩm ướt, không khí ngập tràn hơi ẩm lạnh lẽo.

Lộ Tiểu Vũ nhìn khuôn mặt người đàn ông xa lạ anh tuấn trên bia mộ, có chút hoảng hốt, cậu không cách nào ***g ghép Trầm Thiên Ảnh bên cạnh với người đó.

Trầm Thiên Ảnh chỉ lẳng lẳng nhìn chính mình trên bia mộ, đứng thẳng tắp.

Lộ Tiểu Vũ không thúc giục anh, chỉ lẳng lẳng đứng bên cạnh. Một lúc lâu sau, Lộ Tiểu Vũ ngồi xổm xuống, hai tay ôm cổ Trầm Thiên Ảnh, mặt áp lên bộ lông xù bông của anh.

Tới lúc rời đi, Trầm Thiên Ảnh đi theo sau Lộ Tiểu Vũ, đuôi lắc lắc ra khỏi nghĩa trang.

Lộ Tiểu Vũ nói với anh, “Em muốn đi siêu thị.”

Trầm Thiên Ảnh nâng mắt.

Lộ Tiểu Vũ hỏi, “Có muốn đi cùng không?”

Trầm Thiên Ảnh lắc đầu.

Lộ Tiểu Vũ bảo, “Vậy em đưa anh về trước.”

Trầm Thiên Ảnh giờ mới chậm rãi bước tiếp.

Lộ Tiểu Vũ đưa Trầm Thiên Ảnh về nhà rồi mới tới siêu thị. Không có Trầm Thiên Ảnh bên cạnh, cậu cảm thấy thoải mái hơn nhiều, một mình chậm rãi đi dạo trong siêu thị.

Lộ Tiểu Vũ đi tới quầy bán đồ dành riêng cho thú cưng, hứng thú ngắm nghía hơn nửa buổi. Cậu do dự mãi, quyết định lấy một chai sữa tắm dành riêng cho chó, lại cầm thêm một chiếc lược chải lông, nhin không được cười trộm, bỏ vào xe đẩy đi thanh toán. Đi rồi cậu lại quay về, lấy thêm một bàn chải đánh răng dành cho thú cưng.

Lộ Tiểu Vũ về nhà không dám chào Trầm Thiên Ảnh, trộm vào phòng tắm cất đồ.

Trầm Thiên Ảnh quỳ rạp trên mặt đất ngủ gà ngủ gật, anh ngại chân mình không sạch, một mực chờ cậu về rửa chân cho mình, không chịu lên giường.

Nghe thấy Lộ Tiểu Vũ trong phòng tắm lộ mọ, Trầm Thiên Ảnh ngáp một cái đứng dậy bước vào, nâng một chân trước mặt Lộ Tiểu Vũ, để cậu nhìn móng chân dính đầy đất bẩn của mình.

Lộ Tiểu Vũ vội vàng mở nước vào chậu, ngồi xuống rửa chân cho Trầm Thiên Ảnh. Rửa sạch xong, Trầm Thiên Ảnh cọ cọ chân vào thảm hút nước, muốn lau khô chân.

Lộ Tiểu Vũ đi vào phòng bếp, hỏi, “Anh muốn ăn gì?”

Tất nhiên Trầm Thiên Ảnh sẽ không trả lời, anh không kén ăn, Lộ Tiểu Vũ làm gì anh ăn cái đó, nhưng gì thì gì nhất quyết phải đợi Lộ Tiểu Vũ nấu cho mình, không chịu như một chú cún đích thực cúi đầu dùng lưỡi tấp tắp.

Lộ Tiểu Vũ vừa nấu cho anh vừa nghĩ, nếu cậu có đôi ba hôm không ở nhà, lẽ nào anh cũng định không ăn hai ba ngày. Xong cậu lại nghĩ, có lẽ chỉ cần cậu không nhìn thấy, Trầm Thiên Ảnh sẽ tự ăn, dù sao chuyện mặt mũi cũng là để cho người khác xem thôi.

Lộ Tiểu Vũ rửa bát xong, tính buổi chiều quay về phòng thí nghiệm một chuyến.

Trầm Thiên Ảnh không khóa cửa phòng, Lộ Tiểu Vũ bước vào, thấy Trầm Thiên Ảnh đang lên mạng, tìm kiếm thông tin về vấn đề linh hồn xuất khiếu.

Lộ Tiểu Vũ nói với anh một tiếng rồi mới ra ngoài.

8. Chương 8

Thí nghiệm của Lộ Tiểu Vũ gặp chướng ngại, cậu đưa mẫu vật chạy PCR vài lần mà vẫn không nhìn rõ được nhiễm sắc thể.

Lộ Tiểu Vũ ngồi trong phòng thí nghiệm cả chiều, rất lâu sau mới ngẩng đầu lên, phát hiện trước cửa đang có một người nhìn mình.

Lộ Tiểu Vũ giật nảy người, ôm ngực nói, “Sư huynh, sao anh không nói gì.”

Thư Minh Viễn, “...”

Lộ Tiểu Vũ đã quen với việc vị sư huynh này luôn lảng lảng đi tới đi lui như cơn gió, cũng không để ý lắm. Gần đây cậu tự nói tự nghe quen rồi, thế là vừa dọn dẹp vừa bảo, “Em về ký túc đã, mai làm tiếp.”

Thư Minh Viễn đột nhiên hỏi, “Em dọn ra ngoài rồi?”

Lộ Tiểu Vũ sửng sốt, trả lời, “Vâng. Bởi vì anh em có chút chuyện, cho nên em dọn ra giúp anh ấy. Em phải quay về ký túc dọn nốt đồ.”

Thư Minh Viễn sâu xa “Ồ —” một tiếng, nói, “Anh đưa em đi.”

Lộ Tiểu Vũ vội vàng xua tay, “Không cần đâu, cũng không xa đây lắm.”

Thư Minh Viễn không quan tâm, “Anh lái xe tới cổng ký túc xá chờ em, em mau đi đi.”

Thư Minh Viễn nói xong rồi đi, Lộ Tiểu Vũ đuổi theo tới cửa gọi “Sư huynh” mấy lần mà hắn không đáp lại. Cậu không có cách nào, thở dài thu dọn chạy về ký túc xá.

Lộ Tiểu Vũ thu dọn quần áo mang đến nhà Trầm Thiên Ảnh.

Không thể phủ nhận, Thư Minh Viễn lái xe đưa cậu về tiện hơn rất nhiều, Lộ Tiểu Vũ tranh thủ hỏi hắn chuyện học lái xe.

Thư Minh Viễn nghe một lúc, trả lời, “Để anh đăng ký học luôn cho em.”

Một lời là kết thúc câu chuyện, Lộ Tiểu Vũ biết vấn đề này không cần nói thêm nữa.

Thư Minh Viễn nhất quyết giúp Lộ Tiểu Vũ xách đồ lên nhà làm cậu không có đường lựa chọn. Cậu sợ Trầm Thiên Ảnh đang nằm trên sofa ngắm thuốc lá xem tivi, cho nên lúc mở cửa Lộ Tiểu Vũ cố tình lớn tiếng nói chuyện với Thư Minh Viễn, “Sư huynh, cảm ơn anh, anh vào uống ly nước đi.”

Trầm Thiên Ảnh không ở phòng khách, nghe tiếng Thư Minh Viễn và Lộ Tiểu Vũ vào nhà, anh mới chậm rãi ra khỏi phòng ngủ.

Thư Minh Viễn nhìn Trầm Thiên Ảnh một lúc lâu, bình luận, “Con chó lớn quá.”

Lộ Tiểu Vũ cười gượng, “Chó của anh em.”

Lộ Tiểu Vũ mời Thư Minh Viễn ngồi xuống sofa.

Thư Minh Viễn đặt mông ngồi xuống sofa đại bự của Trầm Thiên Ảnh, hỏi, “VẬY anh em đâu?”

Lộ Tiểu Vũ thoáng nhìn Trầm Thiên Ảnh, nói, “Anh em bị tai nạn giao thông.”

Thư Minh Viễn im lặng, không hỏi tiếp rốt cuộc sau tai nạn giao thông anh trai cậu còn sống hay đã chết.

Lộ Tiểu Vũ bưng trà ra, thấy Thư Minh Viễn đột nhiên vươn tay xoa đầu Trầm Thiên Ảnh một lúc mới rút tay về. Trầm Thiên Ảnh nghiêng đầu đi, hai mắt nheo lại, hiển nhiên không được vui.

Lộ Tiểu Vũ đặt chén trà xuống, lén lau mồ hôi.

Không có gì để nói.

Thực ra Lộ Tiểu Vũ muốn giới thiệu cho Trầm Thiên Ảnh biết, Thư Minh Viễn là sư huynh cùng học một giáo sư chỉ dẫn với cậu, nhưng nếu như giới thiệu Thư Minh Viễn với một con chó lông vàng thì có lẽ sẽ rất kì quặc, vậy nên Lộ Tiểu Vũ trầm mặc nửa buổi, nói, “Sư huynh, anh ở lại ăn cơm chiều nhé?”

Trầm Thiên Ảnh ngồi xuống, bất mãn trừng Lộ Tiểu Vũ một cái.

Lộ Tiểu Vũ chỉ có thể làm bộ không thấy, hỏi ý kiến của Thư Minh Viễn.

Thư Minh Viễn đứng dậy, “Ăn cơm — không cần đâu. Anh về trước, khi nào trường dạy lái báo lớp anh sẽ tới đưa em đi học.”

Lộ Tiểu Vũ lập tức nói, “Không cần đâu.”

Thư Minh Viễn cứ như không nghe thấy, thay giày chuẩn bị ra cửa.

Trầm Thiên Ảnh đi theo Lộ Tiểu Vũ tiến hẳn ra ngoài, Thư Minh Viễn lại nâng tay xoa đầu anh.

Thư Minh Viễn xoa rất nhanh, thu tay rời đi.

Lộ Tiểu Vũ vội vàng ôm đầu Trầm Thiên Ảnh, vẫy tay với Thư Minh Viễn, “Sư huynh đi thông thả.”

Thư Minh Viễn đáp, “Ừ, anh đi đây.”

9. Chương 9

Chờ Thư Minh Viễn vào thang máy, Trầm Thiên Ảnh chui ra khỏi vòng tay Lộ Tiểu Vũ, lắc lắc đi đến trước tủ ti vi, nhào lên dùng chân nhấn mở ti vi. Sau đó anh chạy tới ngậm điều khiển ở trên bàn trà nhảy lên sofa nằm, bắt đầu xem chương trình mới.

Lộ Tiểu Vũ vừa dọn ly trà trên bàn vừa hỏi, “Tối anh muốn ăn gì?”

Trầm Thiên Ảnh không để ý cậu, hình như cảm thấy ngực hơi ngứa, anh nâng móng gãi mà gãi không hết, liền cúi đầu muốn dùng răng cắn cắn. Cắn nửa buổi, Trầm Thiên Ảnh nằm trên sofa lăn tới lăn lui, thế mà vẫn không hết ngứa.

Lộ Tiểu Vũ ngồi xổm bên cạnh anh, “A” một tiếng, “Hay là có bọ chó?”

Trầm Thiên Ảnh liền đảo mắt xem thường.

Lộ Tiểu Vũ vươn tay gãi gãi cho anh, Trầm Thiên Ảnh lập tức thoải mái nghiêng người nằm, tùy ý cậu gãi cho mình.

Lộ Tiểu Vũ cúi thấp gạt lớp lông nhung nhung mềm mềm trước ngực anh, không thấy bọ chó, bảo, “Buổi tối bôi ít phấn rôm nhé? Không biết có bôi được không?”

Lộ Tiểu Vũ gãi đến khi Trầm Thiên Ảnh thỏa mãn mới vào phòng nấu cơm.

Trầm Thiên Ảnh nằm nghiêng trên sofa, cọ cọ mấy cái nữa, rồi lại tiếp tục xem tivi.

Buổi tối Trầm Thiên Ảnh kéo Lộ Tiểu Vũ vào phòng, gõ chữ lạch cạch, “Đó là ai?”

Lộ Tiểu Vũ đáp, “Sư huynh của em.”

Trầm Thiên Ảnh gõ, “Đừng tùy tiện đưa người khác về nhà.”

Lộ Tiểu Vũ, “....Vâng.”

Trầm Thiên Ảnh, “Cậu lại đây xem.”

Trầm Thiên Ảnh click vào một trang tin, Lộ Tiểu Vũ tiến lại gần xem, là một bài post trên diễn đàn, đại ý là có một người kể lại kinh nghiệm chuyển dịch linh hồn của mình.

Lộ Tiểu Vũ nhìn Trầm Thiên Ảnh, hỏi, “Anh có...Góc nhìn thế nào?”

Trầm Thiên Ảnh tắt trang, tiếp tục gõ, “Tôi đã liên hệ với người đó, nếu có thể, tôi muốn nói chuyện với anh ta.”

Lộ Tiểu Vũ kì quái hỏi, “Anh nói chuyện thế nào?”

Trầm Thiên Ảnh, “Cậu giúp tôi nói.”

Lộ Tiểu Vũ im lặng, “...”

Trầm Thiên Ảnh, “Không vội, bao giờ định ngày chính xác tôi sẽ nói với cậu.”

Lộ Tiểu Vũ trả lời, “Cũng được...Thế giờ anh có muốn tắm không?”

Trầm Thiên Ảnh tức thì nhảy xuống ghế, lắc lắc chạy về phía phòng tắm.

Lộ Tiểu Vũ xoa sữa tắm dành cho thú cưng mới mua lên người Trầm Thiên Ảnh, nói, “Em xem trên mạng thấy bảo chó không nên tắm rửa quá nhiều.”

Trầm Thiên Ảnh xụ mặt nhìn cậu.

Lộ Tiểu Vũ vội vàng nói, “Đương nhiên anh không phải chó rồi! Nhưng ta phải cẩn thận bảo vệ nâng niu thân thể trú tạm này, nếu rụng lông hay mắc bệnh da liễu thì biết làm thế nào?”

Trầm Thiên Ảnh bắt đầu suy nghĩ vấn đề này.

Lộ Tiểu Vũ khuyên nhủ, “Chúng ta giảm tần suất tắm một cách thích hợp được không?”

Trầm Thiên Ảnh không phản đối, khiến Lộ Tiểu Vũ rốt cuộc cũng yên tâm hơn một chút.

Tắm rửa xong, Lộ Tiểu Vũ bao khăn lông quanh người Trầm Thiên Ảnh để lau khô lông cho anh, vừa lau vừa xem tivi.

Thực ra Trầm Thiên Ảnh đang chờ cậu sấy lông cho mình, bởi vì theo gió ẩm áp thấp từ máy sấy, Lộ Tiểu Vũ sẽ luôn ngón tay vào vuốt ve xoa lông cho anh, thực sự rất thoải mái.

Nhưng hiển nhiên Lộ Tiểu Vũ đang xem tivi vô cùng chăm chú, hai tay bao khăn tắm nửa buổi không nhúc nhích.

Trầm Thiên Ảnh nhịn không được cắn góc khăn kéo kéo.

Lộ Tiểu Vũ giờ mới có phản ứng, đi lấy máy sấy chậm rãi sấy lông cho Trầm Thiên Ảnh.

Đợi sấy khô, cậu đề Trầm Thiên Ảnh lại, “Anh đừng đi vội.” Rồi lấy phấn rôm muốn xoa lên người anh.

Đó quả là một công việc gian nan, lông Trầm Thiên Ảnh rất dày, Lộ Tiểu Vũ muốn bôi phấn rôm phải vạch từng chút từng chút lông của anh. Kết quả Trầm Thiên Ảnh bị phấn rôm trong không khí bay vào mũi làm hắt xì mấy cái, lắc lắc lông muốn chạy.

Lộ Tiểu Vũ hô, “Anh không sợ ngứa à?” Thấy Trầm Thiên Ảnh không thèm để ý đến mình, cậu cũng buông luôn đồ trong tay, tiếp tục xem tivi.

10. Chương 10

Thư Minh Viễn đăng ký học lái xe cho Lộ Tiểu Vũ, còn đưa cậu đi học mấy buổi. Lộ Tiểu Vũ sống chết không để Thư Minh Viễn phải đưa đón mình nữa.

Trầm Thiên Ảnh vừa lên kế hoạch mua ô tô, vừa thúc giục Lộ Tiểu Vũ mau đi thi lấy bằng lái.

Vậy là Lộ Tiểu Vũ bận tới tám mắt mũi, mỗi ngày đi học lái xe đi làm thí nghiệm về còn phải nấu cơm, tắm rửa, gội lông, chườm thuốc các loại cho Trầm Thiên Ảnh.

Tất nhiên Trầm Thiên Ảnh cũng không nhàn rỗi. Anh liên hệ với người đăng bài kia, hai người quyết định gặp nhau một lần. Đương nhiên Trầm Thiên Ảnh không dễ dàng kể hết chuyện của mình cho người ta, anh tính để Lộ Tiểu Vũ đi tới nói chuyện trực tiếp xem sao đã.

Cuối tuần, Trầm Thiên Ảnh dắt Lộ Tiểu Vũ đi theo địa chỉ tìm người. Cơ mà trong mắt người khác lại là Lộ Tiểu Vũ dẫn một chú chó đi chờ xe.

Địa chỉ Trầm Thiên Ảnh muốn đến nằm ở ngoại ô thành phố, các xe taxi thấy Lộ Tiểu Vũ vừa mang chó theo còn vừa muốn đi xa như vậy, đều không có ý muốn chở hai người.

Đợi gần nửa tiếng, Thư Minh Viễn lái xe tới.

“Sư huynh?” Lộ Tiểu Vũ kinh ngạc hỏi.

Thư Minh Viễn xuống xe, đưa tập tài liệu cho cậu, “Cho em.”

“Cái gì vậy?” Lộ Tiểu Vũ nhận lấy, mở ra xem.

Thư Minh Viễn, “Đây là tài liệu xin học bằng của kì này, anh lấy cho em một bộ, cũng thuận tiện xin chữ ký luôn rồi.”

“A? Cảm ơn sư huynh. Anh đến để đưa em cái này à?”

Thư Minh Viễn “Ừ” một tiếng, “Hôm qua em không đến phòng thí nghiệm.”

Lộ Tiểu Vũ gật đầu, “Dạo này em bận quá... Anh đến đây phải gọi điện trước chứ, suýt nữa bọn em đi mất rồi.”

Thư Minh Viễn nghiêng đầu, nhìn Trầm Thiên Ảnh đứng bên cạnh Lộ Tiểu Vũ, hỏi, “Đi đâu? Dắt chó đi dạo?”

Lộ Tiểu Vũ trả lời, “Không phải... Em đi tìm một người...”

Thư Minh Viễn ngồi xổm xuống định xoa đầu Trầm Thiên Ảnh, Trầm Thiên Ảnh lập tức bước vài bước rút về sau Lộ Tiểu Vũ.

Lộ Tiểu Vũ vươn tay vào khoảng không, bình luận, “Con chó này thật thú vị.” Hắn hỏi, “Em không đeo dây xích không sợ nó chạy lung tung à?”

Lộ Tiểu Vũ, “Không đâu, nó ngoan lắm.”

Thư Minh Viễn đứng dậy, “Được rồi, em muốn đi đâu? Để anh đưa em đi.”

Lộ Tiểu Vũ vội vàng từ chối, “Không cần đâu sư huynh. Anh có việc bận thì cứ đi trước đi, không cần để ý đến em đâu.”

Thư Minh Viễn, “Anh không bận gì, chỉ định tới đưa tài liệu cho em.”

Lộ Tiểu Vũ không biết phải từ chối thế nào, cúi đầu liếc Trầm Thiên Ảnh một cái.

Một chiếc taxi không khách lại chạy vụt qua.

Thư Minh Viễn mở cửa xe, “Lên đi.”

Lộ Tiểu Vũ ngượng ngùng gật đầu, “Vâng cảm ơn anh.”

Lộ Tiểu Vũ ngồi ở ghế phó lái, Trầm Thiên Ảnh tự giác xuống ghế sau.

Lộ Tiểu Vũ viết địa chỉ lên một mẩu giấy nhỏ, giờ cậu đưa nó luôn cho Thư Minh Viễn. Thư Minh Viễn lái xe cũng không tốt lắm, rất hay tăng tốc rồi phanh gấp.

Thư Minh Viễn và Lộ Tiểu Vũ ngồi trước thắt dây an toàn còn may, chứ Trầm Thiên Ảnh ngồi ghế sau đang nằm lim dim ngủ gật thì bị phanh gấp làm lăn quay xuống ghế, lập tức xù lông.

Trầm Thiên Ảnh xụ mặt, tựa vào ghế sau sinh bực bội.

Thư Minh Viễn để ý thấy, hơi lo lắng hỏi, “Có cần ngừng xe không?”

Lộ Tiểu Vũ không hiểu.

Thư Minh Viễn nói tiếp, “Anh sợ chó của em muốn đi tè.”

Lộ Tiểu Vũ, “...Không phải đâu, anh yên tâm.”

11. Chương 11

Thư Minh Viễn đăng ký học lái xe cho Lộ Tiểu Vũ, còn đưa cậu đi học mấy buổi. Lộ Tiểu Vũ sống chết không để Thư Minh Viễn phải đưa đón mình nữa.

Trầm Thiên Ảnh vừa lên kế hoạch mua ô tô, vừa thúc giục Lộ Tiểu Vũ mau đi thi lấy bằng lái.

Vậy là Lộ Tiểu Vũ bận tối tăm mặt mũi, mỗi ngày đi học lái xe đi làm thí nghiệm về còn phải nấu cơm, tắm rửa, gội lông, châm thuốc các loại cho Trầm Thiên Ảnh.

Tất nhiên Trầm Thiên Ảnh cũng không nhàn rỗi. Anh liên hệ với người đăng bài kia, hai người quyết định gặp nhau một lần. Đương nhiên Trầm Thiên Ảnh không dễ dàng kể hết chuyện của mình cho người ta, anh tính để Lộ Tiểu Vũ đi tới nói chuyện trực tiếp xem sao đã.

Cuối tuần, Trầm Thiên Ảnh dắt Lộ Tiểu Vũ đi theo địa chỉ tìm người. Cơ mà trong mắt người khác lại là Lộ Tiểu Vũ dẫn một chú chó đi chờ xe.

Địa chỉ Trầm Thiên Ảnh muốn đến nằm ở ngoại ô thành phố, các xe taxi thấy Lộ Tiểu Vũ vừa mang chó theo còn vừa muốn đi xa như vậy, đều không có ý muốn chở hai người.

Đợi gần nửa tiếng, Thư Minh Viễn lái xe tới.

“Sư huynh?” Lộ Tiểu Vũ kinh ngạc hỏi.

Thư Minh Viễn xuống xe, đưa tập tài liệu cho cậu, “Cho em.”

“Cái gì vậy?” Lộ Tiểu Vũ nhận lấy, mở ra xem.

Thư Minh Viễn, “Đây là tài liệu xin học bằng của kì này, anh lấy cho em một bộ, cũng thuận tiện xin chữ ký luôn rồi.”

“A? Cảm ơn sư huynh. Anh đến để đưa em cái này à?”

Thư Minh Viễn “Ừ” một tiếng, “Hôm qua em không đến phòng thí nghiệm.”

Lộ Tiểu Vũ gật đầu, “Dạo này em bận quá... Anh đến đây phải gọi điện trước chứ, suýt nữa bọn em đi mất rồi.”

Thư Minh Viễn nghiêng đầu, nhìn Trầm Thiên Ảnh đứng bên cạnh Lộ Tiểu Vũ, hỏi, “Đi đâu? Dắt chó đi dạo?”

Lộ Tiểu Vũ trả lời, “Không phải... Em đi tìm một người...”

Thư Minh Viễn ngồi xổm xuống định xoa đầu Trầm Thiên Ảnh, Trầm Thiên Ảnh lập tức bước vài bước rụt về sau Lộ Tiểu Vũ.

Lộ Tiểu Vũ vươn tay vào khoảng không, bình luận, “Con chó này thật thú vị.” Hần hỏi, “Em không đeo dây xích không sợ nó chạy lung tung à?”

Lộ Tiểu Vũ, “Không đâu, nó ngoan lắm.”

Thư Minh Viễn đứng dậy, “Được rồi, em muốn đi đâu? Để anh đưa em đi.”

Lộ Tiểu Vũ vội vàng từ chối, “Không cần đâu sư huynh. Anh có việc bận thì cứ đi trước đi, không cần để ý đến em đâu.”

Thư Minh Viễn, “Anh không bận gì, chỉ định tới đưa tài liệu cho em.”

Lộ Tiểu Vũ không biết phải từ chối thế nào, cúi đầu liếc Trầm Thiên Ảnh một cái.

Một chiếc taxi không khách lại chạy vụt qua.

Thư Minh Viễn mở cửa xe, “Lên đi.”

Lộ Tiểu Vũ ngượng ngùng gãi đầu, “Vây cảm ơn anh.”

Lộ Tiểu Vũ ngồi ở ghế phó lái, Trầm Thiên Ảnh tự giác xuống ghế sau.

Lộ Tiểu Vũ viết địa chỉ lên một mẩu giấy nhỏ, giờ cậu đưa nó luôn cho Thư Minh Viễn. Thư Minh Viễn lái xe cũng không tốt lắm, rất hay tăng tốc rồi phanh gấp.

Thư Minh Viễn và Lộ Tiểu Vũ ngồi trước thắt dây an toàn còn may, chứ Trầm Thiên Ảnh ngồi ghế sau đang nằm lim dim ngủ gật thì bị phanh gấp làm lăn quay xuống ghế, lập tức xù lông.

Trầm Thiên Ảnh xụ mặt, tựa vào ghế sau sinh bực bội.

Thư Minh Viễn để ý thấy, hơi lo lắng hỏi, “Có cần ngừng xe không?”

Lộ Tiểu Vũ không hiểu.

Thư Minh Viễn nói tiếp, “Anh sợ chó của em muốn đi tè.”

Lộ Tiểu Vũ, “...Không phải đâu, anh yên tâm.”

12. Chương 12

Thư Minh Viễn đi theo địa chỉ Lộ Tiểu Vũ đưa, càng đi càng thấy hẻo lánh.

Thư Minh Viễn nghi hoặc hỏi, “Hai người tìm ai mà ở xa vậy?”

Trầm Thiên Ảnh ghé vào cửa xe nhìn ra ngoài, hai bên con đường nhỏ toàn là đồng ruộng mênh mông bát ngát, xa hơn nữa là các hộ gia đình rải rác, thỉnh thoảng lại thấy có một nhà xưởng xuất hiện.

Trầm Thiên Ảnh lo lắng, anh chưa gặp người kia bao giờ, không biết địa chỉ này là thật hay giả, càng không biết rốt cuộc chuyện lạ kia có phải là thật hay không.

Cửa thủy tinh phản chiếu mặt cún mà anh vẫn luôn vô thức bỏ quên, tất nhiên anh vô cùng buồn bực, song cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Trầm Thiên Ảnh nghiêng đầu nhìn Lộ Tiểu Vũ, nếu không có đứa em ngốc ngốc tốt bụng lại còn dễ bắt nạt này, không khéo anh đã lưu lạc ngoài đường rồi. Giờ nghĩ lại, không khỏi có chút sợ hãi.

Trầm Thiên Ảnh hơi thềm thuốc, kích động cọ cọ vào cửa.

Thư Minh Viễn dựa theo địa chỉ lái xe tới một con đường ruộng nhỏ. Thấy không thể lái xa hơn, Thư Minh Viễn dừng xe lại, “Hai người xuống trước đi, anh tìm một chỗ đậu xe, sau đó sẽ tới tìm hai người sau.”

Lộ Tiểu Vũ gật đầu, “Có gì liên lạc qua điện thoại.”

Lộ Tiểu Vũ xuống mở cửa sau cho Trầm Thiên Ảnh.

Trầm Thiên Ảnh xuống xe mới biết mặt đất hơi ẩm ướt, giẫm giẫm mấy cái móng đã dính đầy bùn.

Thư Minh Viễn lái xe đi, Trầm Thiên Ảnh và Lộ Tiểu Vũ men theo con đường nhỏ đi thẳng về phía trước.

Xác định Thư Minh Viễn đã đi xa, Lộ Tiểu Vũ thấy bốn phía không có người, cúi đầu nói với Trầm Thiên Ảnh, “Anh chắc chắn người ta không lừa chúng ta chứ?”

Trầm Thiên Ảnh cũng không chắc, thế nên không đáp gì.

Đi một lúc, cuối cùng Lộ Tiểu Vũ nhìn thấy đằng xa có một căn nhà nông thôn nhỏ, vội vàng cùng Trầm Thiên Ảnh chạy tới.

Cửa nhà đóng chặt, Lộ Tiểu Vũ gõ cửa, không nghe thấy ai trả lời.

Lộ Tiểu Vũ nói, “Hình như không có người?”

Rõ ràng đã tới địa chỉ theo thời gian hẹn trước, vậy mà đối phương vẫn không xuất hiện.

Trầm Thiên Ảnh đi một vòng quanh căn nhà, thấy tất cả cửa sổ đều đóng kín, quay về bên cạnh Lộ Tiểu Vũ, lắc đầu.

Lộ Tiểu Vũ biết Trầm Thiên Ảnh đang vô cùng thất vọng, nói, “Đã đến thì cứ chờ thêm một lúc nữa xem. Không khéo người ta có việc bận đột xuất phải ra ngoài thì sao?”

Trầm Thiên Ảnh không phản đối.

Hai anh em ngồi ở hiên nhỏ trước cửa nhà.

Đầu tiên Trầm Thiên Ảnh nằm sấp bên cạnh Lộ Tiểu Vũ, sau cảm thấy mặt đất lạnh lạnh, dứt khoát gác đầu lên đùi cậu.

Lộ Tiểu Vũ thuận tay vuốt lông cho anh.

Trầm Thiên Ảnh thoải mái cực kì, nhắm mắt bắt đầu gật gà.

Lộ Tiểu Vũ ngáp một cái, cũng buồn ngủ rồi, ôm Trầm Thiên Ảnh, chôn đầu vào lưng anh rồi mơ màng ngủ mất.

Khi tỉnh dậy, cậu giật mình nhận ra bên cạnh xuất hiện thêm một người. Thì ra Thư Minh Viễn đã đậu được xe rồi tới đây, ngồi bên cạnh không làm ồn tới cậu.

Thấy Lộ Tiểu Vũ tỉnh, Thư Minh Viễn đưa cho cậu chai nước.

“Cảm ơn sư huynh.” Lộ Tiểu Vũ mở bình uống một ngụm lớn, quay đầu nhìn về phía nhà, cửa vẫn đóng như trước.

Thư Minh Viễn, “Không ai ở nhà à?”

“Vâng.”

Hai người lại im lặng.

Một lúc sau Lộ Tiểu Vũ nói, “Hôm nay đã làm phiền anh nhiều rồi.”

Thư Minh Viễn đáp, “Ừ.”

“...Buổi tối về em mời anh ăn cơm.”

“Ừ.”

“...”

Trầm Thiên Ảnh bị tiếng nói chuyện đánh thức, anh nhấc đầu khỏi đùi Lộ Tiểu Vũ, cũng chuyển đầu thoảng nhìn căn nhà, rồi lại nằm lên đùi cậu.

Thư Minh Viễn vươn tay xoa đầu anh.

Trầm Thiên Ảnh lười không muốn động, thế nên không buồn tỏ vẻ gì.

Đợi gần một tiếng, rốt cuộc có một chàng trai trẻ tuổi đeo kính mặc áo sơ mi ca rô đi về phía này.

Lộ Tiểu Vũ và Trầm Thiên Ảnh đều ngẩng lên nhìn cậu ta, thấy cậu ta bước đến căn nhà, cậu đứng lên chào hỏi, “Xin hỏi anh có phải là Chu tiên sinh không? Chúng ta đã hẹn gặp nhau, anh còn nhớ chứ?”

Chàng trai trẻ tuổi sững sốt một lúc rồi nói, “À, tôi nhớ rồi, mời vào.”

Lộ Tiểu Vũ cảm thấy người này hình như có gì đó không bình thường, nhưng cậu vẫn theo cậu ta vào nhà. Trước khi vào cậu nói với Thư Minh Viễn, “Sư huynh, lát nữa em có chút chuyện riêng cần nói với anh ta, anh có thể...”

Thư Minh Viễn, “Được.”

“....Cảm ơn anh.”

13. Chương 13

Lúc Lộ Tiểu Vũ ngồi xuống, Thư Minh Viễn đứng trước cửa nói, “Anh ra ngoài đi một vòng.” Không đợi Lộ Tiểu Vũ đáp lời, hắn đã bước ra ngoài.

Lộ Tiểu Vũ nhìn Thư Minh Viễn đi xa, sau đó mới quay đầu nhìn chàng trai có vẻ không yên lòng trước mặt.

Đây là người đã đăng bài kể chuyện linh hồn xuyên qua mà Trầm Thiên Ảnh đọc được trên mạng, song anh ta cũng không kể rõ ràng trên đó. Tất nhiên Trầm Thiên Ảnh không hoàn toàn tin tưởng chuyện này, anh chỉ muốn Lộ Tiểu Vũ hỏi giúp mình một chút, nếu là thật vậy thì quá tốt, không phải thật cũng chỉ là một chuyện đi tay không, không mất gì cả.

Tinh thần của chàng trai có vẻ không được tốt lắm, anh ta nghe Lộ Tiểu Vũ hỏi, liền tỉ mỉ kể lại chuyện của mình cho cậu nghe. Anh ta nói anh ta có một người anh trai, cả hai đã gặp tai nạn giao thông khi ngồi chung một chiếc xe. Khi tỉnh dậy, anh ta phát hiện mình tiến vào thân thể anh trai, còn anh ta thì biến thành người sống thực vật. Lúc ấy anh ta vừa sợ hãi vừa kinh hoàng, không thể chấp nhận sự thật này, thậm chí còn nhất thời nghĩ quẩn cắt cổ tay tự sát. Ai ngờ lúc tỉnh lại lần nữa anh ta đã trở về cơ thể của chính mình, chỉ là anh trai anh ta rốt cuộc không tỉnh dậy nữa.

Lộ Tiểu Vũ và Trầm Thiên Ảnh trao đổi ánh mắt. Nghĩ tới chuyện của Trầm Thiên Ảnh, cậu bỗng nảy ra một suy đoán, nếu lời của người này là thật, vậy thì linh hồn sẽ tiến nhập vào cơ thể khác khi đang nằm trên ranh giới sống chết, nếu người vẫn còn tỉnh táo, có lẽ linh hồn khó mà rời khỏi cơ thể.

Chàng trai hỏi Lộ Tiểu Vũ, “Anh tin tôi không?”

Lộ Tiểu Vũ nghiêm túc gật đầu, “Tôi tin.” Cậu nhớ lại lời Trầm Thiên Ảnh đã chuẩn bị trước, nói tiếp, “Tôi cũng giống anh, sau tai nạn giao thông, tôi tiến vào thân thể anh mình, tôi hi vọng mình có thể quay trở về cơ thể của mình, cũng mong có thể tìm lại được anh trai.”

Chàng trai sắc mặt tái nhợt, cười, “Mong rằng có thể giúp anh.”

Lộ Tiểu Vũ cùng Trầm Thiên Ảnh và chàng trai trẻ tuổi ra khỏi nhà.

Trầm Thiên Ảnh đột nhiên thở dài, nằm rạp xuống đất không nhúc nhích.

Lộ Tiểu Vũ biết tâm tình anh không tốt, tay nâng lên hơi do dự, rốt cuộc vẫn nhẹ nhàng đặt lên lưng anh nhẹ nhàng vuốt ve.

Lộ Tiểu Vũ đứng lên nói, “Em đi tìm sư huynh.”

Trầm Thiên Ảnh gác đầu lên hai chân trước không thiết ngẩng lên.

Lộ Tiểu Vũ đi men theo đường ruộng tìm được Thư Minh Viễn đang tản bộ. Cậu đứng cách một mảnh đất vậy tay với hắn, “Sư huynh, về thôi!”

Thư Minh Viễn ngẩng lên, gạt đầu với cậu. Hắn ngồi xổm xuống hái một đóa hoa dại nhỏ không tên.

Thư Minh Viễn về cùng Lộ Tiểu Vũ, cắm hoa vào lỗ tai Trần Thiên Ảnh.

Trần Thiên Ảnh đảo mắt xem thường, lắc lắc lông. Hoa cắm không sâu, cọng hoa rơi xuống mắc vào đám lông vừa dài vừa dày của Trần Thiên Ảnh, lắc cũng không rơi được.

Thư Minh Viễn đi lấy xe, Lộ Tiểu Vũ và Trần Thiên Ảnh đứng bên đường chờ.

Cậu cúi đầu nhìn thấy hoa nhỏ bên tai Trần Thiên Ảnh, “Ồ” một tiếng.

Trần Thiên Ảnh ngẩng đầu nhìn cậu.

Lộ Tiểu Vũ vội vàng lắc đầu, sợ lát nữa anh phát hiện ra lại xù lông, thừa dịp anh không để ý lấy hoa ra giúp anh.

Trên đường về, Trần Thiên Ảnh ỉu xiu nằm ở ghế sau, tâm tình Lộ Tiểu Vũ cũng không khỏi sa sút. Nếu Trần Thiên Ảnh thật sự chỉ có thể ở trong thân thể cún lông vàng suốt đời, vậy thì Lộ Tiểu Vũ không thể mặc kệ anh được. Tuy nói nuôi một chú chó không phải là việc quá khó khăn, nhưng nếu chú chó này ngày nào cũng cần cậu đánh răng rửa mặt dứt cơm dứt nước cho, gần như không thể rời khỏi thì quả thực có chút khó xử. Giờ Lộ Tiểu Vũ vẫn còn là sinh viên, chứ mai sau cậu tốt nghiệp rồi sẽ phải đi tìm việc làm, đến lúc đó có ở lại thành phố này hay không còn chưa chắc, sao có thể đảm bảo chăm sóc cho Trần Thiên Ảnh được.

Thư Minh Viễn yên lặng lái xe.

Thư Minh Viễn rẽ vào trạm xăng, nói với Lộ Tiểu Vũ, “Để anh tiện đường đi mua luôn cho em chai nước.”

Lộ Tiểu Vũ, “Cảm ơn sư huynh.”

Thư Minh Viễn xuống xe bơm xăng, thuận tiện đi vào siêu thị nhỏ bên cạnh mua nước.

Trần Thiên Ảnh nâng móng mở cửa sau, nhảy phốc ra ngoài.

Lộ Tiểu Vũ hoảng hốt hô, “Anh đi đâu?” Rồi cũng chạy theo anh.

Trần Thiên Ảnh lao nhanh ra giữa đường, một chiếc ô tô đang xông tới, mắt thấy chỉ một chút nữa Trần Thiên Ảnh sẽ đâm thẳng vào xe.

Lộ Tiểu Vũ kinh hãi đổ mồ hôi lạnh, kêu to, “Anh!” (Mọi khi ẻm xưng anh – em theo độ tuổi thôi, đây là lần đầu tiên ẻm gọi anh cún là ‘Anh trai’)

Trần Thiên Ảnh dừng bước, lại nghe Lộ Tiểu Vũ kêu, “Mau về đi! Anh!”

Cún lông vàng động tác linh hoạt nhanh nhạy, quay đầu trở về, đứng bên chân Lộ Tiểu Vũ.

Lộ Tiểu Vũ ngồi xổm xuống ôm cổ anh, chôn đầu vào lớp lông thật dày thở dốc, một lúc sau mới rầu rĩ nói, “Giờ nếu anh thực sự có thể rời khỏi thân thể này thì cũng biết đi đâu? Thân thể anh đã chôn cất rồi mà.”

Trần Thiên Ảnh cúi thấp đầu, thật lâu thật lâu sau, anh cọ cọ vào má Lộ Tiểu Vũ.

Một người một cún chậm chậm quay về trạm xăng, Thư Minh Viễn đang đứng bên đường nhìn bọn họ tiến lại gần, tới khi Lộ Tiểu Vũ đứng bên cạnh mình, hắn đột nhiên nói, “Anh?”

Lộ Tiểu Vũ kinh ngạc nhìn Thư Minh Viễn, thấy vẻ mặt hắn bình tĩnh, không có gì bất thường cả, nhưng không biết vì sao, cậu cảm giác như phảng phất nhìn thấy trên đầu hắn hiện lên một dấu hỏi chấm to đùng. Dấu hỏi chấm kia đập mạnh lên người Lộ Tiểu Vũ, đập cho cậu toát mồ hôi hột.

Lộ Tiểu Vũ nhịn không được nâng tay lau mồ hôi trên trán, “Lên xe rồi hẵng nói.”

14. Chương 14

Lộ Tiểu Vũ lên xe một cách vô cùng thông thả, sau đó mất rất nhiều thời gian mới cài được thắt lưng an toàn, trên đường đi cậu thoáng nhìn Trầm Thiên Ảnh qua kính chiếu hậu, anh đang an tĩnh nằm ở ghế sau, vẻ mặt thản nhiên, thấy cậu nhìn mình, anh cũng chậm rãi ngẩng lên nhìn cậu.

Người cần đưa cho Thư Minh Viễn một lời giải thích hợp lý là Lộ Tiểu Vũ chứ không phải con cún lông vàng đang nằm ở ghế sau đây, cho nên vẻ mặt Trầm Thiên Ảnh khá là bình tĩnh.

Thư Minh Viễn im lặng lái xe ra khỏi trạm xăng. Lộ Tiểu Vũ nghĩ một lúc rồi nói, “Đây là chó anh em để lại, vừa nãy suýt nữa nó gặp chuyện không may, khiến em nhớ đến tai nạn giao thông của anh em khi đó...”

Nói tới đây, Lộ Tiểu Vũ nghĩ tới thân thể bị hỏa táng của Trầm Thiên Ảnh, nhất thời bỗng thấy thực sự khổ sở, cúi đầu lặng thinh.

Thư Minh Viễn nâng tay xoa đầu Lộ Tiểu Vũ.

Lộ Tiểu Vũ nhìn trộm Thư Minh Viễn, thấy hắt trộm mặc lái xe, ngay cả ánh mắt cũng không thay đổi gì, cậu không khỏi lo sợ bất an trong lòng, không biết rốt cuộc hẳn có tin hay không.

Đến khi về nhà, Thư Minh Viễn mời Lộ Tiểu Vũ ăn cơm. Lộ Tiểu Vũ nghĩ để Trầm Thiên Ảnh ăn ở ngoài sẽ không tiện, nói, “Không thì ta đi mua ít đồ về nấu cơm đi, sư huynh anh về nhà em ăn cơm.”

Thư Minh Viễn hỏi, “Em nấu?”

Lộ Tiểu Vũ gật đầu, “Ừ, em nấu.”

Thư Minh Viễn liền lái xe đến siêu thị, “Vậy được rồi.”

Vào siêu thị mua một ít rau và vài món ăn chín về, Lộ Tiểu Vũ ra khỏi thang máy đầu tiên, vừa đi vừa tìm chìa khóa.

Thư Minh Viễn và Trầm Thiên Ảnh đi sau cậu. Thư Minh Viễn đặt túi đồ ăn trong tay dè lên lưng Trầm Thiên Ảnh, Trầm Thiên Ảnh không thèm để ý sự trêu chọc của hắn, lưng khiêng túi đi vẫn vững vàng như thường.

Lộ Tiểu Vũ mở cửa, thấy trước cửa huyền quan có hai vali to đùng, nhất thời ngáy ngẩn cả người. Rõ ràng buổi sáng trước khi đi ở đây không đặt gì cả mà.

Trong phòng khách truyền tới tiếng bước chân, một người đàn ông đi dép trong nhà bước đến trước huyền quan, anh ta và Lộ Tiểu Vũ cùng nhìn nhau với vẻ dò xét.

Đây là một người đàn ông cao gầy, khuôn mặt rất tuấn tú xuất chúng, thoát nhìn cứ như nam nhân vật chính bước ra từ phim ảnh. Đầu tiên người đàn ông nhìn Lộ Tiểu Vũ với vẻ nghi hoặc, sau đó lại chuyển thành hơi tức giận, tới khi nghiêng đầu thấy Thư Minh Viễn, vẻ mặt lại trở thành nghi hoặc, anh ta hỏi, “Cậu là ai?”

Lộ Tiểu Vũ cũng muốn hỏi, đột nhiên cậu nhớ ra cái gì, quay đầu nhìn Trầm Thiên Ảnh.

Trầm Thiên Ảnh trợn to mắt, đầy kinh ngạc. May mà Thư Minh Viễn cũng đang nhìn người đàn ông kỳ lạ trước mặt, cho nên không chú ý đến biểu cảm của anh.

Người đàn ông cúi đầu nhìn thấy cún lông vàng đứng sau Lộ Tiểu Vũ, tươi cười ngồi xổm xuống vươn một tay về phía anh, “A Hoàng?”

Trầm Thiên Ảnh không nhúc nhích.

Người đàn ông nôn nóng đứng dậy, hỏi, “Các người là ai? Trầm Thiên Ảnh đâu?”

Lộ Tiểu Vũ trả lời, “Tôi là em trai Trầm Thiên Ảnh, anh trai tôi anh ấy... Đã qua đời vì tai nạn giao thông, anh không biết sao? Anh là ai?”

Người đàn ông giật mình, mở miệng đứng tại chỗ.

Thư Minh Viễn vỗ vai Lộ Tiểu Vũ, “Vào rồi nói sau.”

Lộ Tiểu Vũ giờ mới có phản ứng, xách túi to túi nhỏ vào nhà. Lúc đi qua người đàn ông, cậu nghe được anh ta nhỏ giọng nói một câu, “Lừa người phải không, rõ ràng trước khi đi vẫn còn tốt mà...”

Ba người một cún ngồi trên sofa, Lộ Tiểu Vũ kể lại quá trình nhận được điện thoại của cảnh sát, người đàn ông đối diện chỉ trầm mặc ôm đầu, ánh mắt trống rỗng.

Chờ cậu nói xong, anh ta gian nan nói, “Tôi là Thương Tử Phàm, là... Người yêu của Trần Thiên Ảnh, chúng tôi đã sống chung ba năm. Quan hệ của hai chúng tôi rất ít người biết, nửa năm trước tôi ra nước ngoài công tác, hôm nay mới trở về...”

Lộ Tiểu Vũ tròn to mắt, quay đầu nhìn Trần Thiên Ảnh.

Trần Thiên Ảnh đang nằm bên cạnh Lộ Tiểu Vũ nghe Thương Tử Phàm nói, không biết vì lý do gì đột nhiên kích động, nâng móng cào cào áo Lộ Tiểu Vũ. Lộ Tiểu Vũ biết anh muốn nói gì đó, nhưng giờ không phải là lúc thích hợp để anh phát biểu ý kiến.

Trần Thiên Ảnh nhảy xuống sofa, đi vào phòng mình.

Lộ Tiểu Vũ đứng dậy, nói, “Sư huynh rót cho anh ta một ly nước hộ em, em vào xem A Hoàng thế nào...” Nói xong cậu không để ý đến hai người bên ngoài đang không hiểu gì, cũng đi vào phòng.

Lộ Tiểu Vũ khóa cửa phòng, Trần Thiên Ảnh mở máy tính. Cậu nhìn anh động tác vội vàng nóng nảy, mở word rồi dùng móng cún bi phẫn gỗ chữ, “Cậu ta nói dối! Cậu ta lừa em! Anh và cậu ta ở chung ba năm, nhưng nửa năm trước đã chia tay rồi, cậu ta đã dọn hết đồ đi, thế mà vẫn giữ chìa khóa không chịu trả lại cho anh!”

Từ lúc nghe Thương Tử Phàm nói Lộ Tiểu Vũ đã cảm thấy kì lạ, bởi vì căn hộ này không hề có dấu hiệu của hai người sống chung, hơn nữa nếu thực sự là người yêu, Trần Thiên Ảnh sẽ không kể hết mọi chuyện cho cậu, hơn nữa hai người họ không thể không liên lạc một thời gian dài như thế được, đến nỗi ngay cả tin Trần Thiên Ảnh mất anh ta cũng không được thông báo.

Lộ Tiểu Vũ khó xử hỏi, “Vậy giờ biết làm sao?”

Trần Thiên Ảnh kiên quyết gõ, “Bảo cậu ta đi đi!”

Lộ Tiểu Vũ bảo, “Nhưng anh ta nói mình là người yêu của anh, em biết nói kiểu gì...”

Trần Thiên Ảnh, “Vạch trần cậu ta!”

Lộ Tiểu Vũ, “Vạch trần thế nào... Anh đừng vội, cứ từ từ nói với anh ta được không?”

Lộ Tiểu Vũ mở cửa ra ngoài, Trần Thiên Ảnh sắc mặt âm trầm đi theo cậu.

Thương Tử Phàm ngồi trên sofa, hai tay nắm chặt ly nước ấm.

Lộ Tiểu Vũ đang định nói chuyện với anh ta, đột nhiên thấy trên mặt anh ta lăn chã nước mắt, rơi xuống ly nước.

Lộ Tiểu Vũ cúi đầu nhìn Trần Thiên Ảnh, Trần Thiên Ảnh nhìn nửa mặt Thương Tử Phàm, nhe răng nghiêng lợi, không thèm nhìn anh ta.

Lộ Tiểu Vũ đành nói, “Mọi người cứ ngồi đi, tôi đi nấu cơm, ăn xong nói sau.”

15. Chương 15

Ba người một cún.

Đến giờ ăn, Trần Thiên Ảnh nhảy lên ghế dựa, Thương Tử Phàm phát tay đuổi anh xuống, “A Hoàng, đi xuống!”

Trầm Thiên Ảnh quay đầu đi không thèm nhìn anh ta.

Thế là Thương Tử Phàm tự quyết định đi mở tủ lạnh lấy đồ ăn cho chó còn thừa ra, đổ vào bát, đặt xuống dưới bàn, muốn dỗ Trầm Thiên Ảnh xuống.

Trầm Thiên Ảnh vẫn không nhúc nhích.

Thư Minh Viễn ngồi bên cạnh, hai tay chống đầu nhìn Thương Tử Phàm tốn công tốn sức dụ con cún lông vàng to bự chẳng kia xuống, mà con cún kia thì hiển nhiên không buồn phản ứng Thương Tử Phàm, thậm chí khi để ý thấy ánh mắt xem náo nhiệt của hắn, cún bự còn vắt vả nhin không liếc mắt xem thường.

Thư Minh Viễn có chút đăm chiêu.

Thương Tử Phàm cảm thấy hơi mất mặt.

Đúng như Trầm Thiên Ảnh nói, nửa năm trước bọn họ đã chia tay, lần này trở về từ nước ngoài, Thương Tử Phàm tính xuống nước muốn tái hợp với Trầm Thiên Ảnh. Anh ta biết Trầm Thiên Ảnh tính tình không tốt, cũng đã chuẩn bị mặt dày vật lộn với anh, chỉ mong có một nơi tạm an thân.

Vốn tưởng tình huống xấu nhất là Trầm Thiên Ảnh có bạn trai mới, anh ta cũng không biết đến lúc ấy phải làm thế nào, nhưng không ngờ đến, Trầm Thiên Ảnh vậy mà đã không còn.

Nói không thương tâm chút nào là giả, song khi giây phút thương tâm qua đi, Thương Tử Phàm nhìn người gọi là em trai Trầm Thiên Ảnh kia, phản ứng đầu tiên chính là tại sao căn hộ này lại bị một người em chưa từng tồn tại trong quá khứ chiếm đi chứ? Nếu mình không biết cậu ta, vậy cậu ta hẳn cũng không nhận ra mình, Thương Tử Phàm thầm nghĩ trong lòng, ít nhất cứ ở lại đã rồi tính sau.

Nhưng giờ trong nhà này có ba người, hai người kia quen biết nhau, anh ta lại hóa thành người ngoài, chỉ còn lại con chó mà Trầm Thiên Ảnh nuôi vài năm là có thể chứng tỏ Thương Tử Phàm cũng là một chủ nhân của căn nhà này.

Đều đã làm thế rồi, sao A Hoàng còn không chừa mặt mũi cho anh ta?!

Thương Tử Phàm có chút lo lắng, dứt khoát thò hai tay xuống cẳng chân cún bự, muốn bế anh xuống, “A Hoàng ngoan, đi xuống ăn đi!”

Trầm Thiên Ảnh xù lông, nhưng ít ra anh vẫn nhớ mình không thực sự là một con chó, không nhe răng cắn Thương Tử Phàm, chỉ giẫm hai chân sau lên ghế làm tựa, hai chân trước đặt lên vai Thương Tử Phàm, đè cả người anh ta xuống.

Thương Tử Phàm ngã xuống đất, “Ui” một tiếng, hai má xinh đẹp bị hai cái móng cún ịn cho một phát.

Trầm Thiên Ảnh lắc lắc lông, bò lại lên ghế.

Thư Minh Viễn ngồi trên ghế, do dự vài giây, đứng dậy đi đỡ Thương Tử Phàm, “Anh không sao chứ?”

Thương Tử Phàm ngồi lên ghế, bắt đầu thút thít.

Lộ Tiểu Vũ bưng đồ ăn vào phòng thấy Thương Tử Phàm lẳng lặng khóc đến đỏ con mắt, tưởng anh ta lại nhớ đến Trầm Thiên Ảnh, nhất thời tim mềm nhũn, cậu đặt đồ ăn xuống bàn, hai tay lau tạp dề, khuyên nhủ, “Anh đừng quá đau lòng, anh tội mà nhìn thấy anh như vậy cũng sẽ rất khổ sở.”

Mũi cún của Trầm Thiên Ảnh hừ một tiếng to thiệt là to.

Bữa cơm này làm Lộ Tiểu Vũ vô cùng khó xử, Trầm Thiên Ảnh chờ cậu dứt cơm, Thương Tử Phàm một mình cầm giấy ăn lau nước mắt, Thư Minh Viễn thì im lặng ăn cơm, thế nhưng thỉnh thoảng lại cứ liếc hai anh em Lộ Tiểu Vũ, nhìn đến mức cậu phát hoảng.

Cuối cùng Lộ Tiểu Vũ không chịu nổi ánh mắt oán giận của Trầm Thiên Ảnh, bưng cơm dứt cho anh, đến nỗi Thương Tử Phàm đang sục sùi cũng phải kinh ngạc nhìn cậu, Thư Minh Viễn chống đầu về mặt nghiêm túc tự hỏi, song Lộ Tiểu Vũ không còn sức đi để ý.

Ăn xong, Lộ Tiểu Vũ đi rửa bát.

Trầm Thiên Ảnh không nhìn được, ngồi với Thư Minh Viễn và Thương Tử Phàm trong phòng khách xem tivi.

Thư Minh Viễn đột nhiên vươn tay gãi gãi cằm Trầm Thiên Ảnh.

Trầm Thiên Ảnh “?” ngẩng đầu nhìn hắn.

Ngón tay Thư Minh Viễn thuận theo cằm Trầm Thiên Ảnh đi xuống ngực, xong lại mò lên cằm anh.

Trầm Thiên Ảnh, “??”

Thương Tử Phàm cũng không hiểu gì, “Có bộ chó à?”

Thư Minh Viễn giải thích, “Tôi xem xem nó có dây kéo không.” (Chỗ này mình suy đoán là bạn Viễn thấy anh Ảnh khôn quá nên nghi ngờ anh là con gì đấy giả vờ khoác lốt milu chẳng =))

Thương Tử Phàm nhất thời ngơ ngác.

Trầm Thiên Ảnh cũng sững sốt một hồi, rồi bỗng cứng ngắc nhích nhích qua bên cạnh.

Đợi đến khi Lộ Tiểu Vũ rửa bát xong, Thư Minh Viễn chủ động cáo từ. Thương Tử Phàm không có ý đi, ngồi trên sofa làm bộ xem tivi, trong lòng chỉ sợ Lộ Tiểu Vũ lên tiếng đuổi mình đi.

Thực ra Lộ Tiểu Vũ không hề có suy nghĩ ấy. Trước khi ăn cơm Thương Tử Phàm đã đau lòng khóc một tràng, làm Lộ Tiểu Vũ nhìn mà khổ sở theo, tính tình và cách xử sự của Trầm Thiên Ảnh không tốt, vậy nhưng tới khi mất rồi lại có người vì anh ấy mà thương tâm tới vậy, khiến ngay cả Lộ Tiểu Vũ cũng cảm thấy hiếm có khó tìm.

Còn Trầm Thiên Ảnh thì chỉ muốn đuổi anh ta đi, đáng tiếc lòng có thừa mà lực không đủ.

Lộ Tiểu Vũ gọi Trầm Thiên Ảnh đi tắm, Trầm Thiên Ảnh liền nhảy phắt xuống sofa đi vào phòng tắm.

Thương Tử Phàm muốn làm thân với Lộ Tiểu Vũ một chút để không bị đá ra ngoài, thế là cũng vào theo, tựa cửa nhìn Trầm Thiên Ảnh tắm rửa, miệng nói, “Chẳng mấy khi A Hoàng ngoan ngoan tắm rửa thế này.”

Lộ Tiểu Vũ không biết trả lời thế nào, mơ hồ “Ừm” một tiếng.

Trầm Thiên Ảnh không thích có người nhìn anh tắm, lông khấp người đều ướt nhẹp có đẹp đẽ gì đâu, anh nhảy ra khỏi bồn đi ra dùng móng giữ cửa.

Thương Tử Phàm không hiểu gì bị một con cún nhốt bên ngoài, há hốc miệng đứng tại chỗ nửa ngày không có phản ứng.

Lộ Tiểu Vũ vừa kì cọ một thân đầy bọt xà phòng của Trầm Thiên Ảnh, vừa do dự nói, “Hôm nay em thấy anh ta thật sự rất thương tâm.”

Trầm Thiên Ảnh không ừ hử gì.

Lộ Tiểu Vũ nói tiếp, “Anh ta khóc thành vậy, anh bảo em đuổi anh ta đi thế nào.”

Trầm Thiên Ảnh bị Lộ Tiểu Vũ cọ cho hơi lảo đảo, móng giẫm trên bọt biển trơn trượt muốn chết.

Lộ Tiểu Vũ lại nói, “Dù sao em cũng không có cách nào, không thì anh tự đi nói đi.”

Trầm Thiên Ảnh muốn lườm cậu một cái, tự dưng mũi lại hắt xì, thế nên cũng chẳng phản ứng Lộ Tiểu Vũ nữa.

Lộ Tiểu Vũ bỗng nhớ tới một câu tục ngữ xưa kia, “Chó hắt xì trời không quang”, cậu vô thức nhìn ra cửa sổ, thấy sắc trời quả thật âm đảm, nói, “Trời sắp mưa rồi thì phải.”

Lộ Tiểu Vũ ngồi trên sofa sẩy lông cho Trầm Thiên Ảnh, thấy Thương Tử Phàm ngồi bên cạnh có vẻ bất an không yên lòng, muốn an ủi anh ta, lại không biết rốt cuộc Trầm Thiên Ảnh có ý gì, cúi đầu nhìn anh.

Trầm Thiên Ảnh bị cậu nhìn một lúc mà phát cáu, dứt khoát nhảy lên lắc lắc lông, đi vào phòng Lộ Tiểu Vũ.

Lộ Tiểu Vũ thở phào, nói với Thương Tử Phàm, “Anh vào phòng anh tôi nghỉ ngơi đi.”

Thương Tử Phàm vội vàng gạt đầu.

Lộ Tiểu Vũ về phòng, thấy Trầm Thiên Ảnh đang nằm trên giường ngậm một miếng thuốc chưa châm, cậu kéo chân anh ra tới bên giường, đầu hướng ra ngoài rồi mới châm lửa cho anh.

Trầm Thiên Ảnh phiền chết, chờ Lộ Tiểu Vũ xoay đi, anh lại lết lết về, song cũng biết quy củ rung tàn thuốc rơi xuống gạt tàn để ở đầu giường.

Lộ Tiểu Vũ không biết anh ngậm gạt tàn vào từ lúc nào, cậu ngồi trước bàn mở máy tính bắt đầu thống kê số liệu.

Trầm Thiên Ảnh hút xong, ngồi bên cạnh nhìn vào màn hình theo cậu một lúc, rồi nâng móng vuốt vỗ bả vai cậu.

Lộ Tiểu Vũ đang tập trung vào công việc, đầu cũng không quay lại, “Sao?”

Trầm Thiên Ảnh lại vỗ cậu, lần này còn đứng thẳng người lên, hai móng đặt trên vai cậu, nhằm chán cợt tráo cợt phải.

Lộ Tiểu Vũ sắp xếp xong một nhóm tư liệu, quay đầu nhìn Trầm Thiên Ảnh, nghĩ có lẽ anh đang nhằm chán, tùy tay mở một bộ phim trên cửa sổ nhỏ, đặt ở một góc màn hình, “Anh xem phim đi, hôm nay em phải xử lý xong hết chỗ tư liệu này.”

Cuối cùng Trầm Thiên Ảnh cũng an tĩnh, ngồi trên giường xem phim.

16. Chương 16

Đêm hôm đó, quả nhiên trời mưa to.

Đều nói trời mưa sẽ ngủ ngon hơn, sáng Lộ Tiểu Vũ tỉnh dậy nhận ra đã không còn sớm, bên ngoài vẫn mưa không ngừng.

Lộ Tiểu Vũ vừa cử động, Trầm Thiên Ảnh đã tỉnh dậy, bốn chân co rút vào như bị dọa giật mình.

Lộ Tiểu Vũ yên lặng đứng dậy mặc quần áo, giả vờ không nhìn thấy. Thay xong quần áo cậu ra nhà vệ sinh bên ngoài, thấy Trầm Thiên Ảnh đã chờ ở cửa, nghe được bên trong có tiếng nước chảy.

Giờ Lộ Tiểu Vũ mới nhớ ra trong nhà có thêm Thương Tử Phàm. Cậu cào cào mái tóc rối bồng, thấy đáng về không nhin được ghé vào cửa nhà vệ sinh của Trầm Thiên Ảnh, Lộ Tiểu Vũ biết dù có xếp hàng cũng chưa đến lượt mình, vậy nên cậu vào phòng bếp chuẩn bị đồ ăn sáng trước.

Lợi ích của sắp xếp tốt nghiệp chính là có thể tùy ý sắp xếp thời gian biểu, không ngờ vậy mà cũng có lợi cho Trầm Thiên Ảnh.

Lộ Tiểu Vũ chiêm trướng, nghe được tiếng Trầm Thiên Ảnh cào móng vào cửa, coi bộ thực sự không nhin nổi.

Lộ Tiểu Vũ chuẩn bị ba phần bữa sáng, khi cậu dọn đồ lên bàn, Thương Tử Phàm rót cuộc cũng ra khỏi phòng vệ sinh, Trầm Thiên Ảnh lập tức chui vào, nâng chân sau dùng sức đá cửa.

Thương Tử Phàm sững sốt, vừa cài cúc tay áo vừa đi về phía Lộ Tiểu Vũ, có chút ngượng ngùng cười, “Cậu chuẩn bị bữa sáng cho tôi sao?”

Lộ Tiểu Vũ nhận ra hôm nay anh ta mặc một bộ tây trang bánh bao, tóc cũng cẩn thận vuốt gel gọn gàng.

“Anh định ra ngoài à?” Cậu hỏi.

Thương Tử Phàm gạt đầu, “Hôm nay phải quay về công ty, đã hơi muộn rồi, không kịp ăn bữa sáng nữa, ngại quá.”

Lộ Tiểu Vũ “À” một tiếng, gạt đầu, “Không sao.”

Thương Tử Phàm đi rồi, Trầm Thiên Ảnh mới chậm rãi ra khỏi phòng vệ sinh, nhảy lên bàn trực tiếp cúi đầu cắn trứng, một phát nhét cả quả vào miệng.

Lộ Tiểu Vũ đi rửa mặt, Trầm Thiên Ảnh ngậm ống hút hút sữa.

Lộ Tiểu Vũ ngồi bên cạnh anh, tò mò hỏi, “Thương Tử Phàm làm nghề gì vậy?”

Trầm Thiên Ảnh liếc cậu một cái, cúi đầu uống nốt sữa, sau đó đi vào phòng khách tha một quyển tạp chí tới, lật một trang quảng cáo, đưa móng chỉ.

Lộ Tiểu Vũ lại gần xem, là một quảng cáo đồng hồ, cậu hỏi, “Bán đồng hồ?”

Trầm Thiên Ảnh vươn móng vỗ lên đầu cậu một cái, rồi mới dùng sức chọc chọc móng lên khuôn mặt của người đàn ông trong quảng cáo.

Lộ Tiểu Vũ giờ mới có phản ứng, “Ý anh là...Làm người mẫu?”

Trầm Thiên Ảnh gật đầu, đóng tạp chí, trong đầu tự bổ sung một câu: Người mẫu thất nghiệp.

Lộ Tiểu Vũ thu dọn bát đĩa, trước khi ra cửa nói với Trầm Thiên Ảnh, “Hôm nay phải bố trí thí nghiệm khá vội, có lẽ trưa em sẽ không về, em để sẵn bánh mì trong tủ lạnh rồi. Buổi trưa em sẽ gọi điện cho anh, nếu em không về được thì anh tự lấy bánh ra ăn nhé?”

Thấy Trầm Thiên Ảnh không phát biểu gì, biết anh không phản đối, Lộ Tiểu Vũ mới thay giày ra ngoài.

Buổi trưa Lộ Tiểu Vũ phải ở phòng thí nghiệm chờ kết quả, cậu gọi cho Trầm Thiên Ảnh, nghe thấy tiếng “Cạch” một cái, biết anh nhấn nút nghe, liền nói, “Em không về được, anh tự ra tủ lạnh lấy bánh mì ăn đi.”

Ở đầu dây bên kia, Trầm Thiên Ảnh dùng móng gõ nhẹ mấy tiếng, ý bảo biết rồi, sau đó quả quyết ngắt máy.

Lộ Tiểu Vũ cất điện thoại, ngẩng đầu thấy Thư Minh Viễn đang đứng ở cửa phòng thí nghiệm nhìn mình, nhất thời bị dọa đổ mồ hôi lạnh.

Thư Minh Viễn đi tới, đặt một túi nilon lên bàn, “Bữa trưa.”

Lộ Tiểu Vũ vội vàng đứng dậy lau mồ hôi, “Cảm ơn sư huynh, em còn đang định gọi người mang tới.”

Thư Minh Viễn “Ừm” một tiếng, đứng bên cạnh Lộ Tiểu Vũ không có động tác gì.

Lộ Tiểu Vũ mở túi, bên trong là hai hộp cơm trưa, cậu bảo, “Đi ra phòng nghỉ ăn đi.”

Buổi trưa mọi người đều ra ngoài ăn, chỉ có mỗi Lộ Tiểu Vũ và Thư Minh Viễn mặt đối mặt ngồi trong phòng.

Thư Minh Viễn hỏi, “Mới gọi điện cho ai vậy?”

Lộ Tiểu Vũ nghĩ: Cuối cùng cũng hỏi... May mà anh ấy không hỏi luôn lúc ấy, giờ cậu đã chuẩn bị xong câu trả lời rồi, “Là Thương Tử Phàm.”

Thư Minh Viễn hỏi tiếp, “Thì ra anh ta còn chưa đi sao?”

Lộ Tiểu Vũ gật đầu, “Dù sao anh ta và anh trai em cũng là... Em đuổi anh ta đi thì không hay.”

Thư Minh Viễn lơ đãng hỏi, “Chớ nhà em ngủ ở sofa à?”

Lộ Tiểu Vũ vô thức trả lời, “Không.” Chợt cậu kì quái nhìn Thư Minh Viễn, không biết vì sao hắn lại hỏi chuyện này.

Thư Minh Viễn, “Vậy là ngủ cùng em?”

Lộ Tiểu Vũ cuối cùng cũng nhận ra có vấn đề, đắn đo đáp, “Hôm qua thì là thế, trước kia thì không... Sao vậy?”

Thư Minh Viễn nhú mày, cắn đầu ngón tay.

Lộ Tiểu Vũ rất muốn banh đầu sư huynh mình ra, xem xem bên trong rốt cuộc nhồi nhét ý nghĩ kì quái gì, rốt cuộc cậu cũng chỉ có thể dùng sức và cơm, nói, “Sư huynh...Mau ăn đi, nguội cả rồi.”

Chiều, lúc Lộ Tiểu Vũ hoàn thành thí nghiệm thu dọn đồ chuẩn bị ra về, Thư Minh Viễn lại tới.

“Cùng ăn cơm chiều đi.” Thư Minh Viễn mời.

Lộ Tiểu Vũ vội vàng nói, “Không được, chớ nhà em còn đang chờ em về nấu cơm.”

Khuôn mặt Thư Minh Viễn không tỏ vẻ gì, “Về đón nó rồi tìm một quán cho mang chó vào là được.”

Thật ra Lộ Tiểu Vũ cũng không muốn từ chối lời mời của Thư Minh Viễn, trước kia anh ấy cũng đã từng mời cậu ăn nhiều lần rồi, chỉ là cậu không biết Trầm Thiên Ảnh sẽ phản ứng thế nào, dù sao ăn ở bên ngoài không được tiện như ở nhà.

Thư Minh Viễn bảo, “Không thì em gọi điện hỏi anh ta xem? Kêu anh ta xuống lầu chờ.”

Lộ Tiểu Vũ nghĩ thầm, ý này không tồi, cậu đang định gật đầu thì đột nhiên có phản ứng, trừng to mắt nhìn Thư Minh Viễn, miệng há hốc, “Gì, gì, gì chứ... Sư huynh anh đừng nói đùa!”

Thư Minh Viễn chớp chớp mắt, “Anh nói vị Thương tiên sinh kia kìa, em nói gì cái gì?”

Lộ Tiểu Vũ suýt nữa trụ không nổi, tựa vào tường lau mồ hôi, “Em cũng không định nói gì... Hình như chiều Thương Tử Phàm đi ra ngoài, chúng ta về luôn đi, đưa A Hoàng đi ăn là được rồi.”

Đến lúc ngồi trong xe Lộ Tiểu Vũ vẫn nhịn không được đổ mồ hôi ròng ròng, ý thức thầm nghĩ cách xa Thư Minh Viễn một chút.

Cũng may hôm nay Trầm Thiên Ảnh không âm ỉ với cậu, nghe phải ra ngoài ăn liền phối hợp theo cậu ra ngoài.

Khi đó vừa đúng tầm giờ cao điểm, dòng xe nhích từng bước như những con rùa chậm chạp.

Thư Minh Viễn không chịu nổi, chậm chạp lái xe về phía trước, Trầm Thiên Ảnh vẫn ngồi một mình ở ghế sau, cuộn người gà gật.

“Ô?” Lộ Tiểu Vũ đột nhiên ngồi thẳng người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dòng xe đình trệ không thể nhúc nhích, thế nên Thư Minh Viễn và Trầm Thiên Ảnh cùng quay đầu nhìn theo cậu.

Trên đường, một người đàn ông tuần tú, chính là Thương Tử Phàm vừa ra ngoài từ sáng sớm đang kéo một người đàn ông đeo kính nói gì đó.

Người đàn ông đeo kính có vẻ rất mất kiên nhẫn, mấy lần muốn đi đều bị Thương Tử Phàm ngăn lại, sau đó còn bị anh ta túm chặt cánh tay.

Hai người lôi lôi kéo kéo độ nửa phút, người đàn ông đeo kính thấy bên đường có một chiếc taxi vừa đỗ lại để khách xuống, lập tức như thấy cứu tinh dùng sức rút tay mình toan chạy vào xe. Ngay giây tiếp theo người đàn ông liền choáng váng, bởi vì taxi cũng đứng đờ một chỗ không di chuyển được, vậy là Thương Tử Phàm lại chụp tay hắn nói chuyện qua cửa sổ.

Người đàn ông cuối cùng không nhịn được nữa, hô to một tiếng.

Thương Tử Phàm trừng to mắt, ủy khuất cắn môi, thả tay ra.

Người đàn ông còn quát tháo thêm gì đó, Lộ Tiểu Vũ và Thư Minh Viễn không nghe thấy, nhưng giờ Trầm Thiên Ảnh tai thính mất tinh, hiển nhiên là nghe được rõ ràng.

Thương Tử Phàm một mình đứng bên đường, người đi bên cạnh đều quay qua nhìn anh ta, hai mắt anh ta đỏ bừng như sắp khóc tới nơi, đến Trầm Thiên Ảnh cũng nhịn không được muốn thở dài một hơi.

Thương Tử Phàm đứng một lúc rồi mới có phản ứng bình thường, anh ta đi về phía trước, vừa đi vừa không quên chỉnh trang lại đầu tóc quần áo.

Tới khi đi vào chỗ ngoặt, Thư Minh Viễn lái xe đứng bên cạnh anh ta, Lộ Tiểu Vũ hạ cửa kính mỉm cười nói với anh ta, “Có rảnh cùng ăn cơm chiều không?”

Thương Tử Phàm hơi sững sốt, nhìn nhìn Lộ Tiểu Vũ rồi lại nhìn Trần Thiên Ảnh đang đứng đuôi ở ghế sau, do dự nói, “Cảm ơn, không cần khách khí với tôi đâu.”

Lộ Tiểu Vũ lại nói, “Đi cùng bọn tôi đi, giờ về cũng đâu có gì ăn.”

Thương Tử Phàm đỏ hồng mắt nhìn Lộ Tiểu Vũ một lúc, cuối cùng gật đầu lên xe.

Anh ta ngồi cùng Trần Thiên Ảnh ở ghế sau, nhất thời không tìm được thương tâm muốn ôm Trần Thiên Ảnh. Trần Thiên Ảnh hiển nhiên là không muốn rồi, không chịu để anh ta ôm, xoay người tặng cái mông cho anh ta nhìn. Thế là Thương Tử Phàm chỉ có thể ôm cái đuôi bông bông mềm mềm của anh, dụi má vào.

Trần Thiên Ảnh rút đuôi không được, thế là mặc kệ anh ta.

17. Chương 17

Thư Minh Viễn chọn một quán cơm tuy nhỏ nhưng có vẻ rất đông khách, trong quán không chứa hết, phải kê thêm bốn, năm cái bàn ra vỉa hè.

Không biết Trần Thiên Ảnh và Thương Tử Phàm có thích ăn ở đây không, chứ Thư Minh Viễn và Lộ Tiểu Vũ vẫn thường hay đến mấy nơi như vậy, các anh em trong phòng thí nghiệm cũng thích ra những quán này ăn cơm uống bia.

Thư Minh Viễn ngồi xuống, vừa báo món cho bà chủ, vừa lấy nước trà trắng bát đĩa.

Lộ Tiểu Vũ ngồi đối diện Thư Minh Viễn, hai bên trái phải là Trần Thiên Ảnh và Thương Tử Phàm.

Bà chủ nhìn thấy Trần Thiên Ảnh, lau tay vào áo rồi xoa đầu anh, “Chà! Con chó lớn ghê!”

Thư Minh Viễn liếc anh một cái, khẽ gõ đĩa lên bàn, nói, “Cho tôi một suất sườn kho măng đi.” Chó luôn thích gặm xương, chắc con này cũng vậy.

Sau đó hắn nhìn Thương Tử Phàm bên cạnh, “Thương tiên sinh muốn ăn gì?”

Thương Tử Phàm “A?” một tiếng, phảng phất như vừa bình tĩnh lại, “Cái gì cũng được. Còn nữa gọi tôi là Tử Phàm là được rồi, không cần khách sáo vậy đâu.”

Thư Minh Viễn đóng menu đưa cho bà chủ, “Vậy cho chúng tôi thêm một đĩa đậu hoa quế, được rồi, trước cứ vậy đã, không đủ tôi sẽ gọi thêm sau. Đúng rồi...” Hắn bổ sung, “Cho chúng tôi kết bia, chúng tôi tự mở.”

Bà chủ cầm menu vui vẻ rời đi.

Đồ ăn đã được mang lên, bia cũng đặt bên chân Thư Minh Viễn, hắn cầm một chai lên, bật nắp rồi đưa cho Lộ Tiểu Vũ, sau đó lại đưa một chai cho Thương Tử Phàm, cuối cùng, Thư Minh Viễn cầm tiếp một chai lên, nhìn Trần Thiên Ảnh, “Có muốn làm một chai không?”

Trần Thiên Ảnh cứng ngắc quay đầu đi, giả bộ nghe không hiểu.

Lộ Tiểu Vũ vội vàng cười cười, “Sư huynh anh đừng đùa, nó sao uống bia được...”

Thực ra Trần Thiên Ảnh cũng hơi hơi muốn uống, lòng ngứa ngáy, trộm dùng móng huých huých Lộ Tiểu Vũ.

Lộ Tiểu Vũ lập tức sửa lại, “Thỉnh thoảng vẫn có thể uống một ít...Nhi?”

Thư Minh Viễn không chút hoang mang, “Vậy rốt cuộc có uống không?”

Lộ Tiểu Vũ trộm liếc Trần Thiên Ảnh, hạ quyết tâm gật đầu, “Uống.”

Lộ Tiểu Vũ bảo bà chủ mang cốc tới, rót ra cốc rồi cầm ống hút vào cho Trần Thiên Ảnh uống.

Bà chủ kinh ngạc nhìn cún lông vàng cắn ống hút uống bia, cảm thán, “Con chó này thành tinh rồi!” Nói xong, bà chủ lại chụp tay lên đầu Trần Thiên Ảnh.

Trần Thiên Ảnh đợt này đã có kinh nghiệm, né qua một bên tránh thoát, thế là bà chủ chuyển hướng sang Lộ Tiểu Vũ, xoa xoa đầu cậu một phen, “Nhóc này nuôi chó giỏi ghê hén.”

Lộ Tiểu Vũ bị xoa tóc tai rối bù, ngượng ngùng cười.

Trần Thiên Ảnh hút bia ròn rột, tuy không thể há to miệng ngửa đầu uống liền một hơi, song anh vẫn cảm giác được dòng nước mát lạnh thấm vào ruột gan, nhịn không được muốn rung rung lớp lông dài trên người.

Thư Minh Viễn phải lái xe nên không thể uống bia, nâng cốc trà lên cụng ly với Lộ Tiểu Vũ, sau đó chuyển qua Thương Tử Phàm, “Thương tiên sinh, chúng ta lấy trà thay cụng thay bia đi.”

Thương Tử Phàm vội vàng nâng cốc lên, “Anh khách khí quá rồi, cứ gọi tôi là Tử Phàm thôi.”

Thư Minh Viễn không nói gì, nâng cốc trà lên khẽ nhấp một ngụm. Cuối cùng hấn cụng vào cốc trước mặt Trần Thiên Ảnh, cụng xong, Thư Minh Viễn uống một ngụm trà, Trần Thiên Ảnh cũng vô thức hút một ngụm bia, hút xong không hiểu sao cứ thấy sai sai.

Tuy quán ăn sơ sài đơn giản, thế nhưng đồ ăn lại rất ngon.

Lộ Tiểu Vũ ngồi như mẹ đút cơm cho con, vừa ăn vừa không quên gấp đồ ăn đút Trần Thiên Ảnh.

Thương Tử Phàm một mình uống hết chai này tới chai khác, lúc đầu thì lẳng lặng uống, một lúc sau dường như đã say, hô to, “Trần Thiên Ảnh!”

Lộ Tiểu Vũ giật mình, suýt nữa chọc xương vào lỗ mũi Trần Thiên Ảnh, Trần Thiên Ảnh nghiêng đầu đi, hắt xì mấy cái.

Thương Tử Phàm tựa đầu xuống bàn, thấp giọng thì thầm, “Em sai rồi, anh tha thứ cho em đi...Em không nên tới đó, anh nói đúng lắm, vốn dĩ chẳng phải công việc gì cả, bọn họ chỉ muốn đùa bỡn em, nhìn em như thằng ngốc mà thôi...” Anh ta cọ cọ má lên bàn, ánh mắt mông lung nhìn Lộ Tiểu Vũ, “Ô? Cậu là ai? Trần Thiên Ảnh đâu?”

Lộ Tiểu Vũ nhin không được thoáng nhìn Trần Thiên Ảnh mặt không biểu cảm, cúi thấp đầu khẽ nói với Thương Tử Phàm, “Anh say rồi. Tôi là em trai Trần Thiên Ảnh, anh tôi đã qua đời vì tai nạn giao thông, anh không nhớ sao?”

Thương Tử Phàm nói, “À.” Thế rồi nhắm mắt nhe răng khóc.

Ăn cơm xong, Thương Tử Phàm đã say túy lúy.

Thư Minh Viễn hơi ngồi xồm xuống, Lộ Tiểu Vũ đứng đằng sau đỡ Thương Tử Phàm ghé vào lưng hắn, Thư Minh Viễn vòng tay qua hai đùi anh ta, dùng lực đứng lên.

Lộ Tiểu Vũ nghĩ, Thương Tử Phàm dù sao cũng coi như là bạn của Trần Thiên Ảnh, vậy mà lại bắt Thư Minh Viễn phải cõng, cậu không khỏi ngại ngùng, nói, “Xin lỗi, làm phiền anh rồi.”

Thư Minh Viễn cười cười, một tay cõng Thương Tử Phàm, tay còn lại xoa đầu Lộ Tiểu Vũ.

Bàn tay Thư Minh Viễn rất lớn, dù hơi thô ráp nhưng vừa khô ráo vừa ấm áp, như cũng ấm cả vào lòng Lộ Tiểu Vũ, khiến cậu vô thức nâng tay chạm vào nơi hắn vừa xoa.

Trần Thiên Ảnh đi bên cạnh, nâng mắt nhìn Lộ Tiểu Vũ.

Thư Minh Viễn lái xe đưa bọn họ về nhà, còn giúp Lộ Tiểu Vũ cõng Thương Tử Phàm về giường, sau đó mới rời đi.

Lộ Tiểu Vũ rửa mặt cho Trần Thiên Ảnh trước rồi mới đi tắm, người cùng mệt lả, vừa về phòng đã ngã xuống giường ngủ thiếp đi.

Đến khi sắp ngủ, đột nhiên cậu cảm thấy trên trán mình có gì đó mềm mềm ướt ướt, Lộ Tiểu Vũ khó khăn mở mắt, thấy Trần Thiên Ảnh quay đầu đi, rồi xoay người đưa lưng về phía cậu.

Chỉ là lúc xoay người, bốn chân Trần Thiên Ảnh chống vó lên trời, muốn tự quay đi cũng không quay được.

Tức thì mặt Trần Thiên Ảnh như muốn phát điên, Lộ Tiểu Vũ vội vàng đẩy anh một cái, rồi nhích lại gần cọ má lên lớp lông mềm mềm ở lưng anh, khẽ nói, “Ngủ đi.”

Trần Thiên Ảnh yên tĩnh lại, không nhúc nhích.

Bonus:

20121217170742865247224

Sườn kho măng

19713551359629226aI4s

Đậu hoa quế (Người ta sốt trứng xong đổ lên đậu, không biết vị thế nào cơ mà về hình thức là tui không ưng lắm ==.)

P. s:

+ Cảm nhận 1: Hu hu anh Viễn à sao anh lại ôn nhu dữ vậy A

+ Cảm nhận 2: Hu hu cuối cùng anh Ảnh cũng lộ ra tí cảm xúc rồi A (dù bị cái thân milu vô dụng nó cản trở)

18. Chương 18

Khả năng tự chữa lành vết thương của Thương Tử Phàm hiển nhiên cao hơn Lộ Tiểu Vũ nghĩ nhiều, sáng hôm sau khi hai anh em bọn họ ngáp dài tỉnh dậy, Thương Tử Phàm đã tắm rửa sạch sẽ tinh tươm.

Thương Tử Phàm ngồi xuống ăn bữa sáng Lộ Tiểu Vũ chuẩn bị.

Lộ Tiểu Vũ hỏi, “Hôm nay anh cũng phải đi làm à?”

Thương Tử Phàm im lặng một lúc, sau đó ngẩng đầu lên cười với cậu, nói, “Đúng vậy.”

Trần Thiên Ảnh đúng lúc ngoác miệng ngáp một cái thật lớn.

Thương Tử Phàm nhìn nhìn Trần Thiên Ảnh, đứng dậy lau miệng rồi đi ra ngoài.

Lộ Tiểu Vũ vừa thu dọn bát đĩa vừa nói với Trần Thiên Ảnh, “Buổi sáng em không đến phòng thí nghiệm, chiều em sẽ đi học lái xe luôn.”

Trần Thiên Ảnh hút xong sữa, vứt vỏ hộp sữa vào thùng rác, gật đầu.

Thương Tử Phàm đi rồi, Trần Thiên Ảnh liền nằm bò trước cửa phòng mình, dùng móng vịn tay nắm, đẩy cửa vào phòng.

Trong phòng có mùi nước hoa, là loại Thương Tử Phàm hay dùng.

Trần Thiên Ảnh mở máy tính bắt đầu lên mạng.

Hiện giờ ngoài số tiền gửi trong ngân hàng ra thì hứng thú của anh đều dành hết cho việc tìm cách thoát khỏi cơ thể này. Chỉ là trên mạng không ai dám nói tất cả, chỉ toàn viết mấy câu cũ mèm, người ở đầu bên kia là người hay chó còn chẳng biết, sao có thể dễ dàng tin tưởng kể hết cho được.

Huống chi, nghĩ tới tình huống của Trầm Thiên Ảnh hiện tại xem, chẳng phải đang thực sự là một con cún sao. Ngồi trước màn hình máy tính, thỉnh thoảng khi màn hình tối đi, Trầm Thiên Ảnh lại không thể tránh né mà nhìn thấy khuôn mặt mình trong đó, trước kia anh luôn thấy mặt con cún này ngốc ngốc đáng yêu biết bao, giờ trong lòng lại khổ sở bất đắc dĩ khôn kể.

May mắn, anh vẫn còn một đứa em ngốc, cũng chỉ còn mình đứa em ngốc ấy.

Lộ Tiểu Vũ bước vào, thấy Trầm Thiên Ảnh đang ngây người nhìn màn hình. Cậu đến bên cạnh anh, nhìn gạt tàn thuốc không, hỏi, “Anh có muốn mua thêm thuốc lá không? Tiện thể đi ra ngoài dạo một chút.”

Trầm Thiên Ảnh nhảy xuống ghế.

Siêu thị nhỏ dưới lầu có bán thuốc lá, thế nhưng hai anh em lại chậm rãi đi dọc theo ngã tư đường, đi tới tận công viên nho nhỏ đầu phố.

Trong công viên có rất nhiều người cao tuổi tản bộ, cũng có người dắt chó đi dạo, nhưng chẳng có con nào an tĩnh như Trầm Thiên Ảnh cả, chỉ chậm chậm đi theo Lộ Tiểu Vũ.

Thỉnh thoảng có mấy đứa nhỏ thấy Trầm Thiên Ảnh liền muốn trêu chọc anh, song đều bị khuôn mặt hung dữ của anh dọa chạy mất.

Lộ Tiểu Vũ đi một lúc rồi ngồi xuống mặt cỏ, Trầm Thiên Ảnh cũng cuộn tròn nằm bên cạnh cậu.

Lộ Tiểu Vũ vươn tay ôm cổ Trầm Thiên Ảnh, Trầm Thiên Ảnh liền thuận thế tựa đầu lên đùi cậu.

Tim Lộ Tiểu Vũ mềm nhũn, cậu dụi má vào lưng Trầm Thiên Ảnh cọ cọ, khẽ gọi, “Anh.”

Hai anh em lẳng lặng ngồi độ mười phút, Trầm Thiên Ảnh bỗng muốn hút thuốc, dùng miệng ử ử túi áo Lộ Tiểu Vũ, định lấy thuốc ra, Lộ Tiểu Vũ vội vàng dè lại, “Không được đâu! Ở đây nhiều người lắm.”

Đột nhiên, ở góc đường có tiếng phanh xe gấp chói tai.

Lộ Tiểu Vũ và Trầm Thiên Ảnh đều ngẩng đầu lên nhìn. Một chiếc xe đang đỗ bên đường, bên cạnh là một người phụ nữ đang nức nở nghẹn ngào hô, “Linh Đang!”

Lộ Tiểu Vũ đứng dậy, thấy có một chú chó nhỏ nằm dưới gầm xe, cậu cũng mới gặp nó và chủ nhân đi qua khi nãy, nó còn nhìn Trầm Thiên Ảnh một lúc lâu.

Trầm Thiên Ảnh đi về phía trước, Lộ Tiểu Vũ vội vàng theo sau.

Cơ thể Linh Đang chậm rãi nhỏ máu, Trầm Thiên Ảnh kinh ngạc nhìn thấy một Linh Đang khác đang thoát ra khỏi thân thể không còn sức sống, nó trông giống hệt chú chó trắng nho nhỏ kia, chống bốn chân đứng dậy.

Linh Đang mờ mịt hơi run rẩy một chút, sau đó đi một vòng quanh chủ của mình, cuối cùng ngơ ngác chậm chậm đi xa.

Trầm Thiên Ảnh bước theo, bỗng quay mạnh về phía Lộ Tiểu Vũ, Lộ Tiểu Vũ khó hiểu nhìn anh, “Sao vậy?”

Trầm Thiên Ảnh biết Lộ Tiểu Vũ không nhìn thấy, ở đây chỉ có mình anh biết, linh hồn của chú chó nhỏ Linh Đang đã rời khỏi cơ thể, bỏ đi xa thật xa.

Nháy mắt trong đầu Trầm Thiên Ảnh ồ ạt hàng loạt câu hỏi, vì sao anh có thể thấy linh hồn? Chỉ nhìn thấy linh hồn của chó hay còn có thể thấy được linh hồn của con người? Nếu có thể nhìn thấy linh hồn rời khỏi cơ thể, vậy có phải chỉ cần nắm chặt thời gian là anh có thể rời khỏi cơ thể này, sao đó quay về cơ thể người hay không?

Trầm Thiên Ảnh đột nhiên quay đầu chạy về phía Lộ Tiểu Vũ, dọa cậu nhảy dựng, “Anh đi đâu vậy?”

Quay về! Trầm Thiên Ảnh thầm hét lên.

19. Chương 19

Trầm Thiên Ảnh ngồi trước máy tính, bên cạnh là Lộ Tiểu Vũ vẫn không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Nội dung Trầm Thiên Ảnh gõ ra có chút lộn xộn, “Giờ chúng ta phải đến bệnh viện.”

Lộ Tiểu Vũ hỏi, “Để làm gì?”

Trầm Thiên Ảnh, “Đi xem có linh hồn của ai rời khỏi cơ thể, nếu có em lập tức bóp chết anh!”

Lộ Tiểu Vũ, “!!! Em không dám!”

Trầm Thiên Ảnh, “Không sao, như vậy anh mới có thể trở lại cơ thể con người, anh không muốn cả đời cứ sống thế này!”

Lộ Tiểu Vũ, “Nhưng nếu không thành công thì sao?”

Trầm Thiên Ảnh, “Không thử sẽ vĩnh viễn không có cơ hội. Giờ chúng ta phải đi ngay.”

Gõ xong, Trầm Thiên Ảnh liền thúc giục Lộ Tiểu Vũ mau chóng tới bệnh viện.

Lộ Tiểu Vũ không có cách nào khác, đành dẫn Trầm Thiên Ảnh đi, chỉ tiếc, hai anh em vừa bước đến khuôn viên bệnh viện đã bị người ta đuổi ra.

Bệnh viện không cho phép dẫm chóp vào.

Trầm Thiên Ảnh chưa từ bỏ ý định, để Lộ Tiểu Vũ thu hút sự chú ý của y tá, còn mình thì lén lút đi vào đường thoát hiểm bên cạnh.

Hai anh em canh ở thang lầu bên ngoài ICU (Những người được đưa vào khoa này đều trong tình trạng nguy kịch).

Trầm Thiên Ảnh kích động đi tới đi lui.

Lộ Tiểu Vũ ngồi bệt xuống đất tựa vào tường, khuỷu tay chống đầu gối nhìn Trầm Thiên Ảnh đi qua đi lại.

Đợi một lúc lâu vẫn không thấy có động tĩnh gì.

Lộ Tiểu Vũ có chút mệt mỏi, nhưng cũng không thúc giục Trầm Thiên Ảnh.

Cuối cùng, Trầm Thiên Ảnh nghe thấy tiếng cửa phòng ICU mở ra, sau đó là tiếng y tá bác sĩ gọi người nhà bệnh nhân. Trầm Thiên Ảnh đi tới gần cửa nhòm xem, Lộ Tiểu Vũ cũng kê đầu lên đầu anh nhìn theo.

Trầm Thiên Ảnh thấy một người phụ nữ lớn tuổi mặc quần áo bệnh nhân, bà thông thả xuyên qua cửa lớn đóng chặt, như thể không ai cảm thấy có gì bất thường, lại thông thả xuyên qua mọi người đang vội vàng chạy tới, bước chân đi ra ngoài.

“Mẹ!” Một người phụ nữ trung niên vừa khóc vừa gọi.

Dường như bà hơi ngừng một chút, song vẫn không quay đầu lại, đi xa dần.

Trầm Thiên Ảnh ngẩng đầu lên, thấy Lộ Tiểu Vũ vẫn đang nhìn mọi người ngoài cửa, vẻ mặt có chút tiếc thương, song không hề có vẻ kinh ngạc, anh biết cậu không nhìn thấy người phụ nữ kia.

Người qua đời là một người phụ nữ đã lớn tuổi, tất nhiên Trầm Thiên Ảnh không muốn nhập vào cơ thể đó, lại quay đầu tựa vào tường ngồi chờ.

Giờ ngồi lâu như vậy, cảm xúc mãnh liệt lúc mới đầu dần bị mài mòn, Trầm Thiên Ảnh bắt đầu nghiêm túc đánh giá khả năng thành công của việc này.

Lúc đầu anh nghĩ chỉ cần bọn họ kiên nhẫn chờ ở bệnh viện, ắt sẽ tìm được một cơ thể thích hợp, chỉ là lúc đó không biết Lộ Tiểu Vũ có thể bóp chết anh được hay không, dù anh có thật sự rời khỏi cơ thể này, nhưng liệu có thể thuận lợi tiến vào cơ thể người khác? Liệu anh có giống những người kia, cũng mất đi cảm giác với thế giới bên ngoài, thậm chí ngay cả với tiếng kêu khóc của người thân cũng không bận tâm mà rời khỏi?

Trầm Thiên Ảnh từng nghĩ, nếu không thể quay trở về như trước, cả đời phải ở trong thân xác này, thì thà chết đi đầu thai lại còn hơn, chỉ là giờ bảo anh chết như thế, anh bỗng thấy không cam lòng.

Lộ Tiểu Vũ ngồi lại bên cạnh anh, ngáp một cái.

Trầm Thiên Ảnh kéo kéo tay áo cậu.

“Mình đi à?” Lộ Tiểu Vũ hỏi.

Trầm Thiên Ảnh gật đầu.

Lộ Tiểu Vũ hỏi tiếp, “Không đợi nữa sao?”

Trầm Thiên Ảnh lại gật.

Lộ Tiểu Vũ im lặng một lúc, đứng dậy, “Vây đi thôi.”

Hai anh em lẳng lẳng xuống lầu, Lộ Tiểu Vũ hỏi, “Anh, anh có tin âm phủ đã định sổ hết rồi không?”

Trầm Thiên Ảnh không đáp gì.

Lộ Tiểu Vũ nói tiếp, “Em tin rồi sẽ có cách, có lẽ mình không cần phải làm gì đâu.”

Hai anh em lên lút đi xuống, lại bị y tá bắt quả tang.

Lộ Tiểu Vũ cúi đầu xin lỗi, thế nhưng vẫn bị mắng cho một trận.

Trầm Thiên Ảnh đứng bên cạnh chờ cậu, ngáp liên tục mấy cái.

Y tá tiến về phía trước, xoa đầu Trầm Thiên Ảnh, nói, “Chớ ngoan, sau này không được chạy vào bệnh viện nữa đâu nhé!” Sau đó để bảo vệ dẫn bọn họ ra cổng.

20. Chương 20

Tới khi đứng trước cổng bệnh viện, Lộ Tiểu Vũ nhận được điện thoại của Thư Minh Viễn.

Thư Minh Viễn không vui hỏi, “Bạn Lộ Tiểu Vũ, thầy giáo của em gọi điện hỏi anh, xem em có định học lái xe nữa không?”

Lộ Tiểu Vũ đỏ mặt hơi lạnh, “Nguy rồi, em quên mất!”

Thư Minh Viễn nói, “Em ở đâu? Anh tới đón em.”

Lộ Tiểu Vũ trả lời, “Không cần đâu, em tự đi xe tới cũng được, nhưng mà... Anh có thể giúp em một việc được không...”

Khi Thư Minh Viễn lái xe tới, bên đường chỉ có mình Trầm Thiên Ảnh, Lộ Tiểu Vũ đã đi trước.

Thư Minh Viễn mở cửa ghế phó lái, hô, “Anh đẹp trai, lên xe đi!”

Trầm Thiên Ảnh lườm hần một cái, nhấc đuôi nhảy lên.

Thư Minh Viễn thắt dây an toàn giúp anh, khởi động xe lái đi.

Dọc đường đi Thư Minh Viễn không nói gì với Trầm Thiên Ảnh, đến lúc một người một chó đứng trước cửa nhà, Thư Minh Viễn dừng lại nhìn Trầm Thiên Ảnh.

Trầm Thiên Ảnh lùi về sau, ngửa đầu lên nhìn lại Thư Minh Viễn.

“Chìa khóa.” Thư Minh Viễn bảo.

Trầm Thiên Ảnh suýt nữa xông lên tát hần, nhìn anh toàn thân cao thấp có chỗ nào cất được chìa khóa?!

Thư Minh Viễn gọi điện cho Lộ Tiểu Vũ, cuộc gọi chưa kết nối anh đã cúp máy, “Quên đi, cậu ấy cũng không về kịp.”

Trầm Thiên Ảnh mệt, nằm sấp ngay trước cửa.

Thư Minh Viễn hỏi, “Một mình mày ở đây chờ Tiểu Vũ về có được không?”

Trầm Thiên Ảnh không thèm để ý hẳn.

Thư Minh Viễn do dự, giờ gọi cho Lộ Tiểu Vũ thì cậu cũng không về kịp, nhưng nếu đợi thì chỉ sợ sẽ phải đợi cả buổi chiều.

Để chó ở đây, nhờ bị mất thì sao?

“Ting!” Cửa thang máy đột nhiên mở ra, Thư Minh Viễn và Trầm Thiên Ảnh cùng nghe được tiếng nói chuyện điện thoại quen tai, “Sao tổng giám đốc Trần không muốn gặp tôi? Khi đó rõ ràng ông ấy đã nói...” “Tôi biết, nhưng mà...” “Anh có thể sắp xếp thời gian giúp tôi được không?” “Được, vậy thì thôi, tôi—”

Hình như điện thoại bị người ta ngắt máy, Thương Tử Phàm cất điện thoại, ngẩng đầu kinh ngạc nhận ra cả Thư Minh Viễn và Trầm Thiên Ảnh đều ở đây, “Tiểu Vũ đâu? Sao hai người lại đứng ở đây?”

Thư Minh Viễn giải thích, “Tôi dẫn chó về nhà giúp Tiểu Vũ, phát hiện không có chìa khóa.”

“À.” Thương Tử Phàm đến gần, tìm chìa khóa trong túi, “Chờ chút.”

Trầm Thiên Ảnh bận bịu ở ngoài cả ngày, lúc thì hưng phấn lúc thì mất mát, giờ mệt không buồn động, chờ Thương Tử Phàm mở cửa xong, anh lập tức chạy đến sofa nằm bò ra.

Thương Tử Phàm rót trà mời Thư Minh Viễn, rồi cũng mệt mỗi ngồi xuống.

Thư Minh Viễn không có ý nán lại lâu, hần tính chỉ theo phép lịch sự trò chuyện với Thương Tử Phàm vài câu rồi đi, thế là vừa nhắn tin cho Lộ Tiểu Vũ vừa hỏi, “Công việc có thuận lợi không?”

Trầm Thiên Ảnh nhúc nhích tai, miễn cưỡng căng mí mắt nhìn về mặt Thương Tử Phàm.

Thương Tử Phàm cười miễn cưỡng, “Gián nan lắm.”

Thư Minh Viễn, “À.”

Thương Tử Phàm trầm mặc, không biết nên nói gì tiếp.

Thư Minh Viễn đứng dậy, “Vậy không quấy rầy hai người nghỉ ngơi nữa, tôi đi đây.”

Thương Tử Phàm vội vàng đứng lên theo, “Anh ngồi thêm một lúc nữa đi.”

Thư Minh Viễn lắc đầu, “Không cần khách khí.”

Thương Tử Phàm tiễn Thư Minh Viễn ra cửa, quay về phòng thở dài, chôn đầu vào gối.

Từ lúc Thư Minh Viễn rời đi Trầm Thiên Ảnh đã ngủ, giờ ở trong thân thể này, làm gì cũng không tiện, nếu thực sự phải nói có ưu điểm gì thì chính là khứu giác và thính giác đều trở nên nhạy bén hơn nhiều, nhưng điều này đối với Trầm Thiên Ảnh mà nói cũng không phải điều gì tốt.

Bởi vì nguyên nhân này, Thương Tử Phàm vừa đi đến phòng khách Trầm Thiên Ảnh đã tỉnh, thế nhưng anh chỉ lười biếng nằm nguyên không nhúc nhích.

Thương Tử Phàm cũng nằm bò một lúc, tâm tình uất ức vào phòng khách mở tủ đựng phim bên dưới tivi của Trầm Thiên Ảnh.

Đa số đều là phim Mỹ, Thương Tử Phàm thuận tay lật xem, đột nhiên ngừng lại, lẩm bầm, “Thì ra Trầm Thiên Ảnh còn giấu cái này...”

Trầm Thiên Ảnh dựng thẳng lỗ tai, cuối cùng nhận không được nhảy xuống sofa, sấn lại gần xem, phát hiện thì ra là một ít phim con heo đồng tính của Nhật Bản và Âu Mỹ.

Thương Tử Phàm đang lật mặt sau của đĩa xem, ngẩng đầu thấy Trầm Thiên Ảnh cũng dán vô nhìn, thế là hỏi, “Có muốn xem không?”

Trầm Thiên Ảnh vung móng vỗ cái bộp lên mặt Thương Tử Phàm.

Tất nhiên Thương Tử Phàm không mong chờ gì một con chó có thể trả lời mình, anh ta do dự một hồi, nghĩ nếu mình rơi đến nước chỉ có thể cùng một con chó xem loại phim này thì quả thật là quá buồn, vì vậy lại cất sổ phim vào ngăn kéo.

Trầm Thiên Ảnh thấy Thương Tử Phàm nhét phim bừa bãi, đĩa ở trên cùng còn có bìa chụp hình hai người đàn ông *** đang làm tình, khó coi biết bao. Chờ Thương Tử Phàm rời đi, anh lập tức nhét toàn bộ sổ phim con heo xuống gầm giường, còn sợ không đủ sâu mà chui hẳn xuống giường dùng móng đẩy nó vào tít trong.

Thương Tử Phàm đi qua cửa, thấy Trầm Thiên Ảnh chui vào gầm giường, chỉ còn chừa mỗi cái mông ra ngoài, liền đi qua túm hai chân sau của anh kéo anh ra, chọc chọc mũi anh dạy dỗ, “Ở dưới gầm giường bẩn như thế, sau này không được chui vào trong đó nữa.”

Trầm Thiên Ảnh bị anh ta chọc ngứa cả mũi, nghiêng đầu đi “Ngao!” một tiếng, ý là “Cút đi!”

21. Chương 21

Tối, Lộ Tiểu Vũ ngồi trên sofa sẩy lông cho Trầm Thiên Ảnh, Thương Tử Phàm ngồi bên cạnh, cầm điều khiển không ngừng chuyển kênh.

Thực ra Lộ Tiểu Vũ có hơi mệt, sáng nay bị Trầm Thiên Ảnh dắt đi chạy đông chạy tây, chiều học lái xe bị thầy mắng té tát, tối về còn phải nấu cơm cho một chó một người nằm trên sofa chờ cậu.

Lộ Tiểu Vũ chẳng khác nào bà mẹ, cả ngày vội vã không ngừng, rửa bát xong thì đi tắm cho Trầm Thiên Ảnh, tắm xong còn phải sẩy khô lông cho anh.

Lộ Tiểu Vũ há miệng, ngáp một cái thật to.

Thương Tử Phàm áy náy nói, “Không thì để tôi giúp cậu, cậu xem tivi nghỉ ngơi đi.”

Trầm Thiên Ảnh không ừ hử gì, hiển nhiên là không mong anh ta làm.

Lộ Tiểu Vũ che miệng, bảo, “Không sao.”

Thương Tử Phàm chuyển kênh, thấy đang chiếu chương trình tin tức giải trí, thế là ngừng lại.

Lộ Tiểu Vũ cúi thấp đầu, một tay cầm máy sẩy, một tay chải vuốt những sợi lông bị rối của Trầm Thiên Ảnh, tai nghe tiếng tivi, hình như là tin về một ngôi sao nữ và một công tử có tiền.

Trầm Thiên Ảnh nheo mắt, vẻ mặt hưởng thụ.

Đột nhiên, Lộ Tiểu Vũ nghe Thương Tử Phàm nói, “Chu công tử này nhìn giống anh cậu quá.”

Hai anh em đều ngẩng lên nhìn.

Nhìn thấy công tử nhà giàu tên Chu Minh Thiêm kia, Trầm Thiên Ảnh vẻ mặt khinh thường cúi đầu xuống. Lộ Tiểu Vũ thì nhìn cẩn thận, số lần cậu gặp Trầm Thiên Ảnh không nhiều, ấn tượng của cậu về anh cũng chỉ là từ bức ảnh chụp. Chu Minh Thiêm này quả thật có khuôn mặt tương tự với Trầm Thiên Ảnh, thế nhưng từ thần thái đến khí chất đều khác xa anh.

Lộ Tiểu Vũ nhìn nhìn, nói, “Cũng không giống lắm.”

Thương Tử Phàm không biết lại nghĩ gì mà thất thần, một lúc sau mới đáp, “Ừ, chỉ là lần đầu nhìn có hơi giống thôi.”

Một lúc sau, lông Trầm Thiên Ảnh đã được sẩy khô, Lộ Tiểu Vũ đứng dậy cất máy sẩy vào tủ, nghe Thương Tử Phàm nói, “Tiểu Vũ, mai tôi đi tìm việc làm, nếu thuận lợi, mỗi tháng tôi sẽ đưa tiền ăn cho cậu.”

Lộ Tiểu Vũ nghe anh ta nói vậy, hơi sững sốt, “Không sao, anh đừng lo.”

Thương Tử Phàm vẫn nhìn tivi, Lộ Tiểu Vũ ngáp, “Tôi đi ngủ trước.”

Trầm Thiên Ảnh vội vàng nhảy xuống sofa, đi theo Lộ Tiểu Vũ về phòng.

Trầm Thiên Ảnh nhảy lên giường trước, nằm bò luôn chính giữa giường, Lộ Tiểu Vũ đi qua tìm điện thoại để bên gối, rồi gối đầu luôn lên lưng Trầm Thiên Ảnh. Lốp lông của Trầm Thiên Ảnh mềm mềm, còn mang theo mùi ấm áp, Lộ Tiểu Vũ không khỏi cọ cọ mấy cái, sau đó mới mở điện thoại ra xem tin nhắn.

Là tin nhắn của Thư Minh Viễn gửi đến, hắn nói sếp triệu kiến, bảo Lộ Tiểu Vũ trước chín giờ ngày mai phải có mặt ở phòng thí nghiệm.

Trầm Thiên Ảnh cuộn thành một vòng tròn, cầm vừa vặn gác lên vai Lộ Tiểu Vũ, hai anh em cứ anh dựa vào em em dựa vào anh như vậy, yên tĩnh nằm trên giường.

Lộ Tiểu Vũ nhắn tin lại cho Thư Minh Viễn.

Trầm Thiên Ảnh nhìn cái cằm thon nhọn trắng nõn trước mặt, nhịn không được rướn miệng lên khẽ chạm vào nó.

Lộ Tiểu Vũ quay đầu qua, nói, “Ngủ đi, hôm nay mệt quá rồi.”

Trầm Thiên Ảnh gật đầu.

Lộ Tiểu Vũ dậy sớm, Trầm Thiên Ảnh ngủ say không hề hay biết. Nào ngờ Thương Tử Phàm còn dậy sớm hơn, Lộ Tiểu Vũ vừa ra khỏi phòng ngủ đã nghe tiếng anh ta đóng cửa.

Nghĩ đến lời Thương Tử Phàm nói hôm qua, Lộ Tiểu Vũ cảm thấy anh ta sống cũng không dễ dàng gì.

Thầy của Thư Minh Viễn và Lộ Tiểu Vũ là một giáo sư nổi danh trong giới, vậy nhưng tính tình ông tốt lắm, cũng rất quan tâm đến học trò. Bởi vì sắp nghỉ hưu, cho nên ông không nhận nhiều sinh viên và đảm nhiệm nhiều dự án khoa học, tuy nhiên ông thường xuyên đi tác, tham gia các hội nghị chuyên sâu.

Lần này về ông muốn quan tâm học trò nhỏ nhất của mình một chút, thuận tiện chúc đại đồ đệ dẫn dắt đàn em thuận lợi tốt nghiệp.

Thầy giáo mời ăn cơm trưa, Lộ Tiểu Vũ không đành lòng để Trầm Thiên Ảnh lại phải ăn bánh mì, cho nên gọi điện bảo anh chờ. Ăn xong Lộ Tiểu Vũ mua thêm một phần cơm nữa, định mang về cho Trầm Thiên Ảnh.

Thư Minh Viễn và Lộ Tiểu Vũ đứng trước cổng khách sạn tiễn thầy về, trước khi đi, ông đưa phiếu mời đến khách sạn tắm nước nóng cho Thư Minh Viễn và Lộ Tiểu Vũ, ông nói mấy hôm nữa mình lại phải đi công tác, nhắc bọn họ có việc gì gấp thì gọi cho ông.

Chờ xe đi xa, Thư Minh Viễn nhét phiếu chiêu đãi vào túi của Lộ Tiểu Vũ, nói, “Để anh đưa em về.”

Lộ Tiểu Vũ vội vàng đáp, “Không cần đâu sư huynh, em bắt xe về cũng tiện mà.”

Thư Minh Viễn coi như không nghe thấy, bỏ đi lấy xe.

Tới khi về đến nhà thì đã sắp một giờ chiều, Trầm Thiên Ảnh ăn sáng từ sớm, giờ đói đến nỗi nằm bẹp dí.

Lộ Tiểu Vũ đổ đồ ăn trong hộp vào bát, cầm thìa đút cho Trầm Thiên Ảnh.

Trầm Thiên Ảnh nằm bò trên sofa, đầu cũng không nâng, khi nào thìa đưa tới thì há miệng nhận cơm.

Lúc Lộ Tiểu Vũ cúi người, Trầm Thiên Ảnh thấy trong túi áo cậu có phiếu chiêu đãi, há miệng cắn phiếu lôi ra.

Phiếu rơi xuống đất, Thư Minh Viễn nhặt lên, nói, “Đừng làm dính dầu lên.”

Mặt Trầm Thiên Ảnh tức thì thúi hoắc.

Lộ Tiểu Vũ vừa đút cho Trầm Thiên Ảnh vừa nói, “Sư huynh, anh cầm đi.”

Thư Minh Viễn nói, “Có bốn phiếu. Anh đi cùng ai?”

Lộ Tiểu Vũ trầm mặc nghĩ, anh có thể đi với bạn anh, cơ mà cậu không nói ra miệng.

Thư Minh Viễn nói, “Chúng ta đi đi.”

Lộ Tiểu Vũ nhìn Trầm Thiên Ảnh, “Không được đâu, em đi rồi không có ai giúp em chăm sóc A Hoàng.”

Thư Minh Viễn bảo, “Thương tiên sinh.”

Lộ Tiểu Vũ bất đắc dĩ nói, “Anh ấy không được đâu...”

Thư Minh Viễn, “Vậy mang theo.”

Lộ Tiểu Vũ dao động, “Nhưng mà, hình như không được mang chó theo thì phải?” Hơn nữa không biết Trầm Thiên Ảnh có muốn đi không.

Thư Minh Viễn kiên định nói, “Có thể.”

Lộ Tiểu Vũ, “...”

22. Chương 22

Thí nghiệm của Lộ Tiểu Vũ đã hoàn thành một phần, đi ra ngoài mấy hôm cũng không có vấn đề gì, nhưng mà Trầm Thiên Ảnh thì không ổn, trừ khi anh ấy chịu ăn thức ăn cho chó, chịu kiên trì mấy hôm không tắm. Lộ Tiểu Vũ cảm thấy điều này không thể xảy ra.

Đưa anh cho Thương Tiểu Phàm cũng không ổn, chỉ sợ anh không thích.

Chuyện này chỉ sợ không thể quyết định trong một sớm một chiều.

Thương Tiểu Phàm ra ngoài từ sáng sớm, bận đến gần nửa đêm mới về.

Lộ Tiểu Vũ đang ôm máy tính nằm trên giường xem phim, Trầm Thiên Ảnh nằm sấp bên cạnh cậu cùng xem.

Lộ Tiểu Vũ nghe thấy tiếng nước ở phòng vệ sinh bên cạnh, hỏi Trầm Thiên Ảnh, “Em thấy anh ấy đẹp trai như thế, đáng người cũng ổn, rất thích hợp làm người mẫu, vì sao lại khó tìm việc vậy?”

Trầm Thiên Ảnh vốn không muốn trả lời, thấy Lộ Tiểu Vũ còn nghe động tĩnh bên ngoài như đang suy nghĩ, thế là giành lấy máy tính, mở word gõ chữ, “Giờ thanh niên tuần tú mười tám, mười chín tuổi có nhiều, tuổi của cậu ta không được coi là trẻ nữa, mặt mũi đẹp trai thì để làm gì?”

Lộ Tiểu Vũ nói, “Anh đừng nói anh ấy như vậy, dù gì trước kia hai người cũng đã từng yêu nhau...”

Trầm Thiên Ảnh im lặng một lúc, gõ, “Đều đã qua rồi.” Thêm một lúc anh bổ sung, “Khi đó anh bảo cậu ta đừng đi, cậu ta còn không chịu nghe. Anh đã nói rõ ràng, cậu ta đi bọn anh sẽ cắt đứt hoàn toàn, không bao giờ quay lại. Cậu ta vẫn đi, anh còn có cách nào?”

Không biết vì có gì Lộ Tiểu Vũ bỗng nhớ tới ngày diễn ra tang lễ của mẹ, cậu đứng ở xa nhìn Trầm Thiên Ảnh mặc tây trang màu đen đeo kính râm bước đến, có người nói với cậu, “Đó là anh cháu đấy, có nhớ không?”

Khi ấy Lộ Tiểu Vũ vừa khấn trương lại vừa kích động, ba mẹ đều đã mất, đây là người thân duy nhất của cậu, kết quả Trầm Thiên Ảnh đi đến trước mặt cậu chỉ hơi dừng lại, kính mắt cũng không buồn kéo xuống, hỏi, “Cậu là Lộ Tiểu Vũ?”

Lộ Tiểu Vũ gật đầu, trong lòng thầm mong đợi.

Trầm Thiên Ảnh chỉ “Ừm” một tiếng, vòng qua cậu đi về phía trước.

Tối đó, Lộ Tiểu Vũ hung hăng khóc một trận, sau đó tự nhắc nhở bản thân phải sống thật tốt. Cậu không trách Trầm Thiên Ảnh, bởi vì Trầm Thiên Ảnh vốn không có nghĩa vụ phải quan tâm cậu, nhưng cậu vẫn đau lòng, rất rất đau lòng.

Trầm Thiên Ảnh để ý thấy Lộ Tiểu Vũ thất thần, có chút kích động gõ tiếp, “Em cảm thấy anh không đúng?”

Lộ Tiểu Vũ nhìn màn hình máy tính, lắc đầu, “Không phải.”

Trầm Thiên Ảnh định nói em cho cậu ta ở nhà anh cũng không đuổi cậu ta đi, không phải vì thấy cậu ta đáng thương, mà chẳng qua là nghĩ em mềm lòng không nổi, lẽ nào còn chưa đủ tốt? Em còn trách anh?

Thế nhưng không thể gõ ra được, Trầm Thiên Ảnh buồn bực không vui, xoay người đưa lưng về phía Lộ Tiểu Vũ.

“Ngủ sao?” Lộ Tiểu Vũ hỏi.

Trầm Thiên Ảnh không đáp.

“Vây ngủ thôi.” Lộ Tiểu Vũ đặt máy tính lên bàn, tắt đèn ở đầu giường, đắp chăn nằm xuống.

Trầm Thiên Ảnh vẫn âm ứ, chờ Lộ Tiểu Vũ nằm xong, anh xoay người nằm đè lên người cậu.

Lộ Tiểu Vũ bị đè “A” một tiếng, ngực cũng sắp không thở được, đẩy đẩy Trầm Thiên Ảnh.

Trầm Thiên Ảnh đùa giỡn không chịu nhẩy xuống, phả hơi vào cổ Lộ Tiểu Vũ, Lộ Tiểu Vũ buồn, vừa đẩy đầu Trầm Thiên Ảnh ra vừa nhịn không được bật cười.

Nghe thấy tiếng Lộ Tiểu Vũ cười, tâm trạng của Trầm Thiên Ảnh cũng tốt lên, song anh vẫn không chịu thả cậu ra, dùng cẳng chân đè hai cánh tay Lộ Tiểu Vũ, nhẹ nhàng liếm mặt sau tai cậu.

Lộ Tiểu Vũ buồn rứt cổ, giấy dựa không ngừng.

Trầm Thiên Ảnh liền liếm tiếp cổ cậu, ngực áo Lộ Tiểu Vũ bị nới lỏng, Trầm Thiên Ảnh liền liếm đầu nhũ hồng hồng của cậu.

Tiếng cười của Lộ Tiểu Vũ tắc nghẹn, cậu chưa bị người ta làm như thế bao giờ, cả người run rẩy, hai má ửng hồng, đến phía dưới cũng dựng lên.

Lộ Tiểu Vũ cuống quýt, hạ thân đứng thẳng của cậu kề ngay bụng Trầm Thiên Ảnh, Trầm Thiên Ảnh sao mà không biết cho được. Lộ Tiểu Vũ quần bách chống người ngồi dậy, giọng nói cũng có chút bực bội, “Đừng nghịch....Anh, để em — ừm — em muốn xuống...”

Trầm Thiên Ảnh vẫn không thả cậu, đã vậy còn cố tình vươn hai chân sau chạm tới giữa chân cậu.

Lộ Tiểu Vũ kêu to, không biết lấy sức ở đâu đạp Trầm Thiên Ảnh xuống. Ngay sau đó, cậu mềm nhũn chân nhẩy xuống giường muốn chạy ra ngoài, vừa khéo đụng vào Trầm Thiên Ảnh đang ngả lén quay dưới đất, cả người cũng ngã nhào.

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Thương Tiểu Phàm nghe thấy tiếng kêu cho nên chạy tới, Lộ Tiểu Vũ quần áo xộc xệch, nghiêng ngả lão đảo bỏ dậy, đẩy Thương Tiểu Phàm đang đứng ở cửa chạy vào nhà vệ sinh.

“Sâm!” Lộ Tiểu Vũ dùng sức đóng cửa, siết chặt áo ngồi trên nắp bồn cầu thở dồn dập.

Hạ thân vẫn đứng thẳng như trước, dưới lớp vải quần hơi mỏng cong lên vô cùng dễ thấy, không biết vừa rồi Thương Tiểu Phàm có thấy hay không.

Lộ Tiểu Vũ chống tường đứng dậy, đi đến trước gương, nhìn mình từ mặt đến ngực đều đỏ bừng, hai má hồng rực như sắp cháy.

Cậu ngồi về nắp bồn cầu, nghe tiếng tim đập thành thịch của chính mình.

Lộ Tiểu Vũ chưa có kinh nghiệm làm tình với phụ nữ bao giờ, thế nhưng không phải cậu không hiểu gì. Cậu biết kia không phải là một con chó, đó là đàn ông, còn là anh trai cậu! Anh trai cậu đùa với cậu, cậu sao có thể động tình như thế? Còn không biết xấu hổ đỉnh đồ của mình lên bụng anh ấy.

Lộ Tiểu Vũ sắp khóc tới nơi.

Cùng lúc đó, Trầm Thiên Ảnh quỳ rạp dưới đất, ảo não không nhúc nhích. Anh chưa bao giờ hận cái thân thể này như bây giờ, nếu anh mà vẫn còn là anh lúc trước, nhất định sẽ không để Lộ Tiểu Vũ chạy đi như vậy.

Lộ Tiểu Vũ thực sự không có cách nào đối mặt với Trầm Thiên Ảnh.

Cậu ngồi trong nhà vệ sinh gần một tiếng, lúc về thì thấy Trầm Thiên Ảnh nằm trên giường không nhúc nhích, không biết có phải đang ngủ không.

Một đêm này Lộ Tiểu Vũ ngủ không được yên, cứ lăn qua lộn lại suy nghĩ ngày mai phải làm thế nào.

23. Chương 23

Buổi sáng Trầm Thiên Ảnh dậy muộn hơn Lộ Tiểu Vũ. Lúc anh tỉnh dậy, Lộ Tiểu Vũ đang ở phòng bếp làm bữa sáng, Trầm Thiên Ảnh đến cọ cọ chân cậu, cậu cũng không cúi đầu liếc một cái.

Trầm Thiên Ảnh ngẩng đầu, thấy hai tai Lộ Tiểu Vũ đều đỏ hết lên rồi.

Thế là Trầm Thiên Ảnh cúi đầu lê đuôi bỏ đi.

Lộ Tiểu Vũ lòng loạn tung phèo, vất vả lắm mới trôi qua buổi sáng, ăn cơm trưa xong cậu lấy lý do buổi chiều đi học xe, vội vã chuồn ra ngoài từ sớm.

Trầm Thiên Ảnh đến bước chân của Lộ Tiểu Vũ cũng không đuổi theo kịp, nằm trên sofa tái phát cơn thèm thuốc, kích động không ngừng cọ cọ đầu vào ghế.

Lộ Tiểu Vũ học lái xe không chuyên tâm, thầy giáo đứng đằng xa gào to, “Ngoặt sang trái ngoặt sang trái! Lộ Tiểu Vũ cậu chú ý cho tôi!”

Lộ Tiểu Vũ vừa chảy mồ hôi lạnh, vừa vội vòng bánh lái sang trái, lại nghe tiếng thầy giáo hét lên, “Quá rồi quá rồi!” Cậu liền cuống cuống vòng bánh sang phải.

Lái xe không khó lắm, nhưng vòng xe thì quả thực rất cần có kỹ thuật, Lộ Tiểu Vũ luyện cả chiều, chống một thân một mỗ đứng ở trạm xe chờ xe bus tới, trên đường về tranh thủ vào siêu thị, mua ít đồ ăn về làm cơm chiều.

Ban này bận rộn nên không để ý, đợi đến lúc rảnh rồi, Lộ Tiểu Vũ lại nhớ tới chuyện tối qua, hai tai thoát cái đồ bùng.

Xe bus tới, Lộ Tiểu Vũ xếp hàng lên xe, đột nhiên nghe thấy tiếng ai từ xa gọi cậu, cậu quay đầu lại, thấy Thư Minh Viễn đang ngồi trên xe, bấm còi gọi cậu.

“Sư huynh?” Lộ Tiểu Vũ chen ra khỏi đám người, chạy về phía Thư Minh Viễn, “Sao anh lại tới đây?”

Thư Minh Viễn nâng tay nhìn đồng hồ, “Hơi trễ một chút.”

“Sao cơ?” Lộ Tiểu Vũ nghe mà không hiểu.

Thư Minh Viễn mở cửa xe, “Lên xe đi.”

Lộ Tiểu Vũ ngồi lên xe, thắt dây an toàn.

Thư Minh Viễn vừa khởi động xe vừa nói, “Anh đã gọi điện hỏi khách sạn kia rồi, họ nói có thể mang theo thú cưng, nhưng không được đem vào khu suối nước nóng. Em thấy thế nào?”

“Có thể mang theo chó?” Lộ Tiểu Vũ bắt đúng trọng tâm.

Thư Minh Viễn “Ừ” một tiếng.

Lộ Tiểu Vũ bám ngón tay vào dây an toàn, “Vây em về bàn với anh ấy rồi nói cho anh sau.”

Thư Minh Viễn hỏi, “Với ai?”

Lộ Tiểu Vũ lờ miệng nói, “Với...” rồi im bặt. Cậu đổ mồ hôi lạnh, suýt nữa đã nói thành “Với anh em” rồi. Cậu nghĩ nghĩ, sửa lại, “Em nói với Tử Phàm, xem xem anh ấy có muốn đi không.”

Thư Minh Viễn “À” một tiếng, không hỏi nữa.

Thư Minh Viễn đi cùng Lộ Tiểu Vũ tới siêu thị, Thư Minh Viễn đi sau đẩy xe, Lộ Tiểu Vũ bước thẳng tới quầy rau củ, chọn cải thảo.

Thư Minh Viễn đứng trước quầy thực phẩm một lúc lâu, hô với Lộ Tiểu Vũ, “Tối nay ăn lẩu nhé?”

Lộ Tiểu Vũ sững sốt, hỏi, “Chó có ăn lẩu được không?”

Thư Minh Viễn nghiêm túc ngẫm nghĩ, “Không nghe thấy ai bảo không ăn được.”

Lộ Tiểu Vũ còn đang hoài nghi, không ngăn được Thư Minh Viễn bỏ một túi gia vị lẩu vào xe.

Lộ Tiểu Vũ nhận mệnh, đi mua xương về hầm canh.

Thư Minh Viễn tìm được nhân viên siêu thị, hắc bảo người ta mang một két bia đến cho mình, bỏ vào xe.

Ra khỏi siêu thị, Thư Minh Viễn vác két bia bỏ vào cốp xe, quay đầu lại thấy Lộ Tiểu Vũ hai tay hai túi đứng trước cổng siêu thị, vẻ mặt bất an.

“Sao vậy?” Thư Minh Viễn hỏi cậu.

Lộ Tiểu Vũ bình tĩnh trở lại, nhìn Thư Minh Viễn, lắc đầu, cậu không thể nói là vì mình nghĩ phải về đối mặt với Trầm Thiên Ảnh nên mất tự nhiên được.

Thế nhưng Lộ Tiểu Vũ không cách nào che giấu cảm xúc nôn nóng bồn chồn của mình, chỉ cần nghĩ tới chuyện kia, hai má cậu lại không kìm được mà đỏ rực lên.

Thư Minh Viễn cứ cảm thấy có gì đó kì quái, song hắc không hiểu nổi rốt cuộc tại sao trên mặt Lộ Tiểu Vũ lại có vẻ e thẹn bất an như vậy, trong đầu nháy mắt nhớ tới một người một chó ở nhà Lộ Tiểu Vũ, dường như... cả hai đều có điểm khả nghi.

Trước khi lên xe, Thư Minh Viễn nhận được một cuộc điện thoại, “Ngay bây giờ?”

Đối phương có vẻ đang rất lo lắng, Lộ Tiểu Vũ ngồi bên cạnh cũng nghe được tiếng người đó truyền ra.

Thư Minh Viễn nói, “Bây giờ tôi sẽ tới đưa cho cậu, khoảng mười phút nữa.”

Vậy là Lộ Tiểu Vũ theo Thư Minh Viễn về trường học, Thư Minh Viễn lên lầu đưa tài liệu, Lộ Tiểu Vũ ngồi trong xe chờ hắc.

Thư Minh Viễn đi khoảng nửa giờ, lúc quay về, hắc phát hiện Lộ Tiểu Vũ vẫn ngồi ở ghế phó lái, hai má đỏ bừng, đôi mắt ướt nước nhìn thẳng về phía trước.

Thư Minh Viễn ngẩn ra, vừa mở cửa xe, mùi cồn đã phả vào mặt.

Lộ Tiểu Vũ uống say, dưới chân vẫn còn mấy vỏ lon rỗng.

Lộ Tiểu Vũ không uống giỏi lắm, nhưng cũng không phải là người vừa uống đã say, cậu chưa uống say thành ra vậy bao giờ.

Thư Minh Viễn ngồi vào xe, đặt tay lên đầu cậu, khẽ gọi, “Tiểu Vũ?”

Lộ Tiểu Vũ thuận theo tay ngả đầu về sau, rầu rĩ nói, “Đồ lưu manh.”

Thư Minh Viễn sững sốt, hỏi, “Ai?”

Lộ Tiểu Vũ, “Em.”

Thư Minh Viễn chẳng hiểu ra sao.

Lộ Tiểu Vũ vốn chỉ muốn uống chút bia để tiếp thêm can đảm, cậu sợ về vừa nhìn thấy Trầm Thiên Ảnh đã xấu hổ không biết làm sao, nào ngờ lại uống say túy lúy thành vậy.

24. Chương 24

Trầm Thiên Ảnh ở nhà cô đơn phiền muộn chờ đợi cả một ngày, anh cũng có cảm giác bất an giống Lộ Tiểu Vũ, tuy nhiên, nỗi bất an của anh lại là sợ Lộ Tiểu Vũ không chịu để ý đến mình.

Đứa em trai dịu ngoan vẫn nấu cơm, tắm rửa cho anh, nhưng không chịu nói chuyện với anh, cũng không nhìn anh nữa. Trầm Thiên Ảnh biết tối qua mình thực sự có hơi quá.

Anh muốn làm Lộ Tiểu Vũ vui, thế là ngay khi nghe thấy tiếng bước chân ở ngoài hành lang, anh ngậm điều thuốc còn chưa châm lửa nằm sấp trước cửa chờ. Lúc nghe được tiếng vặn chìa khóa, Trầm Thiên Ảnh nghĩ thầm, thế này coi bộ chưa đủ độ, vậy là nâng cái mặt già hơi đỏ lên, nghiêng người, nằm trên mặt đất ngửa đầu nhìn về phía cửa.

Thư Minh Viễn cõng Lộ Tiểu Vũ lên lầu, thò tay vào túi cậu tìm chìa khóa, mở cửa, thứ đầu tiên đập vào mắt hẳn chính là cảnh con chó lông vàng kia miệng ngậm thuốc lá, nằm dưới đất ngửa cái mặt ngốc ngốc lên nhìn hắn.

Thư Minh Viễn hơi nhú mày.

Trầm Thiên Ảnh bật mạnh người dậy, cảnh giác nhìn Thư Minh Viễn, rồi mới sực nhận ra, vội vàng nhổ thuốc trong miệng đi.

Lộ Tiểu Vũ cọ cọ má lên vai Thư Minh Viễn, đưa mắt nhìn Trầm Thiên Ảnh, tiếng “Anh” quanh quẩn bên miệng lại chẳng thể thốt ra.

Thư Minh Viễn đặt Lộ Tiểu Vũ xuống sofa, Trầm Thiên Ảnh vội vàng nhảy lên theo, tiến sát gửi hơi thở ngập mùi rượu của cậu.

Trầm Thiên Ảnh liếm liếm môi. Thấy Thư Minh Viễn tiếp cận, anh vội vàng dùng chính thân mình che Lộ Tiểu Vũ đi.

Thư Minh Viễn cầm gối đệm cao đầu cho Lộ Tiểu Vũ, sau đó xoay người ra cửa, xuống lầu mang đồ lên.

Thấy hắn đi rồi, Trầm Thiên Ảnh mới nằm xuống bên cạnh cậu, ghé đầu gần trước mặt cậu, chớp mũi cảm nhận hô hấp cậu phả ra.

Lộ Tiểu Vũ trở người nằm ngửa, hai mắt vẫn nhắm chặt.

Trầm Thiên Ảnh thầm gọi “Tiểu Vũ” trong lòng, vô lực dùng móng nhẹ nhàng xoa mái tóc mềm mềm của Lộ Tiểu Vũ.

Lộ Tiểu Vũ say không dậy nổi, kế hoạch ăn lẩu tối nay liền tan thành mây khói.

Thư Minh Viễn cất đồ ăn vào tủ lạnh, đang cất một nửa, hắn chợt để ý con cún bự chẳng kia vẫn còn nằm sấp bên cạnh Lộ Tiểu Vũ, muốn canh giữ cho cậu, trông đáng thương biết bao.

Thư Minh Viễn dứt khoát đun một nồi nước, đổ gói gia vị lẩu vào, tiếp đến đổ linh tinh đủ các loại đồ ăn vào nồi nấu chung.

Đợi đồ ăn trong nồi đều chín, Thư Minh Viễn ăn thử một miếng thấy không có gì khác thường, liền múc một bát cho Trầm Thiên Ảnh.

Trầm Thiên Ảnh chẳng buồn nâng đầu lên.

Thư Minh Viễn cảm thán, “Quả nhiên là đến chó cũng chẳng thèm ăn.” Xong rồi hắn khuyên, “Chấp nhận đi, không ăn thì tối nay chỉ có nước đói chết thôi.”

Trầm Thiên Ảnh vẫn không nhúc nhích.

Thư Minh Viễn đặt bát xuống bàn, không để ý đến anh nữa, ngồi xổm xuống khẽ vỗ má Lộ Tiểu Vũ, “Tiểu Vũ?”

Lộ Tiểu Vũ bị hấn vỗ tỉnh, mở mắt chớp chớp mấy cái lại nhắm vào.

Thư Minh Viễn nói, “Đi tắm rửa rồi quay về giường ngủ đi.”

Lộ Tiểu Vũ ngơ ngác một hồi, lắc đầu nói, “Không.”

Thư Minh Viễn không có cách nào, lấy điện thoại của Lộ Tiểu Vũ gọi cho Thương Tử Phàm, nhắc anh ta bao giờ về thì gọi Lộ Tiểu Vũ dậy, đừng để cậu ngủ ở sofa, sau đó mới rời đi.

Thư Minh Viễn đi rồi, Trầm Thiên Ảnh vẫn an tĩnh nằm bên cạnh Lộ Tiểu Vũ.

Lộ Tiểu Vũ ngủ mơ mơ màng màng, nghiêng người nằm đối mặt với Trầm Thiên Ảnh, mở bừng mắt, “Anh.” Cậu khẽ gọi.

Chỉ là Trầm Thiên Ảnh không thể đáp lời cậu.

Lộ Tiểu Vũ đột nhiên nhích lại gần, dụi má vào đỉnh đầu Trầm Thiên Ảnh. Trầm Thiên Ảnh được tắm rửa sạch sẽ mỗi ngày, lớp lông vàng bông bông lúc nào cũng có mùi sữa tắm thơm tho.

Lộ Tiểu Vũ ngửi ngửi, nói, “Thơm quá.”

Trầm Thiên Ảnh cũng chôn mũi vào tóc Lộ Tiểu Vũ.

Lộ Tiểu Vũ nở nụ cười, ôm cổ Trầm Thiên Ảnh, má cọ cọ cảm nhận lớp lông cổ mềm mượt của anh, khe khẽ nói, “Cứ mãi như vậy thì tốt biết bao.”

Trầm Thiên Ảnh nhất thời cứng đờ.

Lộ Tiểu Vũ hình như lại thiếp đi.

Trầm Thiên Ảnh cẩn thận gác đầu lên vai cậu, tâm trạng làm cách nào cũng không trở lại bình thường được. Lộ Tiểu Vũ chưa từng nói cho anh biết hi vọng của cậu là gì, anh vẫn cứ tưởng rằng cậu cũng giống anh, hi vọng anh có thể sớm thoát khỏi thân thể này, nhưng thì ra trong mắt cậu, anh như vậy mới là tốt nhất.

Trầm Thiên Ảnh có đôi chút tổn thương, tổn thương xong lại có chút buồn bực. Anh nghĩ đi nghĩ lại những ngày sống bên Lộ Tiểu Vũ, muốn tìm xem rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu, rồi lại nhớ đến chuyện xảy ra tối qua, có lẽ hành động của anh hôm qua khiến Lộ Tiểu Vũ khó có thể chấp nhận.

Lộ Tiểu Vũ ngủ bao lâu, Trầm Thiên Ảnh gác đầu lên vai cậu nằm sấp bấy lâu.

Mãi tới khi Thương Tử Phàm về, lay vai Lộ Tiểu Vũ, gọi cậu trở về giường ngủ mới thôi.

25. Chương 25

Lộ Tiểu Vũ mơ hồ mở mắt, loạng choạng bước về phòng, Trầm Thiên Ảnh một đường đi theo sau cậu. Cậu đi tới giường, cởi cúc áo, hai vạt áo dần mở ra, trượt xuống cánh tay, lộ ra một góc vai trắng nõn trơn bóng, đột nhiên, Lộ Tiểu Vũ dừng lại.

Trầm Thiên Ảnh vẫn ngẩng đầu nhìn cậu, thấy cậu vò tóc ôm bộ quần áo ngủ ở đầu giường, đi vòng qua anh vào phòng tắm.

Khi Lộ Tiểu Vũ tắm rửa, Trầm Thiên Ảnh nằm sấp ngay trước cửa phòng tắm, thậm chí anh còn nghe được âm thanh từng động tác của Lộ Tiểu Vũ ẩn dưới tiếng nước, anh cũng không biết nên cao hứng hay âm thầm bi ai vì chuyện này nữa.

Lộ Tiểu Vũ tắm xong, ra ngoài liền thấy Trầm Thiên Ảnh đang gác cằm lên hai chân trước, lẳng lặng nhìn cậu. Lúc đầu cậu bị dọa suýt nhảy dựng lên, sau đó quay đầu đi khẽ hỏi, “Có tắm không?”

Trầm Thiên Ảnh tự giác tha cái đuôi ử rử của mình vào.

Trong phòng tắm vẫn còn đậm mùi sữa tắm, giống hệt mùi hương trên người Lộ Tiểu Vũ, khiến Trầm Thiên Ảnh không khỏi hít một hơi thật sâu.

Lộ Tiểu Vũ ngồi xuống ghế con, cầm vòi hoa sen xả nước lên cả người Trầm Thiên Ảnh, tới khi từ đầu tới đuôi anh đều ướt sũng, dán tịt vào người mới thôi.

Cậu vẫn tắm cho anh bằng sữa tắm lúc trước cậu mua ở siêu thị, lúc đầu Trầm Thiên Ảnh chẳng thích dùng cái này đâu, cơ mà loại sữa tắm này quả thật rất hiệu quả, tắm xong lông vừa mượt lại vừa mềm.

Tắm được một nửa, hai người nghe thấy một tiếng “Ọc ——”, tiếng kêu mới uyển chuyển du dương làm sao. Trầm Thiên Ảnh ngẩng đầu nhìn Lộ Tiểu Vũ một cái, tỏ vẻ đó là từ bụng em đấy.

Lộ Tiểu Vũ ngừng động tác, lại nghe “Ọc ọc” hai tiếng, má cậu đỏ lên, nói, “Là em...”

Tắm xong, Lộ Tiểu Vũ sấy lông cho Trầm Thiên Ảnh, Thương Tử Phàm vào phòng bếp đi ra, hỏi, “Nồi trong bếp kia mới nấu hôm nay à?”

Lộ Tiểu Vũ sững sốt, cậu cũng không biết cái đó ở đâu ra.

Thương Tử Phàm ngưng ngưng nói, “Tôi không ăn cơm chiều, cho nên mới muốn ăn gì đó nóng nóng.”

Ba người đều chưa ăn, Lộ Tiểu Vũ vào phòng bếp chế biến lại nồi lẩu mà chó cũng không thèm ăn của Thư Minh Viễn, sau đó múc cho mỗi người một bát.

Lúc ngồi xuống bàn Lộ Tiểu Vũ mới nhớ tới chuyện chính, cậu hỏi Thương Tử Phàm, “Cuối tuần anh có rảnh không? Đi suối nước nóng với tôi nhé?”

“Suối nước nóng?” Thương Tử Phàm không chắc chắn, hỏi lại lần nữa.

“Ừ.” Lộ Tiểu Vũ giải thích, “Bọn tôi có phiếu chiều đãi, hai ngày một đêm, hình như là khách sạn năm sao đó.”

Thương Tử Phàm hỏi, “Có phải suối nước nóng ở khu Dương Huyền không?”

Lộ Tiểu Vũ nghĩ nghĩ, “Hình như vậy, sư huynh nói lái xe tới đấy mất khoảng bốn tiếng.” Cậu ngừng một chút rồi nói tiếp, “Chúng tôi có bốn vé, tôi và sư huynh mới là hai người, anh muốn mời thêm bạn cũng được.”

Trầm Thiên Ảnh bị bỏ lơ bên cạnh không vui giả bộ khụ một cái.

Lộ Tiểu Vũ giờ mới nhớ ra, cậu vốn tính bàn với Trầm Thiên Ảnh trước, thế nào mà lại quên đi mời Thương Tử Phàm trước. Cậu quay sang nhìn Trầm Thiên Ảnh, hỏi, “Mày đi không?”

Trầm Thiên Ảnh nhìn khuôn mặt khảnh trương của Lộ Tiểu Vũ, anh ưỡn thẳng người, tỏ vẻ không quan tâm lắm quay đầu sang một bên, rồi mới gật một cái nhẹ thật là nhẹ.

Lộ Tiểu Vũ thả lỏng, nhìn Thương Tử Phàm.

Thương Tử Phàm chọc chọc đũa vào bát, suy nghĩ một lúc, cuối cùng nói với Lộ Tiểu Vũ, “Cậu cứ chờa cho tôi một vé, mấy hôm nữa tôi sẽ trả lời cậu sau.”

“Ừ.” Lộ Tiểu Vũ đáp, “Không thành vấn đề.”

26. Chương 26

Chuyến đi kéo dài hai ngày một đêm, nếu chỉ dùng để ngâm mình thì có khi mất một tầng da mất. Vì thế đi xe hết bốn tiếng cũng không tính quá dài, buổi sáng khởi hành lúc tám giờ, đến trưa vẫn có thể tới nơi ăn cơm cá.

Thương Tử Phàm cũng đi cùng, anh ta ngồi ở ghế sau với Trầm Thiên Ảnh, hai người một đầm chiêu, một bày về thờ ơ không để tâm.

Lộ Tiểu Vũ có hơi hoảng hốt, cậu nhìn ra ngoài cửa sổ, vô thức cắn móng tay.

Mặc dù chỉ có ba người một chố, nhưng mọi người vẫn dự định thuê hai phòng đôi. Lộ Tiểu Vũ dẫn Trầm Thiên Ảnh vào ngủ một phòng, Thư Minh Viễn và Thương Tử Phàm tuy không thân quen, nhưng hai người đàn ông ở chung cũng không có vấn đề gì.

Mọi người vào phòng cất đồ, Lộ Tiểu Vũ đứng trước cửa sổ sát đất nhìn xuống dưới, từ đây có thể nhìn thấy các khu tắm suối nước nóng, mới qua giờ ăn trưa không lâu, cho nên khu tắm không có nhiều người.

Trước lúc lấy phòng, nhân viên phục vụ đã nhấn mạnh với Lộ Tiểu Vũ, tuyệt đối không được để chố vào khu tắm. Lộ Tiểu Vũ ngồi xổm xuống, nói với Trầm Thiên Ảnh, “Mày không được vào, không thì buổi chiều tao với mày lên núi tản bộ nhé.”

Trầm Thiên Ảnh không ừ hử gì, chỉ dùng ánh mắt tỏ vẻ khinh bỉ, anh đã là người trưởng thành rồi, dù không có tay nhưng bù lại có bốn cái chân, chẳng lẽ không tự đi dạo được? Anh nào có hứng thú với mấy cái suối nước nóng này, chẳng qua là muốn đi cùng Lộ Tiểu Vũ thôi.

Lúc mấy người Lộ Tiểu Vũ xuống lầu, Trầm Thiên Ảnh cũng xuống theo, anh rời khỏi khách sạn, nhàn nhã tản bộ ở sườn núi nhỏ gần đó.

Trầm Thiên Ảnh không biết khu này có phải là tự nhiên hay không, song phong cảnh rất đẹp, bốn phía là núi đồi thoai thoải, xanh tươi mát mắt, ở giữa có một mảnh trũng gồm nhiều ao nước nóng to nhỏ, bên cạnh là một khách sạn lớn.

Trầm Thiên Ảnh đi dạo một vòng, tìm một bãi cỏ nằm sắp xuống, nhìn từ trên cao xuống, vừa khéo có thể thấy Lộ Tiểu Vũ đang ngâm mình ở một ao nhỏ. Ảnh nâng mặt trời vừa đúng, Trầm Thiên Ảnh gác đầu lên chân trước, hướng về phía Lộ Tiểu Vũ ngập một cái thật dài.

Lộ Tiểu Vũ mặc quần bơi, ngồi trong ao ngả về phía đá trơn ướt phía sau, bên cạnh là Thư Minh Viễn.

Khí trời trong lành, nhiệt độ nước suối cũng vừa đủ ấm, hơi nước nhẹ nhẹ phủ lên mặt, thân thể được nước ấm bao quanh, vô cùng thoải mái.

Lộ Tiểu Vũ ngửa đầu, cần cổ vẽ nên một đường cong ưu mỹ, kéo dài xuống, là một thân thể trẻ trung trắng nõn mềm mại.

Từ góc độ của Thư Minh Viễn, cảnh tượng quả thực rất tuyệt.

Ngâm độ nửa giờ, Lộ Tiểu Vũ đứng dậy trùm khăn tắm để ở giá lên người, “Sư huynh, em đi dạo.”

Thư Minh Viễn “Ừm” một tiếng, lười biếng không muốn động.

Lộ Tiểu Vũ tính đi tìm Thương Tử Phàm, cậu đi vòng quanh khu suối tắm mà vẫn không tìm thấy anh ta.

Lộ Tiểu Vũ hơi lạnh, siết khăn tắm chặt hơn một chút, tùy ý đi đến một bể ngâm.

Tới khi đến gần, Lộ Tiểu Vũ mới để ý thấy ở đó có một người đàn ông đang nhắm mắt ngâm mình, người kia mặc quần bơi tam giác, dáng người cao gầy rắn chắc.

Lộ Tiểu Vũ cảm thấy người này nhìn hơi quen mắt, nhin không được nhìn kỹ hơn một chút.

Người đàn ông đột nhiên mở mắt.

Lộ Tiểu Vũ sững sốt, đột nhiên nhớ ra người này là ai. Cậu thấy quen sở dĩ là bởi đây chính là người mà lần trước Thương Tử Phàm nói giống Trầm Thiên Ảnh, cho nên cậu mới có ấn tượng.

Biết đối phương là ai, Lộ Tiểu Vũ liền thấy mất tự nhiên, tuy nhiên cậu vẫn lễ độ khẽ gật đầu với anh ta, rồi mới rời đi.

Bữa tối là đồ nướng tự phục vụ ở bãi cỏ trước khách sạn.

Trầm Thiên Ảnh ghé vào bàn, cúi đầu gặm sườn nướng.

Lộ Tiểu Vũ nghe thấy bàn bên cạnh có người nói, dạo này có một đoàn làm phim chọn ngọn núi bên cạnh làm địa điểm quay phim, sẽ ở trong khách sạn này một thời gian. Nữ diễn viên chính là ngôi sao nữ rất nổi tiếng gần đây, tên là Phương Lâm.

Lộ Tiểu Vũ nhớ ra buổi chiều mới gặp Chu công tử, chợt cảm thấy mình đã hiểu được điều gì. Chỉ là khi nhớ tới Chu Minh Thiêm, cậu sẽ nhin không được nhớ tới câu Thương Tử Phàm nói, rồi lại bắt đầu hồi tưởng dáng vẻ Trầm Thiên Ảnh, nhưng những kí ức ấy đã dần trở nên mơ hồ, chỉ còn sót lại khuôn mặt lạnh như băng, không chút biểu cảm trong ảnh chụp.

Trầm Thiên Ảnh đang gặm đến miếng đầy dầu mỡ, vô thức vươn lưỡi liếm một vòng. Làm xong, anh đột nhiên nhận ra Lộ Tiểu Vũ đang cúi đầu nhìn mình. Ý thức được mình vừa làm động tác giống hệt một con chó bình thường, Trầm Thiên Ảnh không khỏi cứng đờ người.

Lộ Tiểu Vũ không để ý thấy cứng ngắc của Trầm Thiên Ảnh, cậu theo thói quen lấy giấy lau miệng cho anh.

Trầm Thiên Ảnh không ăn nữa, nâng móng đẩy cái đĩa trước mặt đi.

“Không ăn sao?” Lộ Tiểu Vũ hỏi, cầm lấy một con sò trên bàn, kẹp thịt sò đưa tới miệng Trầm Thiên Ảnh, “Có ăn cái này không?”

Trầm Thiên Ảnh hạ mắt nhìn thoáng qua, há miệng ăn luôn.

Thương Tử Phàm đột nhiên cầm chén rượu đứng dậy, “Tôi qua chỗ kia một lát.” Sau đó đi đến một góc bàn.

Lộ Tiểu Vũ nhìn anh ta đi đến trước mặt năm, sáu người, tiếp đó cúi đầu nói gì đó với một người đàn ông đội mũ độ hơn bốn mươi, cuối cùng ngồi xuống bên cạnh người đó.

Lộ Tiểu Vũ quay đầu lại, cắt thịt dê nước thành miếng nhỏ đút cho Trầm Thiên Ảnh.

27. Chương 27

Nước tắm ở khách sạn vừa nhiều lại vừa ấm, hơi nước như mưa bạc phun ra từ vòi sen, Lộ Tiểu Vũ sáng khoái khẽ phát ra tiếng rên rỉ trong cổ họng. Tắm xong, cậu mặc quần bơi kéo Trầm Thiên Ảnh vào, cùng đứng dưới vòi sen, kì cọ cẩn thận từ đầu tới đuôi cho Trầm Thiên Ảnh.

Sự ngưng ngừng của Lộ Tiểu Vũ từ đêm đó tới nay đã dần lắng xuống, giờ khi tắm rửa cho Trầm Thiên Ảnh, cậu đã có thể thoải mái tán gẫu với anh.

Lộ Tiểu Vũ nói, “Em phát hiện Chu công tử và ngôi sao Phương Lâm đang lén lút yêu đương vùng trộm trong khách sạn này.”

Trầm Thiên Ảnh nhin không được nâng mắt liếc cậu một cái.

Lộ Tiểu Vũ quỳ xuống đất, một tay vòng qua đầu Trầm Thiên Ảnh kì cọ bên sườn dính đầy bọt của anh, “Thực ra Chu công tử nhìn cũng được lắm, nhưng mà to gan ghê, nhờ bị chụp ảnh thì sao?”

Lòng ngực trần trụi trắng bóng của Lộ Tiểu Vũ cứ thế lác lác trước mặt Trầm Thiên Ảnh, hai điểm trước ngực dưới hơi nước nóng đỏ hồng đứng thẳng, thỉnh thoảng theo động tác của cậu lại hơi cọ vào mũi anh. (Ồi dụ thụ trá hình)

Trầm Thiên Ảnh nhin không được liếm liếm mũi, nhếch miệng lên, nhắm mắt lại.

Tắm xong, Lộ Tiểu Vũ khoác áo ngủ vừa lau tóc vừa sấy lông cho Trầm Thiên Ảnh.

Bống, Thư Minh Viễn gõ cửa, “Thương tiên sinh có ở bên này không?”

Lộ Tiểu Vũ sững sốt, “Anh ấy không ở đây, sao vậy?”

Thư Minh Viễn nói, “Chắc cậu ấy bị lạc rồi.”

Lộ Tiểu Vũ gọi cho Thương Tử Phàm, phát hiện anh ta không theo điện thoại mà để ở trong phòng.

Thương Tử Phàm đã là người trưởng thành, về muộn hay đêm không về cũng là chuyện bình thường thôi. Trầm Thiên Ảnh thấy không cần để ý tới cậu ta, hướng gì bên ngoài không những là núi rừng hoang vắng, lại còn tối đen như mực, muốn tìm người cũng không dễ dàng gì.

Lộ Tiểu Vũ hơi bất an, mở ngăn kéo lấy đèn pin cầm tay, khoác áo khoác, “Em đi xem dưới lầu xem sao.”

Thư Minh Viễn cũng mặc áo khoác vào, “Mình cùng đi đi.”

Trầm Thiên Ảnh đành xách đuôi đi theo, lông còn chưa sấy khô, dính trên người có chút khó chịu.

Trước đại sảnh, bãi cỏ lộ thiên đã được dọn sạch, mùi thịt nướng vẫn còn hơi thoảng trong không khí. Các bàn ăn đã được sắp xếp gọn gàng, chỉ liếc mắt một cái đã thấy rõ là không có ai ở đây.

Ra khỏi khách sạn, có vài cột đèn đường nhỏ đứng vững, chiếu sáng một bồn hoa bên cạnh sân bóng rổ, xa hơn là con đường nhỏ hẹp tối đen.

Thư Minh Viễn cầm đèn pin trên tay Lộ Tiểu Vũ, tựa như đang tản bộ, vai sóng vai cùng cậu bước ra ngoài.

“Tiểu Vũ.” Bống, Thư Minh Viễn gọi tên cậu.

Lộ Tiểu Vũ ngẩng đầu, “Dạ?”

“Có tiếp tục nghiên cứu không?”

28. Chương 28

Đã có rất nhiều người hỏi Lộ Tiểu Vũ câu này, cậu gần như theo phản xạ đáp, “Không.” Rồi mới bổ sung, “Tình hình hiện tại của em không thích hợp nghiên cứu, đi làm sớm một chút thì hơn.”

Thư Minh Viễn nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

Lộ Tiểu Vũ vốn định hỏi: Còn sư huynh thì sao? Sang năm tốt nghiệp tính thế nào? Nhưng Trầm Thiên Ảnh bên cạnh đột nhiên bước nhanh về phía trước, rồi chạy về phía ven đường cạnh sườn núi.

Lộ Tiểu Vũ đành phải chạy vội theo.

Thương Tử Phàm một mình ngồi trên bãi cỏ dưới tán cây, say mềm nồng nặc mùi rượu, Trầm Thiên Ảnh muốn giả vờ không ngủ thấy cũng khó.

Lộ Tiểu Vũ đi tới dịu anh ta dậy, “Sao lại say thành thế này?”

Thương Tử Phàm gắng mở mắt nhìn cậu thật lâu, “Tiểu Vũ đó à.”

Lộ Tiểu Vũ nói, “Sao anh lại một mình uống rượu ở đây?”

Thương Tử Phàm tựa đầu vào vai cậu, miệng hé mở nói chuyện phả ra hương rượu nồng đậm, “Tiểu Vũ, hôm nay tôi nhận ra vị đạo diễn kia. Hồi trước anh ta đã nói với tôi là: Chàng trai trẻ tuổi này được lắm, khí chất không tồi! Hắc hắc.”

Lộ Tiểu Vũ bị mùi rượu làm cho choáng váng, cậu nhờ Thư Minh Viễn giúp mình đỡ anh ta dậy cùng, thuận miệng đáp, “Ừ, ánh mắt của đạo diễn này không tồi.”

Thương Tử Phàm vừa cười vừa nói, “Kết quả cậu có biết hôm nay anh ta nói gì với tôi không? Anh ta bảo, Phương Lâm kia ấy à, quả thực kĩ năng diễn xuất không có gì đặc biệt, nhưng người ta có Chu công tử chỉ tiền nâng đỡ còn cậu hả, có bản lĩnh thì cũng đi tìm một Chu công tử đi, bộ sau tôi sẽ tìm cậu đến đóng phim ha?”

Lộ Tiểu Vũ nghe Thương Tử Phàm nói đến khổ sở, động tác nhất thời ngừng lại.

Thư Minh Viễn ngồi xổm xuống, “Trước công anh ta về đã.”

Lộ Tiểu Vũ đỡ Thương Tử Phàm, để anh ta nằm sấp lên lưng Thư Minh Viễn. Thư Minh Vũ vòng hai tay dưới đùi Thương Tử Phàm, đứng dậy.

Thương Tử Phàm ghé trên lưng Thư Minh Viễn, miệng vẫn mơ hồ phát ra những tiếng không rõ, không biết là đang nói hay đang khóc.

Lộ Tiểu Vũ đi theo sau hai người, Trầm Thiên Ảnh vẫn như cũ đi bên cạnh cậu.

Lúc quay về phòng, Lộ Tiểu Vũ nói, “Để anh ấy ngủ ở phòng em đi.”

Thư Minh Viễn lắc đầu, “Không sao.”

Thương Tử Phàm được đặt xuống giường, lại vẫn không yên cựa cựa.

Lộ Tiểu Vũ thấm ướt khăn mặt lau mặt cho anh ta, Thư Minh Viễn đỡ eo nâng anh ta ngồi dậy, cởi áo khoác giúp anh ta.

Tivi đứng lúc phát chương trình quảng cáo, màn hình lúc sáng lúc tối lóe trên mặt Thương Tử Phàm. Bỗng nhiên, anh ta mở to hai mắt, đẩy Thư Minh Viễn ra, nghiêng ngả lão đảo đứng dậy lao về phía trước.

Quần của Thương Tử Phàm đã cởi thắt lưng, anh ta vừa cử động quần đã hơi tụt xuống, chân giẫm phải ống quần liền ngã xuống đất. Thương Tử Phàm lại vẫn cố chấp chống người bò dậy, bổ nhào về phía tivi, dùng thân mình che màn hình, nói, “Đừng xem.”

Lộ Tiểu Vũ vắt khăn mặt, đứng trước giường, mờ mịt nhìn Thư Minh Viễn hỏi, “Sao vậy?”

Thư Minh Viễn lắc đầu.

Thương Tử Phàm không che được hết tivi, liền vươn hai tay che chắn, đầu gối đè lên tử tivi, khẽ nói, “Đừng nhìn.”

Từ dưới cánh tay anh ta Thư Minh Viễn vẫn có thể thấy rõ, tivi đang chiếu quảng cáo của một trung tâm mua sắm, trên màn hình, Thương Tử Phàm cả người chỉ mặc một chiếc quần tam giác mỏng manh, hai tay chống eo tạo dáng.

Thư Minh Viễn cầm điều khiển để ở đầu giường, tắt tivi đi.

Lộ Tiểu Vũ đi tới gần Thương Tử Phàm, nhỏ giọng khuyên nhủ bên tai anh ta, “Được rồi, không thấy gì nữa, anh nên đi ngủ thôi.”

Thương Tử Phàm không nói gì, anh ta đã ghé trước tivi ngủ thiếp đi.

Có thể chỉ mặc quần lót đứng trước máy quay quay quảng cáo thấp kém, lại nhất quyết không chịu lột quần áo lên giường với người ta. Nếu đã đến mức ấy, vì cớ gì vẫn chưa chịu từ bỏ mà lại cứ phải đi con đường này? Kỳ thực, Thương Tử Phàm là một người có chấp nhất kì lạ.

Lộ Tiểu Vũ nằm trên giường, trần trọc không thể đi vào giấc ngủ, lúc thì cậu nghĩ tới công việc gian nan của Thương Tử Phàm, lúc lại nghĩ không biết sau khi tốt nghiệp Thư Minh Viễn tính sẽ làm gì, lúc lại nghĩ mình còn chưa bắt tay vào viết luận văn tốt nghiệp, cuối cùng thì nghĩ Trầm Thiên Ảnh phải làm sao bây giờ.

Trầm Thiên Ảnh lông dầy, ngủ một lúc liền nhện không được xóc chăn lên, trở người nằm ngửa trên giường.

Lộ Tiểu Vũ sợ anh bị cảm, lại đắp chăn lên bụng cho anh.

29. Chương 29

Ngày hôm sau mọi người đã không còn hứng thú ngâm suối nước nóng, sáng dậy, Lộ Tiểu Vũ và Trầm Thiên Ảnh đi dạo quanh khách sạn một vòng, sau đó về phòng dọn đồ, chuẩn bị ăn sáng xong trở về nhà.

Thương Tử Phàm ngủ thẳng đến trưa, tỉnh ngủ không còn nhớ chuyện tối qua, anh ta ngồi ngốc trên giường, mơ hồ đoán được có lẽ hôm qua mình đã gây phiền thêm cho Lộ Tiểu Vũ và Thư Minh Viễn.

Lúc về vẫn là Thư Minh Viễn lái xe, Thương Tử Phàm và Trầm Thiên Ảnh ngồi ở ghế sau.

Đường núi nhỏ hẹp, một chiếc xe phía trước đột nhiên bẻ lái, xoay ngược đầu lại. Thư Minh Viễn giảm mạnh chân phanh, Trầm Thiên Ảnh đang nằm yên ổn tức thì ngã lún xuống đất. Thương Tử Phàm muốn bắt lấy anh, nhưng bị chậm một bước, chỉ kéo được một nhúm lông.

Trầm Thiên Ảnh đau run cả người, bám vào đệm treo lên.

Suýt chút nữa đã xảy ra tai nạn giao thông, xe đối phương cũng dừng lại, cửa xe rớt xuống một nửa, Lộ Tiểu Vũ để ý thấy lái xe là vị Chu công tử hôm qua mới gặp, ngồi ở ghế phó lái là một người phụ nữ đeo kính mắt to, che hết nửa khuôn mặt.

Chu Minh Thiêm nâng tay khoát lên cửa xe, nói, “Ngại quá, không đâm vào chứ?”

Thư Minh Viễn không nói gì, Thương Tử Phàm hạ cửa kính xe, lén lút ném nhúm lông vàng trong tay xuống. Nào giờ gió trên núi lớn, nhúm lông nhẹ bằng kia bị gió thổi bay bay, rơi trúng đến miệng Chu Minh Thiêm, anh ta vừa mở miệng liền nuốt vào.

Chu Minh Thiêm ho khò khè.

Lộ Tiểu Vũ sững sốt, quay phắt đầu về phía Thương Tử Phàm. Thương Tử Phàm hơi ngại, nâng cửa kính lên.

Trầm Thiên Ảnh hết đau, nhảy về ghế sau, quay đầu tìm chỗ da bị giật lông.

Nếu đã không xảy ra chuyện gì, Thư Minh Viễn liền khởi động xe muốn lái đi, gần như ngay lúc ấy, đằng sau truyền đến tiếng bấm còi dồn dập.

Thư Minh Viễn ngẩng đầu nhìn kính hậu, thấy một chiếc xe tải khối lượng lớn đang mất khống chế lao tới. Ngay cả thời gian kinh hoàng cũng không có, Thư Minh Viễn bẻ ngoặt vô lăng lái xe về một góc, song vẫn cảm giác được sau xe bị đẩy mạnh, mà bên cạnh, chiếc xe Chu Minh Thiêm điều khiển bị đâm lộn ngược, đập thẳng vào chân núi.

Cũng may chỉ là sườn núi thoải thoải, hai xe trượt một đoạn ngắn thì dừng lại, nhất thời chỉ còn lại sự tĩnh lặng như cái chết.

Lộ Tiểu Vũ đã xem một bộ phim có tên là “Final destination”. Thế nhưng tất cả những sự việc này lại xảy ra bất ngờ đến vậy, không hề có điềm báo, chỉ vài giây ngắn ngủi đã hóa bụi trần lảng động. (Final destination là một seri phim kinh dị, trong phim cái chết đã được dự báo trước)

Lộ Tiểu Vũ không hôn mê.

Cậu ngồi ghế trước, hơn nữa còn thắt dây an toàn, thương tích của cậu khá nhẹ, chỉ là không biết tại sao lại không cử động được. Cậu nhìn thấy xe cứu hộ đến đón bọn cậu, nhìn quần của Thương Tử Phàm ướt đẫm máu, nhìn Chu Minh Thiêm mặt chảy đầy máu hai mắt nhắm chặt, cuối cùng, cậu nhìn thấy Trầm Thiên Ảnh không nhúc nhích, không cử động, bị người ta để sang một bên.

Lộ Tiểu Vũ không có cách nào gọi người ta tới cứu Trầm Thiên Ảnh, cho dù cậu có thể hô lên, người ta chắc cũng chỉ bảo cậu yên tĩnh một chút, lúc này tính mạng của một con chó quả thật không đáng giá bằng những người kia.

Thư Minh Viễn và Lộ Tiểu Vũ đều bị thương nhẹ, Thương Tử Phàm cũng không bị nguy hiểm tới tính mạng, trong lần tai nạn giao thông này, nạn nhân thiệt mạng duy nhất, chỉ có một chú chó lông vàng đã được nuôi nhiều năm.

Lộ Tiểu Vũ ngồi trên giường bệnh, có chút hoảng hốt, cậu chợt nhớ tới đây là lần thứ hai cậu nghe tin Trầm Thiên Ảnh mất. Khi đó hình như cậu cũng không quá thương tâm, Trầm Thiên Ảnh với cậu mà nói chỉ là một người xa lạ cậu mới gặp một hai lần mà thôi, một khi đã vậy, tại sao lại không thể kết thúc luôn tại đó? Tại sao lại cố tình ở bên nhau một thời gian dài đến vậy, khiến Trầm Thiên Ảnh từ một kẻ xa lạ trở thành người thân sớm tối bên nhau với cậu?

Lộ Tiểu Vũ chôn đầu vào gối, đột nhiên không thể kìm nén dòng nước mắt, có cố gắng đến mấy cũng không cách nào ngừng lại được.

Thư Minh Viễn ngồi bên giường, nhẹ nhàng vuốt tóc cậu, bàn tay ấm áp cuối cùng dừng trước gáy cậu.

Lộ Tiểu Vũ kiên trì hỏa táng cún bị rồi chôn nó cùng với di thể Trầm Thiên Ảnh. Đối với cậu, tro cốt trong huyệt lạnh như băng kia không phải là anh mình, mà là con cún bị lông vàng luôn đi theo bước chân cậu, mỗi ngày đều ngâm thuốc lá đòi cậu châm lửa cho mới thực sự là Trầm Thiên Ảnh.

Thương Tử Phàm vẫn chưa xuất viện, trong nhà chỉ còn một mình cậu.

Trước kia mỗi lần về nhà, cậu đều bận rộn làm cơm, đút cho Trầm Thiên Ảnh ăn, sau đó tắm rửa, sấy lông cho anh. Mà giờ, lần đầu tiên ở nhà cậu không có việc gì làm, ngồi trước bàn ăn lạnh băng, không thiết động đậy.

Lộ Tiểu Vũ đột nhiên đứng bật dậy, xắn tay áo bắt đầu dọn dẹp. Cậu dọn rất nghiêm túc, từng góc từng góc đều cẩn thận quét tước, rồi đi rút toàn bộ quần áo phơi ngoài hiên, gấp gọn đặt trên giường.

Dưới giường hình như nhét cái gì đó, cậu khua chổi vào trong mà không được.

Lộ Tiểu Vũ quỳ xuống đất, thò tay vào sờ soạng, lôi ra được vài đĩa phim. Lộ Tiểu Vũ nhìn ảnh bìa trắng bóng, không hiểu vì sao bỗng thấy khổ sở, cậu moi hết toàn bộ số phim này ra, cất cẩn thận vào tủ đựng phim.

Thu dọn sạch sẽ cả căn nhà, cuối cùng cậu thu xếp gói ghém hết đồ của mình. Rõ ràng lúc đến có nhiều đồ như vậy, lúc về lại chẳng lấp đầy được hai túi.

30. Chương 30

Ngày hôm sau, Lộ Tiểu Vũ đến bệnh viện thăm Thương Tử Phàm.

Thương Tử Phàm bị gãy xương đùi, không nguy hiểm đến tính mạng, tuy nhiên rất khó khôi phục lại hoàn toàn.

Năm ấy Thương Tử Phàm vì ở bên Trầm Thiên Ảnh mà xuất quỷ (Come out), song vẫn liên lạc với cha mẹ, giờ hai ông bà và một người chị luân phiên ở bệnh viện chăm sóc anh ta.

Lộ Tiểu Vũ ngồi xuống, nói với Thương Tử Phàm, “Tôi phải quay về trường, nhà để lại cho anh, bao giờ anh xuất viện thì về đó ở đi.”

Thương Tử Phàm ngồi trên giường, trầm mặc một lúc mới nói, “Đó là nhà anh cậu để lại cho cậu.”

Lộ Tiểu Vũ nói, “Tôi là vì chăm sóc A Hoàng cho nên mới dọn đến đó, A Hoàng không còn, tôi cũng không ở đó nữa.”

Thương Tử Phàm khẽ nói, “Vậy tôi cũng không ở.”

Lộ Tiểu Vũ vốn muốn hỏi chân Thương Tử Phàm sao rồi, cuối cùng lại không nói ra miệng. Không phải cậu không buồn cho Thương Tử Phàm, nhưng ai có thể hiểu được nỗi buồn của cậu đây. Tất cả mọi người đều nghĩ Trầm Thiên Ảnh đã mất từ lâu, giờ Lộ Tiểu Vũ chỉ mất đi một con chó, chỉ có mình cậu biết, nếu có rồi mà lại mất đi, chẳng thà ngay từ khi bắt đầu đã không có.

Lộ Tiểu Vũ đi qua hành lang bệnh viện yên tĩnh, bước vào thang máy.

Thang máy đến tầng một, vào đúng lúc Lộ Tiểu Vũ ra khỏi thang máy, có hai người lướt qua cậu đi vào.

Hai người đều mặc áo phục đi giày da, người trẻ tuổi nhấn thang máy, người lớn tuổi nói, “Bà chủ vẫn ở đây sao?”

Người trẻ tuổi gật đầu trả lời, “Đã ở mấy hôm liên tục rồi.”

Người kia gật đầu, không nói gì.

Lộ Tiểu Vũ ra khỏi bệnh viện, thấy bên ngoài có không ít người đứng chầu chực, đeo máy ảnh trước ngực, vẻ mặt nôn nóng chờ mong.

Lộ Tiểu Vũ nhớ tới tin tức trên báo mấy hôm trước, cũng tại tai nạn giao thông này, khuôn mặt Phương Lâm bị thương không rõ mức độ Chu thiếu gia thì vẫn hôn mê chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Dường như, so với người đã khuất, người còn sống lại càng thêm bất hạnh.

Lộ Tiểu Vũ xách ba lô, đi vòng qua đám người bước ra ngoài.

Phòng ký túc chật hẹp dành cho bốn người, nhưng Lộ Tiểu Vũ về ở thì phòng cậu cũng chỉ có ba. Hai người kia không học cùng ngành với cậu, không thân thiết với cậu lắm, cũng chỉ nói vài câu chào hỏi tán gẫu bằng quơ.

Lộ Tiểu Vũ lẳng lặng dọn về, cất quần áo vào tủ, đặt máy tính lên bàn, lại lấy ra một khung ảnh từ trong túi, đặt lên bàn.

Lý Phương Thiên đang chơi game nghiêng đầu nhìn thoáng qua, hỏi, “Ai vậy? Không phải ảnh chụp của cậu.”

Trong ảnh là Trầm Thiên Ảnh đang ôm A Hoàng, Lộ Tiểu Vũ chưa chụp ảnh chung với anh bao giờ, cậu chỉ có thể nhìn ảnh chụp nói, “Là anh trai mình.”

Lý Phương Thiên không tò mò đời sống riêng của Lộ Tiểu Vũ, cho nên không hỏi sâu hơn nữa.

Thương Tử Phàm vẫn còn giữ chìa khóa căn hộ của Trầm Thiên Ảnh, Lộ Tiểu Vũ cũng không đòi anh ta trả lại. Đồ đạc Thương Tử Phàm để ở đó còn chưa thu dọn, nếu anh ta thực sự không có ý định quay về ở, vậy thì sẽ phải tới dọn hết đồ đi.

Thư Minh Viễn từng hỏi ý kiến của Lộ Tiểu Vũ, xem xem cậu có muốn cho thuê căn hộ đó không. Lộ Tiểu Vũ lắc đầu nói tạm thời không cần.

Căn hộ kia, ngoại trừ hành lý của Thương Tử Phàm, tất cả những đồ còn lại đều là của Trầm Thiên Ảnh. Lộ Tiểu Vũ không dỡ dọn những thứ đó đi, cậu nghĩ, có lẽ sau này khi cậu tốt nghiệp, kí ức cũng người ngoài phần nào, cậu vẫn có thể quay về đó sống.

Lộ Tiểu Vũ trải chăn đệm, nằm xuống, không khỏi ngọ nguậy thất lưng, ván giường vừa lạnh vừa cứng, lại càng không có Trầm Thiên Ảnh cuộn tròn luôn nóng hầm hập nằm bên cạnh. Nhưng đây cũng chẳng phải điều gì không thể quen, dù sao cậu đã ngủ ở đây gần bảy năm rồi.

“Ngủ thôi.” Lộ Tiểu Vũ tự nhủ với bản thân, nhắm mắt lại.

Lộ Tiểu Vũ dồn hết thời gian ở thư viện, mỗi sáng cậu đều mang máy tính đến thư viện, tra thông tin rồi viết luận văn. Đây là một việc vừa phức tạp vừa buồn tẻ, các tài liệu trong tiệm đa số đều viết bằng tiếng anh, làm cậu phải cẩn thận chậm rãi đọc.

Có những khi mệt mỏi, cậu đứng dậy hoạt động chân tay một chút, đứng trước cửa sổ nhìn xuống dưới, vô tình bắt gặp người đi đường dắt chó đi qua, Lộ Tiểu Vũ liền thấy khổ sở, cách lớp thủy tinh, cậu chọc chọc từng chú chó to to nhỏ nhỏ đi qua đường.

Ngày ngày trôi qua không mặn không nhạt, tin tức mới mẻ duy nhất đối với Lộ Tiểu Vũ mà nói có lẽ là việc Thư Minh Viễn có thể sẽ ở lại trường dạy học.

Trường học có cơ quan giám định bên ngoài, nếu có thể ở lại trường, ngoài tiền lương giáo viên, còn có thể nhận được một khoản tiền giám định lớn. Thực ra Lộ Tiểu Vũ có chút hâm mộ, môi trường làm việc thoải mái, thu nhập cũng cao, bao nhiêu đôi mắt trông mong có thể ở lại trường dạy học.

Nhưng Lộ Tiểu Vũ cũng biết, trừ phi cậu tiếp tục ở lại nghiên cứu, nếu không không đến lượt cậu được ở lại. Hơn nữa sang năm trường mới giữ lại Thư Minh Viễn, ba năm sau cậu cũng sẽ không được đề cử. Lộ Tiểu Vũ bày vẽ ngưỡng mộ nói với Lộ Tiểu Vũ, “Sư huynh, em ghen tị.”

Thư Minh Viễn mặt không cảm xúc liếc cậu một cái, “Vây để lại cho em.”

Lộ Tiểu Vũ cười đáp, “Được.”

Kết quả Thư Minh Viễn thực sự rút điện thoại ra, tìm số định gọi cho thầy giáo.

Lộ Tiểu Vũ ngồi bên cạnh bị dọa đổ mồ hôi lạnh, giữ chặt tay hấn cướp điện thoại đi, “Em nói đùa với anh thôi, sao mà thể được. Anh đừng gọi, gọi cho sếp cũng thể thôi!”

Lộ Tiểu Vũ khuyên mãi mới thuyết phục được Thư Minh Viễn bỏ ý định này đi. Cậu sợ mềm nhũn tay chân, thậm chí sau này nhất định không được nói đùa linh tinh với Thư Minh Viễn nữa.

Lộ Tiểu Vũ ngồi ở thư viện cả ngày, tối còn dịch thêm một bài tài liệu, về muộn hơn mọi khi khoảng nửa giờ.

Lộ Tiểu Vũ trở về phòng, nghe Lý Phương Thiên hỏi, “Sao về muộn vậy, cậu không mở điện thoại à?”

Lộ Tiểu Vũ lấy điện thoại ra xem mới phát hiện điện thoại hết pin từ khi nào.

Lý Phương Thiên nói tiếp, “Anh cậu đợi cậu cả một buổi tối đó.”

31. Chương 31

Lộ Tiểu Vũ sững sốt, “Anh mình?”

Lý Phương Thiên nói, “Ừ, rất cao rất đẹp trai, anh ấy nói là anh của cậu, ngồi trên ghế chờ cậu, gọi điện cho cậu mà không được.”

Lộ Tiểu Vũ vẫn ngơ ngác, “Anh ấy nói là anh mình?”

Lý Phương Thiên gật đầu, “Ừ, lúc đầu mình còn tưởng là người trong ảnh chụp cậu để trên bàn, nhìn kĩ mới thấy không giống lắm. Anh ấy ngồi nhìn ảnh của cậu rất chăm chú.”

Lộ Tiểu Vũ quay đầu, nhìn ảnh của Trầm Thiên Ảnh đặt trên bàn, đầu rối loạn bỗng trở nên rõ ràng, cậu nhớ Trầm Thiên Ảnh từng nói, anh có thể nhìn thấy linh hồn rời khỏi cơ thể, chỉ cần chọn đúng thời điểm rời khỏi thân thể hiện tại, anh có thể tiến nhập vào cơ thể vừa mất linh hồn. Mặc dù chưa từng thử, nhưng khi đó Trầm Thiên Ảnh rất bình tĩnh, anh tin rằng mình có thể quay về cơ thể con người.

Nói vậy, khi xảy ra tai nạn giao thông, có lẽ đã có một người tử vong, còn Trầm Thiên Ảnh thì sống lại.

“Anh ấy đi đâu rồi?” Lộ Tiểu Vũ đột nhiên hỏi.

“Sao?” Lý Phương Thiên không nghe rõ.

Lộ Tiểu Vũ nóng vội nhắc lại, “Anh mình, anh ấy đi lúc nào? Anh ấy có nói anh ấy đi đâu không?”

Lý Phương Thiên đáp, “Đi hơn mười phút trước rồi, nói muốn qua thư viện xem có tìm được cậu không.”

Lộ Tiểu Vũ không nói nhiều, mở cửa chạy ra ngoài.

Mười giờ ở sân trường vẫn rất náo nhiệt, đường đi bộ người tới người lui, tiếng cười đùa vang lên ầm ĩ.

Lộ Tiểu Vũ chạy như bay về phía thư viện, thấy không ít người ôm sách quay về.

Mắt thấy ngày càng gần thư viện, Lộ Tiểu Vũ cảm giác tim mình đập như muốn điên lên, sau đó, cậu nhìn thấy một người đang đứng dưới cột đèn trước thư viện.

Người đàn ông cao lớn thon dài, khoác trên mình bộ âu phục thoải mái, tựa vào cột đèn, một chân hơi cong lên. Người đàn ông ngửa đầu nhả khói, ánh đèn vàng ấm áp vừa khéo bao lấy gò má anh tuấn của anh, sườn mặt kia Lộ Tiểu Vũ mới chỉ gặp hai lần, ấn tượng lại khắc sâu đến thế, chẳng phải ai khác, chính là Chu Minh Thiêm đã xảy ra tai nạn giao thông cùng với bọn họ.

Lộ Tiểu Vũ ngừng bước, cậu bỗng thấy không chắc chắn. Chạy dồn dập khiến cậu thở hổn hển, ánh mắt lại vẫn chăm chú dõi theo người đàn ông trước mặt, không dám chuyển mắt.

Người đàn ông kia hiển nhiên cũng thấy Lộ Tiểu Vũ, anh đứng thẳng người, có chút vội vàng tiếng về phía trước vài bước, rồi chợt ngừng lại. Anh đập tắt điều thuốc còn một nửa trên tay, bẻ gãy nó, cuối cùng, dùng sức nắm nó thành một nhúm nhàu nhĩ.

Anh gọi, “Lộ Tiểu Vũ.”

Lộ Tiểu Vũ hơi ngửa đầu lên nhìn anh.

Anh lại gọi, “Nghiên cứu nhiều quá phát ngốc rồi sao? Không nhận ra anh của em à?”

Lộ Tiểu Vũ vẫn thở hổn hển, chậm rãi bước về phía trước đôi bước, rồi đột nhiên lao đến trước mặt người đàn ông, hai tay vòng lấy cổ anh, gần như òa vào lòng anh.

Trầm Thiên Ảnh bị Lộ Tiểu Vũ làm cho bước lùi về phía sau, lưng đập vào cột đèn. Đầu tiên anh hơi ngạc nhiên, sau đó lập tức nâng tay ôm eo Lộ Tiểu Vũ. Trầm Thiên Ảnh ôm rất chặt, rõ ràng đã gần sát tới vậy, nhưng lại như vẫn còn bất mãn chưa đủ gần gũi. Lộ Tiểu Vũ dụi đầu vào vai anh, Trầm Thiên Ảnh hơi cúi đầu, khoang mũi ngập tràn mùi hương của Lộ Tiểu Vũ, mùi hương quen thuộc khiến người ta an lòng.

Lộ Tiểu Vũ im lặng, mãi một lúc sau mới nghẹn ngào nói, “Em tưởng anh chết rồi.”

Trầm Thiên Ảnh nâng tay xoa đầu cậu, “Anh hôn mê rất lâu, vừa xuống giường được liền tới tìm em.”

Lộ Tiểu Vũ vẫn chôn đầu vào mặt anh không chịu ngẩng lên, hơi run nhè nhẹ như đang khóc.

Bên cạnh có không ít người đi đường, tất cả đều nhìn hai người, thậm chí còn có người thấp giọng chỉ trỏ.

Trầm Thiên Ảnh coi như không thấy, chỉ chuyên tâm an ủi Lộ Tiểu Vũ đang thương tâm.

Lộ Tiểu Vũ khóc đủ rồi, ngửa đầu nhìn anh bằng đôi mắt đỏ hồng, sụt sịt nói, “Xin lỗi.”

Trầm Thiên Ảnh “Huh?” một tiếng, không hiểu vì sao cậu làm vậy.

Má Lộ Tiểu Vũ hơi ửng lên, “Là vì em kích động quá.” Cậu quay đầu nhìn trái nhìn phải, “Anh tới đây kiểu gì?”

Trầm Thiên Ảnh đáp, “Lái xe tới.”

Lộ Tiểu Vũ nói tiếp, “À, không còn sớm nữa, thôi anh mau về đi.”

Trầm Thiên Ảnh không nhúc nhích.

Lộ Tiểu Vũ quay mặt đi, vẫn không nhìn anh, “Cơ thể đã khỏe lại hoàn toàn rồi chứ? Hôm nay muộn rồi, anh cứ về nghỉ ngơi đi đã.”

Trầm Thiên Ảnh, “Lộ Tiểu Vũ...”

“Em phải về, ký túc xá sắp đóng cửa rồi.” Lộ Tiểu Vũ cắt lời anh, không chờ anh trả lời đã vội rời bước, đi rồi mới xoay người vẫy tay với anh, “Anh mau quay về đi!”

Trầm Thiên Ảnh đứng tại chỗ, dõi theo Lộ Tiểu Vũ đến khi bóng cậu hoàn toàn biến mất, mới chậm rãi rời khỏi.

32. Chương 32

Lý Phương Thiên thoát khỏi game, nhìn đồng hồ, đã một giờ sáng.

Hắn duỗi thắt lưng, đang trèo lên giường, tầm mắt men theo ánh đèn bên ngoài chợt thấy Lộ Tiểu Vũ đang ngồi trên giường, trùm chăn lên người, ánh mắt tĩnh lặng nhìn mình.

“Mịa!” Lý Phương Thiên suýt nữa rống lên, rụt về sau, “Lộ Tiểu Vũ đêm cậu không đi ngủ lại muốn đi dọa chết người khác à?”

Lộ Tiểu Vũ vẻ mặt ngây ngốc, “Không có gì, cậu mau đi ngủ đi.”

“Mịa!” Lý Phương Thiên lại chửi bậy một câu, vừa bò lên giường vừa hỏi, “Sao? Không phải mới gặp anh cậu à? Anh ấy bắt nạt cậu?”

Lộ Tiểu Vũ lắc đầu, “Không, chỉ là mình... Quên đi, không có gì, cậu mau ngủ đi.”

Lý Phương Thiên nói, “Cậu cũng mau ngủ đi.”

Lộ Tiểu Vũ “Ừm” một tiếng, nghiêng người nằm xuống.

Chỉ là cậu vẫn không ngủ được, lúc gặp lại Trầm Thiên Ảnh, vì quá kích động mà cậu lao tới, ôm chặt lấy anh, khi ấy cậu bỗng cảm thấy có chút nghi hoặc, đây hình như không phải là anh trai cậu. Nhưng thế nào mới là anh cậu đây, chẳng lẽ con cún có lớp lông dày mượt ôm ấm thật là ấm, khi đi đường luôn theo sát bước chân cậu mới là Trầm Thiên Ảnh sao?

Lộ Tiểu Vũ biết mình đang tự biệt xử với chính mình, chỉ là cậu không thể ngăn cản suy nghĩ kỳ quái của bản thân.

Tối đó vất vả lắm Lộ Tiểu Vũ mới ngủ được, mà ngủ cũng không yên ổn, cậu mơ thấy ngày tang lễ của mẹ. Trầm Thiên Ảnh đeo kính đen hỏi cậu, “Cậu chính là Lộ Tiểu Vũ?” Sau đó bước vòng qua cậu, đầu chẳng hề quay lại một lần. Khi tỉnh dậy, Trầm Thiên Ảnh lúc ấy chồm chèo lên Trầm Thiên Ảnh hiện tại. Lộ Tiểu Vũ nghĩ, đúng là một người anh trai lãnh đạm khiến người ta ghét mà, hơn nữa bây giờ người anh này cũng không cần cậu giúp đỡ nữa, có khi cậu lại trở thành gánh nặng cho người ta.

Tối ngủ không ngon, sáng hôm sau Lộ Tiểu Vũ không dậy nổi. Luận văn của cậu đã xong khoảng 90%, giờ cũng không cần phải quá lo lắng.

Thầy dạy lái xe gọi báo cậu chiều đi học, đột nhiên cậu chẳng thiết đi nữa. Giờ Trầm Thiên Ảnh đã có thể tự mình lái xe, cậu còn học để làm gì.

Lộ Tiểu Vũ trở người, chăn cuộn thành một cục độn hết lên ngực.

Cậu nhắm mắt muốn ngủ tiếp, nghe tiếng cửa mở cũng không buồn mở mắt ra coi, bỗng cảm giác được có thứ gì lông xù cọ cọ mình, sau đó còn thè cái lưỡi ẩm ướt liếm liếm mình.

Lộ Tiểu Vũ ngồi bật dậy, nhìn thấy con chó con lông vàng bên chân, kinh hãi kêu lên, “A ——”

Thư Minh Viễn đứng ở dưới giường ngẩng đầu nhìn cậu, “Được rồi, giao cho em, anh có việc phải đi.”

Lộ Tiểu Vũ bế chó con lên, nói với Thư Minh Viễn, “Không được đâu, quản lý ký túc sẽ phát hiện ra mất.”

Thư Minh Viễn đã ra ngoài, đầu cũng không buồn quay lại nói tiếp một câu, “Tối anh sẽ tới đón nó.”

Lộ Tiểu Vũ cúi đầu, chó con liếm mũi cậu một cái, Lộ Tiểu Vũ dán trán lên trán nó, cọ cọ.

Thư Minh Viễn đi rồi, Lộ Tiểu Vũ không buồn ngủ nữa, cậu nhảy xuống giường tìm một cái túi to nhét chó con vào, lén lút chuồn ra ngoài ký túc xá.

Trước cổng ký túc xá là một phố mua sắm nhỏ, Lộ Tiểu Vũ mua một túi sữa, nghĩ nghĩ lại mua thêm một túi bánh quy, mang theo chó con đến hồ sen ở khu phía tây trường, ngồi xuống ghế đá đặt nó bên cạnh mình.

Lộ Tiểu Vũ đút sữa cho nó uống, sau đó bẻ vụn bánh quy thử đút cho nó, chó con ăn một chút liền quay đầu đi không chịu ăn nữa, cái đuôi be bé cứ vẫy tới vẫy lui.

Lộ Tiểu Vũ xoa cái đầu xù lông của nó, kìm không được nở nụ cười, như thể bao u ám trầm uất bấy lâu đột nhiên đều tan biến.

Bỗng điện thoại vang lên, Lộ Tiểu Vũ ôm chó con vào lòng, thò một tay mở điện thoại.

Là số lạ.

Lộ Tiểu Vũ nhận máy, nghe được người bên kia hỏi, “Lộ Tiểu Vũ, em đang ở đâu?”

Lộ Tiểu Vũ sững sốt một chút mới nhận ra là Trầm Thiên Ảnh.

Lộ Tiểu Vũ do dự nói, “Ở thư viện.”

Trầm Thiên Ảnh lập tức nói, “Vậy em ra đi, anh ở bên ngoài.”

Lộ Tiểu Vũ nhin không được muốn bứt tóc, sửa lại, “Em ra ngoài mua đồ ăn sáng rồi.”

Trầm Thiên Ảnh trầm mặc một lúc, hỏi, “Ở đâu?”

Lộ Tiểu Vũ trả lời, “Thôi, để em đến chỗ anh.”

33. Chương 33

Cậu ôm chó con đi đến thư viện.

Lần này Trầm Thiên Ảnh trực tiếp đậu xe bên ngoài thư viện, anh đi một chiếc việt dã cao cấp, ngồi trên ghế lái, miệng ngậm điều thuốc phả khói nhìn Lộ Tiểu Vũ chậm rãi bước tới.

Lộ Tiểu Vũ đi đến cửa xe, vẫy tay với anh.

Trầm Thiên Ảnh ngoắc ngoắc tay, ý bảo cậu lên xe.

Lộ Tiểu Vũ ôm chó con ngồi vào ghế phó lái.

Trầm Thiên Ảnh vẫn mặc áo sơ mi và vest như trước, tuy nhiên không cài kín cúc, cà vạt cũng hơi nới lỏng.

Lộ Tiểu Vũ đột nhiên cảm thấy căng thẳng, như thể đang đối mặt với một người đàn ông chín chắn xa lạ, cậu hơi rụt vai, cúi đầu, cọ cọ cằm lên đỉnh đầu chó con.

“Lộ Tiểu Vũ.” Trầm Thiên Ảnh gọi.

Lộ Tiểu Vũ vội vàng ngồi thẳng dậy, “Có!”

Trầm Thiên Ảnh hạ mắt nhìn cục trong ngực cậu, “Cái gì đây?”

Lộ Tiểu Vũ cuối cùng cũng cười, “Cún con lông vàng.”

Trầm Thiên Ảnh vươn một ngón tay, xách gáy chó con kéo nó đến trước mặt, rồi nâng tay quàng nó vô ghế sau.

“A!” Lộ Tiểu Vũ khản trương nhồm dậy muốn xem bảo bối của mình, lại bị Trầm Thiên Ảnh đè vai bắt ngồi xuống.

Trầm Thiên Ảnh nói, “Em về thu dọn đồ đạc rồi đi với anh.”

Lộ Tiểu Vũ nghi hoặc hỏi, “Sao lại phải thu dọn đồ đi?”

Trầm Thiên Ảnh kẹp thuốc giữa hai đầu ngón tay, híp mắt lại, “Vì sao không chuyển đi?”

Lộ Tiểu Vũ bị anh nhìn cho căng thẳng, nghẹn một lúc mới nói, “Giờ anh không cần em phải chăm sóc nữa...”

“Ai bảo không cần?” Trầm Thiên Ảnh cắt lời.

Lộ Tiểu Vũ sững sốt, “Nhưng mà...”

Trầm Thiên Ảnh nhin không được, “Không có nhưng mà.”

Lộ Tiểu Vũ trầm mặc không nói nữa, Trầm Thiên Ảnh cũng an tĩnh hút thuốc.

Qua một lúc, Lộ Tiểu Vũ đột nhiên đứng dậy, một gối đè lên ghế, một chân kia vòng qua nơi giữa hai ghế lái và phó lái, muốn trèo xuống ghế sau.

Đúng lúc cậu nghiêng người trèo được một nửa, Trầm Thiên Ảnh một tay tóm lấy chân cậu dùng sức kéo một cái. Lộ Tiểu Vũ mất trọng tâm, lệch người ngồi phịch xuống đùi anh.

Lập tức cậu đỏ bừng hai má, muốn ngồi dậy, lại bị Trầm Thiên Ảnh ôm eo cản lại.

“Ngoan ngoan ngồi đi!” Trầm Thiên Ảnh nhin không được hô một câu, rồi vươn cánh tay mò xuống ghế sau, túm chó con nhét lại vào ngực cậu.

Lộ Tiểu Vũ đầu đụng vào nóc xe, chỉ có thể cong người xuống, “Vì sao chứ?” Cậu nhỏ giọng hỏi.

Trầm Thiên Ảnh sợ làm bỏng cậu, dụi thuốc lá vào gạt tàn, nghe cậu hỏi câu này liền sững lại, hơi mất tự nhiên xoay mặt đi, nói, “Không vì sao cả. Chỉ là anh muốn sống cùng em.”

Không khí bao quanh Lộ Tiểu Vũ ngập mùi hương xa lạ, không còn là hương sữa tắm dành cho thú cưng mà trước kia Trầm Thiên Ảnh hay dùng nữa, cậu dụi dụi mũi, “Kì lạ lắm.”

Trầm Thiên Ảnh hỏi, “Kì lạ cái gì?”

Lộ Tiểu Vũ chần chờ một chút, nói, “Cứ cảm thấy không giống...”

Trầm Thiên Ảnh hơi sững lại, tới khi bình tĩnh, tự dừng lại thấy có cảm giác cần răng nghiến lợi, anh xách bé lông vàng trong lòng Lộ Tiểu Vũ lên, “Anh không giống, thế này mới là giống hả?”

Chó con hoảng sợ, cố gắng lắc lư quơ quào bốn cái chân nhỏ.

Lộ Tiểu Vũ vội vàng giành nó lại, ôm vào lòng.

Trầm Thiên Ảnh cả giận nói, “Đi xuống!”

Lộ Tiểu Vũ cả kinh, không chắc chắn ngẩng đầu nhìn anh.

Trầm Thiên Ảnh lại nói một câu, “Ôm chó đi xuống đi!”

Lộ Tiểu Vũ rầu rĩ nâng tay định mở cửa xuống.

Ai ngờ Trầm Thiên Ảnh lại túm tay cậu, kéo cậu sang bên cạnh, “Ai cho em xuống xe? Bảo em quay về chỗ ngồi!”

Lộ Tiểu Vũ bị Trầm Thiên Ảnh kéo đến ghế phó lái, cứng nhắc ngồi xuống xong, Trầm Thiên Ảnh liền nghiêng người thắt dây an toàn cho cậu.

Trầm Thiên Ảnh khẽ nói một câu, “Ngồi cho vững.” Sau đó khởi động xe.

“Đi đâu vậy?” Lộ Tiểu Vũ nhỏ giọng hỏi.

“Về nhà.”

34. Chương 34

Trở về căn hộ nhỏ của Trần Thiên Ảnh, Lộ Tiểu Vũ lấy chìa khóa mở cửa, nghe được Trần Thiên Ảnh nói, “Anh có quay về một lần, nhưng không có ai ở nhà, anh lại không có chìa khóa, gõ cửa một lúc lâu mới rời đi.”

Cửa phòng mở ra, nhìn khung cảnh quen thuộc, lòng Lộ Tiểu Vũ bỗng thấy có chút khổ sở.

Lộ Tiểu Vũ đổi giày ở huyền quan, đặt chó nhỏ xuống đất, Trần Thiên Ảnh đi đến sofa, ngồi xuống, ngửa đầu tựa vào lưng ghế, nói, “Mấy đêm nay anh đều ngủ không ngon.”

Hết thấy vẫn giữ nguyên như khi Lộ Tiểu Vũ rời đi, chỉ khác ở chỗ Thương Tử Phàm đã dọn hết hành lý của mình.

“Không biết Tử Phàm sao rồi...” Lộ Tiểu Vũ nói.

Trần Thiên Ảnh cúi đầu “Ừm” một tiếng, không nói gì.

Lộ Tiểu Vũ đành đổi đề tài, “Anh muốn dọn về sao?”

Trần Thiên Ảnh vẫy tay, “Em lại đây.”

Lộ Tiểu Vũ tiến lại gần, ngồi bên cạnh anh, chó con cũng đi theo cậu, dán bên chân cậu vòng quanh vòng.

Trần Thiên Ảnh nói, “Việc đầu tiên anh muốn làm sau khi tỉnh lại chính là trở về tìm em.”

Lộ Tiểu Vũ cúi thấp đầu, nhìn chó con đang cắn ống quần cậu.

Trần Thiên Ảnh nói tiếp, “Nhưng trong nhà không có ai, em có biết khi bị nhốt ngoài cửa cảm giác của anh thế nào không?”

Lộ Tiểu Vũ khẽ nói, “Em biết, cũng giống như khi em tưởng anh đã chết, một mình ngồi trong căn nhà này.”

Trần Thiên Ảnh trầm mặc, một lúc sau, anh nắm tay Lộ Tiểu Vũ, “Vậy nên anh đã quay về, em đừng gây nhau với anh được không?”

Lộ Tiểu Vũ phản đối, “Em đâu có gây nhau với anh...”

Trần Thiên Ảnh nhìn cậu, vỗ ngực, “Lại đây.”

Lộ Tiểu Vũ lắc đầu.

Trần Thiên Ảnh nói, “Không phải trước kia em vẫn thích dựa vào như vậy nhất sao?”

Lộ Tiểu Vũ lắc đầu, “Trước kia không giống thế, trước kia anh là chó mà.”

Trần Thiên Ảnh, “...”

Đột nhiên, Trần Thiên Ảnh vươn tay áp đầu Lộ Tiểu Vũ vào ngực mình, không chịu nói lời, “Trước kia là anh, bây giờ vẫn là anh, em chỉ cần yên tâm dựa vào là được rồi.”

Lộ Tiểu Vũ nhẹ nhàng dịch dịch đầu, tìm một tư thế thoải mái trong ngực anh, không nhúc nhích, nhỏ giọng oán giận, “Cứng lắm, hồi xưa mềm mềm.”

Trần Thiên Ảnh cả giận, “Im miệng!”

Lộ Tiểu Vũ cười khế, “Anh?”

Trần Thiên Ảnh, “Sao?”

Lộ Tiểu Vũ ôm eo anh, “Anh.”

...

Khi khi Trầm Thiên Ảnh vào phòng vệ sinh, phát hiện các loại sữa tắm đồ dùng chuyên dụng cho thú cưng mà Lộ Tiểu Vũ mua cho mình hồi trước vẫn còn để nguyên tại chỗ.

Trầm Thiên Ảnh nói với Lộ Tiểu Vũ, “Em để lại cái này cho con chó kia của em dùng đi.”

Lộ Tiểu Vũ giờ mới nhớ ra, bảo, “Sư huynh đưa chó con cho em trông hộ, tối em gửi trả cho anh ấy.”

Trầm Thiên Ảnh nói, “Vội trả đi, anh sẽ mua cho em con khác.”

Lộ Tiểu Vũ ngồi xổm xuống, ôm chó con vào lòng, “Không cần đâu, em sắp phải làm khóa luận tốt nghiệp rồi, không có nhiều thời gian, để sau hẵng tính.”

Kỳ thực Lộ Tiểu Vũ cảm một con đã rất tốt rồi, không cần nuôi thêm con nữa.

Trầm Thiên Ảnh ra khỏi phòng vệ sinh, cài cúc áo vest, “Buổi chiều anh còn một cuộc họp, anh đưa em về trường trước, em thu dọn đồ đạc, đến tối anh sẽ tới đón em về.”

Lộ Tiểu Vũ gật đầu, “Nhưng em phải chờ sư huynh về để đưa chó con cho anh ấy đã.”

Trầm Thiên Ảnh đáp, “Tùy em.”

Lộ Tiểu Vũ nhìn Trầm Thiên Ảnh ăn mặc chỉnh chu, đột nhiên hiếu kỳ, “Anh, giờ anh là Chu công tử rồi, vậy có phải anh thay thế anh ta sống trên thế giới này không?”

“Ừ.” Trầm Thiên Ảnh có vẻ không cao hứng lắm, “Nếu không em nghĩ chiều anh họp cái gì?”

Lộ Tiểu Vũ khuyên, “Cũng tốt mà, ít nhất.... điều kiện của anh ta không tồi, còn giàu nữa.”

Trầm Thiên Ảnh nói, “Tên họ Chu kia để lại một đống phiền phức, lại còn bắt anh chùi mông hộ, người đàn bà của anh ta — quên đi, không nói nữa.”

Lộ Tiểu Vũ, “Ừm.”

Trầm Thiên Ảnh lái xe đưa Lộ Tiểu Vũ về trường, hẹn tối sẽ tới đón cậu.

Lộ Tiểu Vũ đặt chó con vào túi quay về ký túc xá, sau đó bắt đầu thu dọn hành lý.

Lý Thương Thiên ăn trưa về thấy cậu dọn đồ, hỏi, “Lại muốn dọn đi à?”

“Ừ.” Lộ Tiểu Vũ đặt chó con lên bàn, đẩy vali xuống dưới gầm bàn để tránh vướng đường.

Thực ra Lý Phương Thiên rất tò mò, nhưng Lộ Tiểu Vũ không nói hấn cũng không tiện hỏi, thế nên mở máy tính ra chơi.

Lộ Tiểu Vũ ngồi bên cạnh nhìn hấn chơi một lúc, sau đó gọi điện cho Thư Minh Viễn.

Thư Minh Viễn nhận máy rất nhanh, Lộ Tiểu Vũ hỏi mấy giờ hấn về, hấn nghĩ nghĩ một lúc rồi nói khoảng tầm chín giờ hấn mới quay về trường được, lúc về sẽ gọi điện cho Lộ Tiểu Vũ.

Lộ Tiểu Vũ đồng ý, nhàm chán ngồi trong phòng chơi thêm nửa tiếng, sau đó dưới mí mắt của quản lý kí túc chuồn ra ngoài dắt chó con đi chơi.

35. Chương 35

Cậu dẫn chó con đi tản bộ loang quanh trong trường cả một buổi chiều, chó con quen hơi Lộ Tiểu Vũ, được đặt xuống đất mà vẫn cứ chạy theo mông cậu.

Buổi chiều Trầm Thiên Ảnh họp xong, quay về đón Lộ Tiểu Vũ.

Lộ Tiểu Vũ bế chó con, đứng bên cạnh cửa xe, cùng nhau nhìn vào trong.

Trầm Thiên Ảnh mở cửa xe giúp cậu, “Em bảo phải trả chó về mà?”

Lộ Tiểu Vũ đặt chó con xuống trước rồi mới ngồi vào ghế, “Sư huynh còn chưa về, chắc phải một lúc lâu nữa.”

Trầm Thiên Ảnh nói, “Vậy mình đi ăn trước.”

Trầm Thiên Ảnh vốn định đưa Lộ Tiểu Vũ đi ăn đồ Tây cho có không khí, kết quả dắt theo chó, đành phải bỏ ý định ấy đi.

Lộ Tiểu Vũ đặt chó con lên đùi, nó tự mình trèo xuống, đi đến ghế lái, chen vào giữa hai chân Trầm Thiên Ảnh, nhấc hai chân trước bám vào bụng Trầm Thiên Ảnh, bắt đầu cọ cọ quấy nhiễu.

Trầm Thiên Ảnh túm nó đưa về cho Lộ Tiểu Vũ, “Anh tố cáo nó quấy rối ***!”

Lộ Tiểu Vũ cười ôm chó con vào lòng, thơm một cái lên đỉnh đầu nó.

Trầm Thiên Ảnh liếc nhìn một cái rồi mới quay đầu đi, mắt nhìn thẳng về phía trước lái xe.

Tùy ý ăn một bữa cơm chiều xong, Trầm Thiên Ảnh đỗ xe trước cổng trường Lộ Tiểu Vũ, cùng cậu xuống xe dắt chó con đi dạo.

Sau giờ cơm chiều có rất nhiều người tản bộ trong sân trường, Trầm Thiên Ảnh nhìn Lộ Tiểu Vũ bên cạnh, bỗng chốc cảm thấy thực thỏa mãn. Trước kia anh cũng đã từng vì tình cảm mà gắng sức nỗ lực để rồi lại thất vọng, cuối cùng vẫn chỉ mang hai bàn tay trắng, đây là lần đầu tiên anh cảm nhận được, thì ra có những khi hai người ở bên nhau, dù chỉ lặng im không nói cũng ngọt ngào tới vậy.

Lộ Tiểu Vũ cũng rất thỏa mãn, cậu giờ vừa có anh vừa có chó con bên cạnh, trước kia điều này đối với cậu mà nói chỉ là mộng ước xa vời.

Tới gần mười giờ tối Thư Minh Viễn mới về.

Trầm Thiên Ảnh mất kiên nhẫn, bảo Lộ Tiểu Vũ gọi điện cho Thư Minh Viễn báo ngày mai hẳn đến nhận chó sau, nhưng Lộ Tiểu Vũ không chịu, sợ ảnh hưởng đến việc của Thư Minh Viễn, nói chờ một lúc cũng không vấn đề gì.

Kết quả lúc Thư Minh Viễn gọi cho Lộ Tiểu Vũ, cậu đang ngủ ở ghế sau, Trầm Thiên Ảnh nhận điện thay cậu.

Thư Minh Viễn sững sốt, “Anh là ai vậy?”

Trầm Thiên Ảnh đáp, “Tôi là anh họ của cậu ấy, cậu đến bãi đỗ xe của trường đi, Tiểu Vũ đưa chó trả cho cậu.”

Trầm Thiên Ảnh nói chuyện điện thoại được một nửa, Lộ Tiểu Vũ giật mình thức giấc, dụi mắt ngồi dậy hỏi, “Ai vậy anh?”

Trầm Thiên Ảnh trả điện thoại cho cậu, bế chó con vẫn đang say giấc nồng trên bụng cậu lên, “Sư huynh của em về rồi.”

Đối với Trầm Thiên Ảnh mà nói thì Thư Minh Viễn chẳng phải ai xa lạ, nhưng đối với Thư Minh Viễn, Trầm Thiên Ảnh hiện tại lại là một người xa lạ.

Thư Minh Viễn xuống xe, từ xa nhìn thấy Trầm Thiên Ảnh đang tựa vào cửa xe, không chắc chắn hỏi, “Chu tiên sinh?”

Ký ức về vụ tai nạn giao thông kia vẫn còn vẹn nguyên trong đầu tất cả mọi người, Thư Minh Viễn không rõ, vị công tử nhà giàu này sao lại ở đây, đã vậy Lộ Tiểu Vũ còn mang hai mắt buồn ngủ mờ sương bước xuống khỏi xe của anh ta.

“Sư huynh!” Cuối cùng Lộ Tiểu Vũ cũng chờ được Thư Minh Viễn, cậu bế chó con trong lòng Trầm Thiên Ảnh tiến lại gần hẳn, “Chó con đáng yêu lắm! Anh đã đặt tên cho nó chưa?”

Thư Minh Viễn không trả lời, cũng không nhận lấy chó con, mà hỏi, “Người họ Chu kia trở thành anh họ của em từ khi nào vậy?”

Lộ Tiểu Vũ “A?” một tiếng, quay đầu liếc Trầm Thiên Ảnh, nghĩ nghĩ nói, “Là anh họ xa của em, hồi xưa cũng không quen thân, em...”

Thư Minh Viễn cúi đầu nhìn cậu, “Anh qua ký túc xá của em, nghe nói em lại dọn đồ ra ngoài rồi?”

Lộ Tiểu Vũ nói, “Vâng...Bởi vì anh họ bảo em dọn ra ngoài sống cùng anh ấy, em thấy dù sao hết năm cũng phải tốt nghiệp, dọn ra ngoài ở mai sau tìm việc sẽ tiện hơn.”

Lộ Tiểu Vũ không muốn nói dối Thư Minh Viễn, nhưng cậu không có cách nào giải thích quan hệ của cậu với Trầm Thiên Ảnh và Chu Minh Thiêm, thực sự quá phức tạp.

Hai người yên lặng một lúc.

Trầm Thiên Ảnh đứng tại chỗ hút thuốc, không thúc giục bọn họ.

Thư Minh Viễn đột nhiên nói, “Nghe nói người họ Chu kia nam nữ đều ăn, danh tiếng bên ngoài đều như vậy, em thực sự muốn đi theo anh ta sao?”

Lộ Tiểu Vũ nghe một lúc sau mới hiểu hẳn định nói gì, hai má cậu đỏ bừng lên, “Sư huynh anh hiểu lầm rồi! Anh ấy thực sự là anh trai em, em chuyển ra ngoài ở chỉ là để hai bên có thể chăm sóc lẫn nhau thôi, anh nghĩ đi đâu vậy!”

“Lộ Tiểu Vũ.” Thư Minh Viễn gọi cậu.

Lộ Tiểu Vũ ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Sao ạ?”

Thư Minh Viễn lấy một quả quýt trong túi xách đưa cho cậu, “Ngọt lắm, anh mang về cho em.” Nói xong, hắn đặt quýt lên đỉnh đầu cậu, “Chó con là có người tìm cho anh, chưa có tên, chờ em đặt đấy.”

Lộ Tiểu Vũ không rõ tại sao đột nhiên Thư Minh Viễn lại nhắc đến việc này, chỉ là cậu cứ cảm thấy không khí có chút khó chịu, cậu giữ nguyên tư thế ngẩng đầu không dám nhúc nhích, sợ quýt rơi xuống, hỏi, “Gì vậy?”

Thư Minh Viễn nói, “Em đừng đi cùng anh ta.”

Lộ Tiểu Vũ nhìn Thư Minh Viễn, “Anh ấy thực sự là anh em mà.”

Quýt vẫn rơi xuống, Thư Minh Viễn bắt được, bỏ quýt vào túi của cậu, lại xoa đầu chó con, “Anh không muốn nuôi chó, em giờ có chỗ nuôi rồi thì nuôi nó đi, đặt cho nó một cái tên.”

Lộ Tiểu Vũ cúi đầu nhìn chó con đang rúc vào lòng mình ngủ, nói, “Vậy được rồi, em có thể mang nó đến cho anh chơi cùng mỗi ngày.”

Thư Minh Viễn, “Được.” Hắn vươn tay xoa đầu cậu, xoay người lên xe.

Lộ Tiểu Vũ đứng bên đường nhìn Thư Minh Viễn lái xe rời đi, Trầm Thiên Ảnh ở phía sau gọi cậu, “Về thôi.”

36. Chương 36

Lộ Tiểu Vũ xoay người chậm rãi quay về chỗ Trầm Thiên Ảnh, “Hôm nay sư huynh nói chuyện kì lạ ghê.” Lộ Tiểu Vũ mờ mịt không hiểu.

Trầm Thiên Ảnh chờ cậu lên xe, đóng cửa xe ghế phó lái rồi đi vòng qua đầu xe về ghế của mình, vừa thất dậy an toàn vừa nói, “Chẳng phải cậu ta lúc nào cũng kì lạ sao? Em đừng nghĩ nhiều.”

Lộ Tiểu Vũ đặt chó con lên đùi, hỏi, “Em đặt tên nó là A Quyển (quần quần loạn xoắn) được không?”

Trầm Thiên Ảnh nói, “Lông nó đâu có xoắn.”

Lộ Tiểu Vũ đáp, “Không, chỉ là em muốn nuôi một con chó tên là A Quyển thôi, mười năm trước em đã nghĩ xong tên rồi.”

Trầm Thiên Ảnh, “....Tùy em.”

Khi Trầm Thiên Ảnh tắm rửa xong bước ra ngoài, Lộ Tiểu Vũ đang ở trong phòng bếp hâm nóng sữa cho A Quyển.

Sữa cậu mới mua trong siêu thị 24 giờ dưới lầu, Lộ Tiểu Vũ định mua bánh quy cho chó, đáng tiếc siêu thị nhỏ không bán, cho nên cậu đành mua tạm đồ khác thay thế.

Quần áo cũ của Trầm Thiên Ảnh đều để gọn gàng trong tủ, giờ lấy ra mặc, khéo thay lại rất vừa người.

Trầm Thiên Ảnh mặc quần lót, để trần nửa thân trên nhìn bản thân trong gương phòng tắm, tâm tình phức tạp, thân thể này như được tạo ra vì anh, chuyện trải qua cũng như được ông trời sắp đặt. Anh nhớ lại tai nạn giao thông lúc đó, chính mắt anh nhìn thấy linh hồn Chu Minh Thiêm rời khỏi cơ thể, mang theo khuôn mặt chết lặng đi về phía trước, anh vốn muốn đi theo sau nhìn xem, nào ngờ hai mắt tối sầm, mất ý thức, đến khi tỉnh lại anh đã biến thành Chu Minh Thiêm nằm trên giường bệnh.

Sườn bụng phải của Trầm Thiên Ảnh còn có một vết thương do vụ tai nạn ấy gây ra, giờ nó trở thành một vết sẹo hơi trắng, nổi bật trên làn da màu mật ong khỏe mạnh rắn chắc, càng thêm phần gợi cảm.

Trầm Thiên Ảnh mặc áo ngủ, đi đến cửa phòng bếp.

Lộ Tiểu Vũ bị anh đẩy đi tắm trước, giờ cũng đang mặc một bộ áo ngủ màu trắng canh bếp. A Quyển quần quýt bên chân cậu, không ngừng cắn ống quần cậu, Lộ Tiểu Vũ cúi người, hai tay chống gối nhìn lửa, nói, “Sắp được rồi, mày đừng vội.”

Lộ Tiểu Vũ rót sữa nóng vào một cái chén nhỏ, cậu không dám để A Quyển uống luôn, đặt lên bàn. Thấy Trầm Thiên Ảnh, cậu nói, “Anh đi ngủ trước đi, em cho A Quyển ăn xong đã.”

Trầm Thiên Ảnh đi đến bàn bên cạnh, ngồi xuống, “Không vội, anh chờ em.”

Lộ Tiểu Vũ ngồi đối diện cậu, che miệng ngáp một cái.

“Mệt à?” Trầm Thiên Ảnh hỏi cậu.

Lộ Tiểu Vũ gật đầu, “Tối qua em ngủ không ngon.”

Trầm Thiên Ảnh ngoắc ngoắc cậu, “Lại đây.”

Lộ Tiểu Vũ, “Sao?”

Trầm Thiên Ảnh lại nói, “Bảo em lại đây.”

Lộ Tiểu Vũ “À” một tiếng, đứng dậy đi đến cạnh Trầm Thiên Ảnh.

Trầm Thiên Ảnh vươn tay ôm thắt lưng cậu, kéo cậu ngồi xuống đùi mình.

Lộ Tiểu Vũ tức thì mất tự nhiên, chống tay lên bàn muốn đứng dậy, chỉ tiếc tay Trầm Thiên Ảnh ôm chặt eo cậu, cậu vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được.

Lộ Tiểu Vũ khẽ nói, “Anh để em dậy đi, thế này kì lắm.”

Trầm Thiên Ảnh, “Kì chỗ nào? Lâu lắm anh mới về được mà không thể để anh ôm một cái sao?”

Lộ Tiểu Vũ, “Nào có người anh nào ôm em trai như thế chứ?”

Trầm Thiên Ảnh cười lạnh, “Em có mấy người anh? Hay là em đến sống nhờ ở nhà ai có anh em trai rồi à? Sao em biết người ta không ôm như thế?”

Lộ Tiểu Vũ, “...”

Cậu không giãy ra nữa, lòng thâm nghĩ, em chưa thấy, nhưng em cũng có thương thức mà...

Trầm Thiên Ảnh nói, “Anh cũng mệt, chỉ nghĩ mãi chuyện của em, đầu đau hết cả, có ngủ được đâu!”

Lương tâm Lộ Tiểu Vũ hơi hơi bất an.

Trầm Thiên Ảnh chôn má vào căn cổ trắng nõn của Lộ Tiểu Vũ.

Hai người đều mặc áo ngủ mỏng manh, da thịt cận kề dán sát như vậy, rất nhanh liền có thể cảm giác được thân nhiệt của đối phương. Đã vậy, hơi thở ẩm ướt của Trầm Thiên Ảnh còn phả vào cổ Lộ Tiểu Vũ, khiến hai má cậu đỏ bừng. Lộ Tiểu Vũ thử nhích nhích cổ, môi Trầm Thiên Ảnh liền tùy theo cử động của cậu mà dán sát theo, Lộ Tiểu Vũ như phải bỏng, dùng sức đẩy Trầm Thiên Ảnh, bật dậy.

Lộ Tiểu Vũ nói, “Sữa hết nóng rồi.”

Trầm Thiên Ảnh không làm khó cậu, “Vậy em cho chó ăn đi.”

Trầm Thiên Ảnh vào phòng trước, Lộ Tiểu Vũ ngồi xổm xuống nhìn A Quyển uống sữa.

Hai tai Lộ Tiểu Vũ vẫn ửng đỏ, cậu vừa xoa đầu A Quyển vừa nói, “Trước kia anh ấy vẫn — giống mây thế này này, tao ôm anh ấy, chôn má vào cổ anh ấy đều cảm thấy bình thường, thế nên giờ anh ấy làm thế với tao, có phải tao không nên nói gì không?”

Đương nhiên A Quyển sẽ không trả lời cậu.

Lộ Tiểu Vũ nghĩ, có lẽ Trầm Thiên Ảnh nhất thời chưa sửa được thói quen, nói đi nói lại vẫn là do cậu, không thể trách anh được.

Chờ A Quyển uống sữa xong, Lộ Tiểu Vũ bỏ nó vào hộp giấy cho nó ngủ. A Quyển ăn no uống say, nằm trên khăn mặt mềm mềm, ngáp một cái nhắm mắt lại.

37. Chương 37

Lộ Tiểu Vũ yên tâm, quay về phòng, phát hiện Trầm Thiên Ảnh đang nằm trên giường cậu xem phim.

Lộ Tiểu Vũ chần chờ hỏi, “Anh ngủ ở đây sao? Tử Phàm bảo sẽ không về đâu.”

Trầm Thiên Ảnh không buồn động, nhấc mắt lên liếc cậu một cái, “Đã giặt ga giường chưa?”

Lộ Tiểu Vũ, “Còn chưa kịp giặt...”

Trầm Thiên Ảnh tiếp tục, “Vậy em bảo anh ngủ ở đâu?”

Thấy Lộ Tiểu Vũ vẫn đứng ở cửa không nhúc nhích, Trầm Thiên Ảnh đặt laptop qua một bên, nói, “Em có muốn ngủ không? Muốn ngủ thì lên đây.”

Lộ Tiểu Vũ đành phải lên giường, xốc chăn chui vào.

Trong chăn đã có độ ấm của Trầm Thiên Ảnh, Lộ Tiểu Vũ nhích nhích ra ngoài, lại bị Trầm Thiên Ảnh kéo vào, đặt cánh tay lên eo cậu.

Trầm Thiên Ảnh nói, “Đừng ngộ nguậy, ngủ đi.”

Đèn tắt, trong bóng tối Lộ Tiểu Vũ vẫn mở to hai mắt, Trầm Thiên Ảnh nằm nghiêng, hơi thở khi có khi không phả vào tai cậu.

Lộ Tiểu Vũ chỉ thấy bao nhiêu buồn ngủ ban nãy trôi sạch nơi nao, khẽ hỏi, “Anh, anh đang ngủ à?”

“Không.” Trầm Thiên Ảnh đáp.

Lộ Tiểu Vũ hỏi, “Mọi người ở nhà Chu công tử mặc kệ anh sao?”

Trầm Thiên Ảnh trả lời, “Cậu ta vốn còn một căn nhà ở đây, bình thường không hay về nhà chính, chỉ cần mỗi ngày đều đặn tới công ty làm, sẽ không ai quản sinh hoạt cá nhân của cậu ta.”

Thực ra mọi chuyện cũng không dễ dàng như Trầm Thiên Ảnh nói, Chu Minh Thiêm đúng là có một căn nhà khác, thế nhưng cậu ta nổi danh quan hệ bừa bãi, lần này còn gây ra chuyện lớn như vậy, anh vừa xuất viện đã bị ông Chu mắng cho một trận, bắt phải tu thân dưỡng tính, không được ra ngoài ăn chơi đàng *** nữa. Cái này quả thật đúng ý Trầm Thiên Ảnh, anh vốn nào thích ăn chơi đàng ***, liền làm bộ nghe lời, quy quy củ củ khiến ông Chu kinh hỉ.

Cứ tưởng chuyện như thế là xong, nào ngờ, ông Chu thấy anh hồi tâm, lại bắt đầu suy nghĩ muốn anh lấy vợ sinh con. Trầm Thiên Ảnh sao có thể đồng ý, tìm đủ lý do thoái thác, vừa thấy ông Chu đã lần chân muốn chạy.

Trầm Thiên Ảnh không có cách nào khác, lại không thể hoàn toàn vứt bỏ trọng trách trên người Chu công tử, đành phải nhẫn nhịn. Chỉ là từ khi tỉnh lại, không ngừng có đủ các loại phụ nữ tìm đến cửa, trong đó người làng nhàng dai dẳng nhất là Phương Lâm. Phương Lâm cùng Chu Minh Thiêm xảy ra tai nạn giao thông, nửa khuôn mặt xem như bị hủy dung, dù trang điểm cẩn thận vẫn không thể khôi phục dung mạo. Thế là Phương Lâm oán lầy Trầm Thiên Ảnh, cho tiền không chịu đi, nhất quyết muốn làm thiếu phu nhân nhà họ Chu, nếu không sẽ không chịu thôi.

Trầm Thiên Ảnh biết người này dựa vào khuôn mặt để kiếm sống, cũng thấy cô ta đáng thương. Nhưng dù thế nào thì anh cũng không phải là Chu Minh Thiêm, việc anh có thể làm chỉ là cho cô ta tiền, đối phương nếu muốn nhiều hơn, Trầm Thiên Ảnh tuyệt đối không thể cho thêm.

Trầm Thiên Ảnh không tính nói chuyện rắc rối này cho Lộ Tiểu Vũ, cậu chỉ cần an tâm ở bên cạnh anh là đủ rồi.

...

Sáng tỉnh dậy, thứ đầu tiên lọt vào mắt Trầm Thiên Ảnh chính là mái tóc bông bông lò xo của Lộ Tiểu Vũ ngay dưới cằm anh, còn mặt cậu thì dựa vào ngực anh.

Trầm Thiên Ảnh thực thỏa mãn, hôn đỉnh đầu cậu một cái, sau đó cẩn thận nhẹ nhàng xuống giường.

Ban ngày anh phải đến công ty, thế nào mà mãi vẫn không nở đi. Khi Trầm Thiên Ảnh mở cửa Lộ Tiểu Vũ đã tỉnh dậy, mắt nửa nhắm nửa mở, hỏi, “Anh phải đi làm à?”

Lộ Tiểu Vũ cào cào tóc, cũng trèo xuống giường.

A Quyển thấy Lộ Tiểu Vũ dậy, hưng phấn chạy tới, đi vòng vòng quanh chân cậu.

Trầm Thiên Ảnh vào phòng vệ sinh, Lộ Tiểu Vũ mặc áo ngủ đi vào phòng bếp nấu bữa sáng. May mà tối qua đi siêu thị, khi Trầm Thiên Ảnh thay quần áo tới phòng bếp, Lộ Tiểu Vũ đã miễn cưỡng nấu xong một bữa sáng.

Trầm Thiên Ảnh ngồi xuống bàn, “Đã bảo em vào giường ngủ tiếp rồi mà.”

Lộ Tiểu Vũ ngồi xổm xuống nhìn A Quyển uống sữa, “Không có gì, em dậy sớm quen rồi.” Cậu cào tóc, “Hôm nay phải đi siêu thị, trong tủ lạnh ít đồ ăn quá.”

Trầm Thiên Ảnh nói, “Trưa anh về đưa em đi ăn, chiều mình cùng đi.”

“Ừ.” Lộ Tiểu Vũ gật đầu, dọn cái chén không A Quyển đã uống hết sữa đi.

Trầm Thiên Ảnh đi rồi, Lộ Tiểu Vũ cũng không thay quần áo, đi thẳng đến phòng bên cạnh gỡ bỏ ga giường, vỏ chăn, vỏ gối xuống đất, sau đó vào tủ tìm một bộ sạch sẽ.

A Quyển một mực chạy quanh chân cậu, có khi Lộ Tiểu Vũ không cẩn thận đá vào nó, nó liền lăn lăn về sau hai vòng, chân nhỏ vừa đứng vững đã lắc lắc đuôi chạy tới.

Lộ Tiểu Vũ không thể không hô với nó, “A Quyển, đi ra ngoài đi, không tao sẽ đá vào mày mất.”

Bỏ ga giường vỏ chăn vỏ gối vào máy giặt xong, Lộ Tiểu Vũ đeo găng tay bắt đầu quét dọn. Chuyện cuối cùng cậu làm trước khi đi là quét dọn, giờ về, chuyện đầu tiên làm vẫn là quét dọn. Lộ Tiểu Vũ không khỏi tò mò, trước kia Trầm Thiên Ảnh sống một mình, rốt cuộc là ai làm việc này giúp anh?

Dù đã đóng kín cửa, song trên bàn vẫn phủ một lớp bụi mỏng.

Lộ Tiểu Vũ lau đồ đạc, khi mở tủ ngăn kéo, cậu nhìn thấy chồng phim người lớn mình nhét vào đó sau khi tìm thấy nó dưới gầm giường.

Khi ấy cậu còn đang khổ sở, không có tâm tình suy nghĩ, giờ nhìn lại liền thấy ngại muốn chết, cậu lật vài đĩa lên xem, phát hiện loại nào cũng có.

Lộ Tiểu Vũ đột nhiên nhớ ra, anh cậu thích đàn ông, trước kia anh ấy ở chung với Thương Tử Phàm lâu như vậy, có phải chuyện gì cũng đã làm hết rồi không?

A Quyển kéo kéo ống quần cậu, kể đến nhảy hai chân trước lên đầu gối cậu, muốn căn đĩa phim trong tay cậu.

Lộ Tiểu Vũ xách A Quyển xuống, “Mày không được xem cái này đâu.” Cậu ngồi bệt xuống, nhìn một đĩa, “Tao xem chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ?”

38. Chương 38

Lộ Tiểu Vũ lén lút như tên trộm đi kéo rèm cửa, chỉnh âm lượng về mức nhỏ nhất, bỏ đĩa vào máy.

Lộ Tiểu Vũ ngồi xỏm trước tivi, thấy trên màn hình xuất hiện một chàng trai nhỏ nhắn, da trắng nõn đang bơi lội, sau đó một huấn luyện viên vóc người cao lớn trắng kiện bước đến, hai người nói với nhau vài câu, sau đó cùng nhau đi vào phòng thay quần áo.

Cảnh tiếp theo khiến Lộ Tiểu Vũ trợn mắt há hốc mồm, màn hình tivi chiếu đến rõ ràng, người huấn luyện viên kia nhét cái của mình vào trong chàng trai da trắng.

Cùng lúc đó, mặc dù âm lượng đã để rất nhỏ, song Lộ Tiểu Vũ vẫn nghe được tiếng rên rỉ hưởng thụ của chàng trai. Làn da trắng nõn của cậu ta bắt đầu ửng hồng, vẻ mặt sung sướng thỏa mãn.

Lộ Tiểu Vũ đỏ bừng mặt, cắn móng tay khẽ nói, “Thật hay giả vậy?”

Đột nhiên, sau lưng Lộ Tiểu Vũ vang lên giọng nói trầm thấp, “Thật hay giả cái gì?”

Lộ Tiểu Vũ quay phát đầu lại, sợ gần như hồn phi phách tán, thấy Trầm Thiên Ảnh đang cầm chìa khóa đứng đằng sau nhìn mình.

Lộ Tiểu Vũ vội vàng quay lại tắt tivi, thế nhưng tiếng rên rỉ tiêu hồn “Ưm ưm a a...” của chàng trai vẫn vang lên, Lộ Tiểu Vũ gần như quỳ rạp xuống đất tìm nút tiếng để tắt.

Trầm Thiên Ảnh thấy Lộ Tiểu Vũ chân vội tay loạn, đầu cũng sắp bốc khói tới nơi, thế là đi về phía Lộ Tiểu Vũ tắt đầu DVD giúp cậu.

Âm thanh chấm dứt, Lộ Tiểu Vũ vẫn ngồi bệt dưới đất không dám ngẩng đầu lên.

Trầm Thiên Ảnh nhìn cậu chôn đầu cuộn mình thành một khối, chỉ lộ ra đôi tai đỏ bừng, anh nhất thời động tâm, ngồi xỏm xuống khẽ nói bên tai Lộ Tiểu Vũ, “Là thật.”

Lộ Tiểu Vũ nghe không hiểu, quay đầu nhìn anh, “Thật cái gì cơ?”

Trầm Thiên Ảnh khẽ nói, “Thật sự rất thoải mái, em có muốn thử không?” Nói xong, Trầm Thiên Ảnh kìm không được hôn vành tai cậu một cái.

Lộ Tiểu Vũ trừng lớn mắt, nói cũng không rõ ràng, “Anh...Anh?”

Trầm Thiên Ảnh “Ừ” một tiếng, mắt không chớp nhìn Lộ Tiểu Vũ.

Lộ Tiểu Vũ ngượng ngùng nhìn anh, cúi đầu nói, “Đừng cười em...Em chỉ tò mò xem thôi.”

Trầm Thiên Ảnh vẫn như cũ “Ừ” một tiếng.

Lộ Tiểu Vũ không ngẩng đầu, lại biết Trầm Thiên Ảnh vẫn một mực nhìn cậu.

Trầm Thiên Ảnh hay nói đúng là Chu Minh Thiêm có một đôi mắt rất sáng, khuôn mặt cũng chín chắn tuần mỹ. Thực sự hai điểm này rất giống với Trầm Thiên Ảnh trong ấn tượng của cậu, đồng thời cũng dần xua đi hình ảnh anh trai cún lông vàng đã tồn tại một thời gian dài thật dài, người anh kia không có nhiều biểu tình, còn hay giận dỗi, lúc không vui sẽ nheo mắt nhìn người ta, nếu giận, cũng chỉ có thể “Hừ” một tiếng không để ý người ta, người anh ấy, bây giờ đang bình tĩnh khẽ gọi “Lộ Tiểu Vũ”.

Bây giờ với trước kia có rất nhiều điểm khác nhau, ví như hiện giờ khi bị Trầm Thiên Ảnh nhìn như vậy, Lộ Tiểu Vũ liền cảm thấy hoảng hốt, từ một thú cưng vô hại biến thành một người đàn ông cao lớn đầy tính xâm lược, nhìn kiểu gì cũng không thấy giống nhau.

Màu ửng hồng trên khuôn mặt Lộ Tiểu Vũ chẳng những không tắt bớt, trái lại càng đỏ hơn, cậu cuộn tròn người, cho nên tai ghé rất gần tim, cậu có thể nghe rõ từng nhịp tim dồn dập của bản thân. Cậu bỗng thấy sợ hãi, nhưng lại không phải sợ Trầm Thiên Ảnh, bởi vì đã rất lâu rồi Trầm Thiên Ảnh không tổn thương cậu, song nếu bảo cậu suy nghĩ cẩn thận xem mình đang sợ gì, quả thật là có chút khó khăn.

Trầm Thiên Ảnh ngồi xổm bên cạnh Lộ Tiểu Vũ như đang áp bức cậu, cậu không dậy nổi, đành hạ thấp giọng gọi, “Anh.”

Trầm Thiên Ảnh néo néo vành tai cậu, “Sao?”

Lộ Tiểu Vũ, “Em muốn dậy.”

Trầm Thiên Ảnh trầm mặc một lát mới nói, “Em dậy đi.”

Lộ Tiểu Vũ đẩy đẩy anh, đẩy không được, “Vậy anh để em đứng dậy đi.”

Rốt cuộc, Trầm Thiên Ảnh cũng đứng lên, lùi về sau.

Lộ Tiểu Vũ đứng dậy, trộm nhìn anh một cái, đi vòng qua anh vào phòng vệ sinh.

Trầm Thiên Ảnh lấy thuốc lá trong túi ra, không châm lửa, cứ thế ngậm trong miệng nằm xuống sofa. Đây gần như là tư thế quen thuộc nhất của anh thời gian trước, miệng ngậm điếu thuốc không châm lửa, nằm trên sofa tự hỏi không biết bao giờ Lộ Tiểu Vũ mới về.

Mà giờ đã không cần như vậy nữa, châm thuốc cũng trở thành chuyện hết sức đơn giản, không cần phải đợi Lộ Tiểu Vũ về, nhưng Trầm Thiên Ảnh vẫn thích làm như vậy, anh nhắm mắt, ngửi mùi thuốc lá tỏa ra, chậm rãi bình ổn cơn nóng trong lòng.

Anh biết mình là một người nóng nảy hấp tấp, nhưng đối với Lộ Tiểu Vũ anh lại không thể nóng được, đã có một lần kinh nghiệm, anh sợ Lộ Tiểu Vũ sẽ lại trốn tránh mình.

Trầm Thiên Ảnh trở người nằm nghiêng, nhìn thấy A Quyển đang bám vào sofa, muốn nhảy lên trên, đáng tiếc bốn mấu chân ngắn ngắn cổ thể nào cũng không lên được. Trầm Thiên Ảnh tốt bụng kéo nó một cái, A Quyển lên được sofa liền cuống quýt vẫy vẫy đuôi quanh đầu Trầm Thiên Ảnh.

Trầm Thiên Ảnh lấy khói trong miệng đưa cho nó, “Hút thuốc không?”

A Quyển ngửi ngửi, quay đầu đi, nó muốn nhảy xuống đất mà không dám.

Trầm Thiên Ảnh lại tốt bụng một phen, xách cổ thả nó xuống.

Đến trưa, Trầm Thiên Ảnh lái xe đưa Lộ Tiểu Vũ ra ngoài ăn, A Quyển bị bỏ lại trông nhà.

Lộ Tiểu Vũ hỏi, “Anh không bận đi làm à?”

Trầm Thiên Ảnh liếc cậu một cái, “Bận chứ, về để bắt em thôi.”

Lộ Tiểu Vũ, “...”

Lộ Tiểu Vũ quyết định đổi đề tài, “Em đã dọn giường rồi, tối anh có thể về ngủ.”

Trầm Thiên Ảnh không trả lời cậu, hỏi, “Trước kia em chưa xem bao giờ à?”

Lộ Tiểu Vũ không để ý đến anh.

Trầm Thiên Ảnh nói, “Là lỗi của anh, sau này anh sẽ xem cùng em.”

Lộ Tiểu Vũ, “...Cũng không phải chưa xem bao giờ, chẳng qua chưa xem loại như thế thôi.”

Trầm Thiên Ảnh cười cười, “Loại như thế là loại gì?”

Lộ Tiểu Vũ tức tối, “Ai bỏ mấy thứ đó dưới gầm giường hả?!”

Trầm Thiên Ảnh, “...Giấu dưới gầm giường cũng bị em lôi ra được, em lợi hại thật đấy, Lộ Tiểu Vũ.”

Lộ Tiểu Vũ hết nói.

39. Chương 39

Ăn cơm xong, Trầm Thiên Ảnh lái xe đến siêu thị.

Lộ Tiểu Vũ đẩy xe đẩy, vừa đi vừa chọn chọn, Trầm Thiên Ảnh đi sau cậu, đơn thuần chỉ là đi theo sau mà thôi.

Bởi vì trong nhà có một chú cún đích thực, cho nên Lộ Tiểu Vũ cuối cùng cũng thỏa nguyện được mua thức ăn cho chó, bánh quy cho chó và cả bóng mài răng cho chó nữa.

Tủ lạnh trống không mau chóng được Lộ Tiểu Vũ nhồi đầy. Trầm Thiên Ảnh xách bao gạo vào phòng bếp, nói với Lộ Tiểu Vũ, “Anh khát nước.”

Lộ Tiểu Vũ vội vàng chạy vào, “Em đi đun nước, anh uống trà nhé?”

Trầm Thiên Ảnh “Ừ” một tiếng, đi đến sofa trong phòng khách.

Tối, Trầm Thiên Ảnh tắm rửa xong bước ra, thấy Lộ Tiểu Vũ đang ngồi trên sofa sấy lông cho A Quyển.

Tóc Trầm Thiên Ảnh vẫn ướt, anh choàng khăn tắm trên vai không buồn lau, ngồi xuống sofa nhìn Lộ Tiểu Vũ tóc vẫn còn hơi ẩm ướt, tay không ngừng xoa xoa lông chó con, cẩn thận sấy lông cho nó.

Trầm Thiên Ảnh rút một liều thuốc, không châm lửa, cứ thế ngậm vào miệng.

Chờ đến khi Lộ Tiểu Vũ vỗ vỗ mông A Quyển, đặt nó xuống đất, Trầm Thiên Ảnh liền dứt khoát gác cằm lên đùi Lộ Tiểu Vũ.

Lộ Tiểu Vũ hơi sững sốt, “Anh cũng muốn sấy à?”

Trầm Thiên Ảnh không ừ hử gì, nâng tay chống cằm, liều thuốc trong miệng nhoáng lên nhoáng xuống.

Lộ Tiểu Vũ cầm bật lửa để trên bàn châm thuốc cho Trầm Thiên Ảnh, sau đó bật máy sấy, sấy tóc cho anh.

Tay Lộ Tiểu Vũ rất mềm, mỗi khi ngón tay cậu luồn vào tóc vuốt ve đều khiến Trầm Thiên Ảnh vô cùng thoải mái. Máy sấy thổi gió ấm áp trên đỉnh đầu, dưới thân là đôi chân êm êm của Lộ Tiểu Vũ, Trầm Thiên Ảnh lười biếng díp cả mắt.

Lộ Tiểu Vũ là bảo bối của Trầm Thiên Ảnh, Trầm Thiên Ảnh hối hận không thôi, đăng ra mười năm trước anh phải mang đứa em trai này về nhà giấu đi mới phải. Nhưng cũng thật may mắn, khi bắt lực vô dụng nhất, anh đã có Lộ Tiểu Vũ ở bên. Trầm Thiên Ảnh nghĩ, có lẽ đây chính là ‘Tắc ông mất ngựa, làm sao biết không phải phúc’ chẳng? (Đại ý là gặp một chuyện xui xẻo chưa chắc đã hoàn toàn là xui xẻo)

Trầm Thiên Ảnh tóc ngắn, sấy một lát đã khô. Lộ Tiểu Vũ ngáp một cái, cũng không thúc giục Trầm Thiên Ảnh ngồi dậy, nâng máy sấy tự sấy tóc cho mình.

Trầm Thiên Ảnh dụi tắt thuốc vào gạt tàn, trở người gối lên đùi Lộ Tiểu Vũ.

Lộ Tiểu Vũ cúi đầu, hai mắt liền đối thẳng với mắt Trầm Thiên Ảnh.

Trầm Thiên Ảnh chăm chú nhìn bảo bối của hắn, chợt đột nhiên giống một đứa con nít, thổi thổi vào mặt cậu, Lộ Tiểu Vũ tránh tránh, mắt cổ sức chớp mấy cái mới mở ra được.

Hơi thở của Trầm Thiên Ảnh thấm đẫm mùi thuốc lá.

Lộ Tiểu Vũ hơi sặc, đôi mắt cũng ươn ướt, nhưng cậu vẫn nhìn Trầm Thiên Ảnh, cậu không biết mình đang nhìn gì, Trầm Thiên Ảnh vẫn nhìn cậu, khiến cậu như bị hút vào, không cách nào chuyển mắt.

Lộ Tiểu Vũ quên luôn tóc còn đang sấy, máy sấy rót bên cạnh, Lộ Tiểu Vũ cảm thấy trong tim mình có một nơi rất mềm, nơi ấy giờ đang đập như muốn điên lên.

Trầm Thiên Ảnh nâng một tay xoa má cậu, tay kia chống người, nâng đầu tiến lại gần Lộ Tiểu Vũ.

Lộ Tiểu Vũ không nhúc nhích, mắt thấy cánh môi Trầm Thiên Ảnh sắp dán gần đôi môi hơi hé mở của cậu, đột nhiên, chân cậu bị A Quyển kéo nhẹ.

Lộ Tiểu Vũ bừng tỉnh, ngửa đầu về sau, đứng bật dậy.

Trầm Thiên Ảnh ngã ra rìa sofa, suýt nữa đập đầu xuống bàn trà.

Lộ Tiểu Vũ hoang mang rối loạn vội vàng bế A Quyển lên, “Ngủ, ngủ đi thôi.” Cậu ôm A Quyển vào lòng, quay đầu nhìn Trầm Thiên Ảnh vẫn im lặng nằm trên sofa.

Trầm Thiên Ảnh đổi tư thế, cong chân, hai bàn chân cũng đặt trên sofa, cánh tay đặt lên đầu gối, tư thế ngồi này làm Lộ Tiểu Vũ nhớ tới A Hoàng, cậu lặp lại, “Đi ngủ thôi.”

Trầm Thiên Ảnh nói, “Em ngủ trước đi.”

Lộ Tiểu Vũ vào phòng, lập tức đóng cửa lại. Cậu nghĩ, cả hai bọn họ đều có chút kì quái.

Lộ Tiểu Vũ im lặng nằm trên giường, không cách nào chợp mắt. Cậu tưởng sẽ nghe thấy tiếng Trầm Thiên Ảnh về phòng bên cạnh, nhưng phòng khách vẫn không có động tĩnh gì.

Bỗng, trong không gian yên tĩnh tuyệt đối vang lên tiếng thở dốc mỏng manh. Lộ Tiểu Vũ trở người, cậu cảm thấy mình như đã bắt được điều gì rồi, nhưng lại không chắc chắn. Ngay giây tiếp theo, phòng khách lại truyền đến âm thanh rất khẽ, dường như là tiếng hỗn hển, lại như tiếng vải vóc ma sát.

Lộ Tiểu Vũ trèo xuống giường, khẽ khàng bước đến cửa, chậm chậm mở hé cửa, không vang lên một tiếng động.

Trầm Thiên Ảnh vẫn ngồi trên sofa, đèn phòng khách vẫn mở sáng. Trầm Thiên Ảnh hơi cúi đầu, một tay để giữa hai chân, chuyển động không nhanh không chậm. Cho dù Lộ Tiểu Vũ không nhìn rõ cảnh tượng giữa hai chân anh, nhưng cậu vẫn biết anh đang làm gì, đầu Lộ Tiểu Vũ nhất thời nổ tung.

40. Chương 40

Lộ Tiểu Vũ vội vàng đóng cửa, cậu không còn sức bận tâm xem tiếng đóng cửa có to hay không nữa. Lộ Tiểu Vũ quay về giường, trùm chăn bao mình thật kín, vậy mà lại như vẫn nghe thấy âm thanh chọt có chọt không, tiếng thở dốc trầm thấp của Trầm Thiên Ảnh như xuyên thẳng vào màng nhĩ, vang dội trong đầu cậu.

Thực ra Trầm Thiên Ảnh nghe thấy tiếng đóng cửa của Lộ Tiểu Vũ, nhưng anh không dừng lại, đã lâu lắm rồi anh chưa làm chuyện này, lâu đến nỗi chỉ cảm giác được độ ẩm trên đùi của Lộ Tiểu Vũ cũng khiến anh hưng phấn.

Lộ Tiểu Vũ có thấy cũng không có vấn đề gì cả, anh không thể để Lộ Tiểu Vũ nghĩ mình muốn làm anh em đơn thuần với em ấy được, anh muốn Lộ Tiểu Vũ hiểu.

Lộ Tiểu Vũ vẫn tự bực mình thành cái bánh chưng, song cậu không kì được chú ý đến động tĩnh của Trầm Thiên Ảnh. Tiếng thở dốc của Trầm Thiên Ảnh vang lên một lúc, sau đó an tĩnh lại, rồi đến tiếng bước chân đi về phía phòng vệ sinh, một lát sau, tiếng bước chân lại vang lên ở phòng khách.

Khi đến phòng của Lộ Tiểu Vũ, Trầm Thiên Ảnh dường như có ngừng lại một chút. Tim Lộ Tiểu Vũ thoáng cái như muốn nhảy khỏi ***g ngực, nhưng cuối cùng cậu lại nghe thấy anh bước đi, mở cửa phòng bên cạnh.

Lộ Tiểu Vũ thả lỏng, phát hiện không ngờ cậu lại chảy một lớp mồ hôi mỏng.

Trầm Thiên Ảnh đóng cửa lại.

Lộ Tiểu Vũ hơi hé chắn, trở người. Dù nhắm mắt nhưng đầu cậu vẫn hiện lên hình ảnh khi ấy, Trầm Thiên Ảnh hơi cúi đầu, vài lọn tóc lòa xòa che nửa khuôn mặt, dù vậy cậu vẫn có thể thấy khuôn miệng anh mím chặt, mi tâm khẽ nhíu, cũng không biết đang khó chịu hay thoải mái ngón tay Trầm Thiên Ảnh rất dài rất có lực, Lộ Tiểu Vũ gần như có thể tưởng tượng cảm xúc khi anh dùng những ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve vật giữa hai chân mình.

Tưởng tượng như thế khiến cả người Lộ Tiểu Vũ bỗng nóng bừng, cậu bất an lật tới lật lui, cuối cùng xốc chân dậy, nhìn quần ngủ của mình bị nhô thành một túp lều nhỏ.

Lộ Tiểu Vũ có chút bực mình dùng sức kéo quần ngủ xuống, hai tay cùng tóm lấy tính khí đang ngẩng cao. Khi cao thấp lay động ma sát, cậu kìm không được thở dốc, trong đầu đầy ắp hình ảnh Trầm Thiên Ảnh ban nãy, khuôn mặt Trầm Thiên Ảnh, môi Trầm Thiên Ảnh, ngón tay Trầm Thiên Ảnh, lần đầu tiên Lộ Tiểu Vũ biết thì ra chuyện này lại có thể mang tới khoái cảm đến vậy, cả người cậu như sắp không chống đỡ được nguồn nhiệt nóng bỏng đang dấy lên trong cơ thể. Trong quá trình lay động, nhũ đầu vô tình ma sát vào áo ngủ, càng khiến cậu thêm run rẩy.

Trên đỉnh rỉ ra chất lỏng dính dính, chảy ướt xuống phía thân, Lộ Tiểu Vũ ngửa đầu về sau, vô lực thở hổn hển, hai mắt ướt nước. Tối cuối cùng, người cậu run mạnh lên, chất dịch nóng bỏng bắn ra ngoài.

Lộ Tiểu Vũ như bị rút sạch khí lực, đột nhiên xụi lơ, ngực vẫn không ngừng phập phồng, nằm sõng soài xuống giường.

Cậu biết ga giường đã bắn hết rồi, lại không còn sức để lo chuyện này. Người cậu lúc này như mới trải qua một hồi sinh tử, thái dương giật giật đau nhức, ý thức dần trở nên mơ hồ.

Tối đó, Lộ Tiểu Vũ mơ có một con thỏ cầm búa không ngừng gõ vào thái dương cậu, Lộ Tiểu Vũ vươn tay muốn bắt nó, nó liền nhảy sang phải, Lộ Tiểu Vũ vươn tay sang phải, nó lại nhảy sang trái. Vất vả lắm cậu mới tóm được nó, con thỏ vô tội kia bỗng biến thành A Quyển, Lộ Tiểu Vũ hỏi, “A Quyển?”, nó lại ngậm một miếng thuốc vào miệng. Lộ Tiểu Vũ kinh ngạc, chó con trước mặt dùng cái biến thành Trầm Thiên Ảnh, anh cúi người sát gần cậu, hôn lên môi cậu.

Cả tối Lộ Tiểu Vũ cứ mơ như thế, hôm sau tỉnh lại, trời đã sáng bảnh mắt.

Cậu ngồi trên giường ngốc ngốc hơn mười phút, đầu trống rỗng, không cách nào tự hỏi. Nhìn đồng hồ, nghĩ giờ Trầm Thiên Ảnh chắc đã đi làm, cậu mới trèo xuống giường, mở hé cửa, trộm nhìn ra ngoài.

Quả nhiên Trầm Thiên Ảnh đã đi rồi.

Lộ Tiểu Vũ thở phào một hơi, mở cửa phòng, A Quyển lập tức chạy tới, vây quanh Lộ Tiểu Vũ vẫy vẫy cái đuôi.

Lộ Tiểu Vũ đi đun sữa nóng cho A Quyển uống, sau đó gỡ ga giường bắn cho vào máy giặt, cuối cùng mở tủ tìm một bộ ga giường mới, nào ngờ lại không có.

Lộ Tiểu Vũ thầm nhắc nhở bản thân nhất định hôm nay phải đi mua một bộ mới, cậu bé A Quyển đã ăn no say lên, mở cửa ra ngoài.

41. Chương 41

Hôm nay Lộ Tiểu Vũ còn có kế hoạch.

Lộ Tiểu Vũ đã viết xong luận văn, đưa cho Thư Minh Viễn xem, hôm nay cậu phải đến phòng thí nghiệm tìm Thư Minh Viễn để hần sửa luận văn cho cậu, nhớ tới lời mình nói lần trước, thế là cậu mang luôn A Quyển tới cho Thư Minh Viễn gặp.

Lộ Tiểu Vũ bế A Quyển tới phòng thí nghiệm, dọc đường chọc vô số mỹ nữ thét chói tai, lông trên đỉnh đầu A Quyển cũng sắp bị sờ rụng trụi luôn rồi.

Lộ Tiểu Vũ ngó đầu nhìn vào phòng nghỉ, không thấy Thư Minh Viễn, chỉ có đại sự huynh mới trở về từ nước ngoài tháng trước ngồi trong đang vắt chân phải khói thuốc.

Lộ Tiểu Vũ vội vàng rút đầu lại, thế nhưng vẫn bị túm được.

Đoạn Hà gầm lên, “Lộ Tiểu Vũ! Em tưởng anh không thấy hả!”

Lộ Tiểu Vũ đành phải đứng lại, Đoạn Hà nhìn chố cậu đang bế trên tay, vẩy vẩy thuốc, nói, “Tự ý mang chó đến phòng thí nghiệm, phá hoại trật tự của phòng thí nghiệm, ô nhiễm bầu không khí của phòng thí nghiệm, anh sẽ nói cho chủ nhiệm Trương biết, năm nay em đừng mong tốt nghiệp.”

Lộ Tiểu Vũ, “!”

Đúng lúc Thư Minh Viễn cầm máy tính đi vào, thấy Đoạn Hà, hần liền gõ gõ vào bảng ‘Cấm hút thuốc’ trên tường.

Đoạn Hà cười đứng dậy bước ra ngoài, lúc đi qua Lộ Tiểu Vũ còn nhéo má cậu.

Thư Minh Viễn mở cửa sổ cho bay mùi khói thuốc, đặt máy tính lên bàn, khởi động máy, kéo ghế cho Lộ Tiểu Vũ ngồi lại gần hần.

Hần đã xem xong luận văn của Lộ Tiểu Vũ, những chỗ cần sửa hần đã đánh dấu lại, giờ chỉ cho Lộ Tiểu Vũ xem.

Thư Minh Viễn dùng chuột chỉ vào bức ảnh trên màn hình, “Ở đây cần sửa một chút, em không cần dùng bản đồ đường, đổi loại bản đồ khác đi.”

Lộ Tiểu Vũ “Ừm’ một tiếng, vô thức lơ đãng.

Thư Minh Viễn nhìn nhìn Lộ Tiểu Vũ, bế A Quyển trong lòng cậu đi, hỏi, “Em không nghỉ ngơi tốt à?”

Lộ Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn Thư Minh Viễn, “Dạ?”

Thư Minh Viễn nói, “Không vội, em cầm luận văn về xem lại, sửa chữa luận văn cần một quá trình khá dài, đợi khi nào sửa ổn rồi hăng đưa cho sếp xem. Gần đây ông ấy đang bận, có lẽ sẽ không có thời gian xem lại cẩn thận cho em.”

Lộ Tiểu Vũ gật đầu, “Em biết rồi.”

Thư Minh Viễn đóng luận văn lại, “Để anh gửi qua mail cho em.”

Lộ Tiểu Vũ, “Ngại quá, dạo này anh bận như vậy mà còn phải dành thời gian sửa luận văn cho em.” Cậu biết luận văn tiến sĩ có nhiều yêu cầu hơn luận văn thạc sĩ nhiều, mặc dù Thư Minh Viễn không nói, nhưng cậu biết áp lực của hần không hề nhỏ.

Thư Minh Viễn lắc đầu, “Không sao.”

Hình như A Quyển nhận ra Thư Minh Viễn, nó bám hai chân trước vào áo hần, muốn trèo lên trên.

Lộ Tiểu Vũ cười, “Em đã đặt tên cho nó rồi, gọi là A Quyển.”

Thư Minh Viễn xoa đầu A Quyển, “Hay lắm.”

Lộ Tiểu Vũ trầm mặc một lát, nói, “Sư huynh bận thì cứ làm việc của mình đi, em xem lại luận văn, sửa xong thì em gửi cho anh.”

Thư Minh Viễn, “Có vấn đề thì gọi điện hoặc gửi mail cho anh.”

Lộ Tiểu Vũ gật đầu, bế A Quyển từ tay Thư Minh Viễn về.

Thư Minh Viễn cầm chuột, đang định mở vài tư liệu, thấy Lộ Tiểu Vũ bên cạnh không có động tĩnh gì, hỏi, “Em còn chưa đi à?”

Lộ Tiểu Vũ nói, “Lâu rồi không tới, em ngồi đây thêm một lúc nữa.”

“Ừ,” Thư Minh Viễn nghe xong, chuột lại di chuyển, mở sang một trang word mới.

Lúc này, hai tiểu sư muội năm nhất tiến vào phòng thí nghiệm, vây quanh Lộ Tiểu Vũ, “Lộ sư huynh, anh đưa chó con cho bọn em chơi với nó một lúc được không?”

Lộ Tiểu Vũ vội vàng gạt đầu, “Không được bắt nạt nó đâu đấy.” Cậu đứng dậy giao A Quyển cho một trong hai cô.

“Dạ.” Hai cô gái bước ra ngoài, tới khi đến cửa thì nói với Lộ Tiểu Vũ, “Sư huynh, lát nữa bọn em sẽ bế nó về cho anh, không thì bao giờ về anh qua phòng nghỉ bên cạnh đón nó nhé.”

Lộ Tiểu Vũ cười gạt đầu, “Ừ.”

Chờ hai sư muội rời khỏi, Lộ Tiểu Vũ quay đầu thấy Thư Minh Viễn đang ngây người nhìn màn hình máy tính, cậu cũng không quấy nhiễu hắn, đi đến song cửa sổ nhìn ra ngoài.

“Haiz...” Lộ Tiểu Vũ khẽ thở dài.

Trầm Thiên Ảnh gọi điện báo trưa và tối anh không thể về ăn cơm.

Lộ Tiểu Vũ liền ở luôn phòng thí nghiệm, trưa ra ngoài mua đồ ăn, chiều ở trong phòng thí nghiệm sửa luận văn, vừa ngẩng đầu đã thấy Đoạn Hà tới xoa đầu mình, “Hôm nay em đừng về, tranh thủ mọi người đồng đủ, buổi tối sư huynh mời khách.”

Đoạn Hà mới về nước không lâu, cố gắng về để tham gia phản biện bảo vệ khóa luận tốt nghiệp, hắn nói như thế, Lộ Tiểu Vũ không nỡ từ chối, ngay cả Thư Minh Viễn cũng không thể nói không.

Đoạn Hà thích náo nhiệt, quyết định đi ăn lẩu. Phòng thí nghiệm gồm toàn những người trẻ, gọi luôn một két bia.

Đoạn Hà vỗ bàn, “Uống không xong thì đừng ai hòng đi!”

Lộ Tiểu Vũ ngồi tít trong góc mà vẫn bị Đoạn Hà kéo ra, hắn uống cạn một ly, uống xong đẩy Lộ Tiểu Vũ về chỗ, đi tới chỗ người tiếp theo.

Cuối cùng, đến cả A Quyển cũng bị tiếp rượu, Lộ Tiểu Vũ đứng là khóc không ra nước mắt.

Khi ra khỏi quán lẩu, Đoạn Hà ôm vai Lộ Tiểu Vũ nói, “Rượu không uống được, phản biện không qua! Lộ Tiểu Vũ em chết chắc rồi!”

Lộ Tiểu Vũ cũng mơ hồ, “!” Hai mắt mở to lưng trông đáng thương nhìn Đoạn Hà, “Đại sư huynh —”

Đoạn Hà, “Nào, thơm sư huynh một cái đi.”

Thư Minh Viễn bên cạnh một cước đá Đoạn Hà ra, kéo Lộ Tiểu Vũ, “Anh đưa em về, giờ em đang ở đâu?”

Lộ Tiểu Vũ lắc đầu, “Không cần đâu.”

A Quyển đứng dưới đất, dây treo cổ nó nằm trong tay Lộ Tiểu Vũ, thế là nó cứ chạy vòng vòng quanh chân Lộ Tiểu Vũ.

Lộ Tiểu Vũ nói, “Em tự về cũng được.” Cậu bước về phía trước, không cần thận vấp chân phải dây dắt A Quyển, suýt nữa ngã xuống đất, may mà Thư Minh Viễn đỡ được.

Thư Minh Viễn bảo, “Anh đưa em về.”

Lộ Tiểu Vũ lại từ chối, “Không cần mà.”

Thư Minh Viễn một tay kéo cậu, một tay mở vẫy xe. Xe tới, hắn nhét Lộ Tiểu Vũ và A Quyển vào, Lộ Tiểu Vũ đẩy đẩy hắn rồi mới đóng cửa xe lại.

Thư Minh Viễn đứng ngoài xe, Lộ Tiểu Vũ cách cánh cửa thủy tinh nhìn hẩn, hô, “Không cần đưa em về đâu! Sư huynh, em về đây.”

Xe chậm rãi rời đi, Lộ Tiểu Vũ quay đầu ngồi thẳng lại.

Thư Minh Viễn vẫn đứng tại chỗ, nhìn xe dần xa, mãi tới khi chiếc xe biến mất nơi cuối góc đường.

42. Chương 42

Buổi tối Trầm Thiên Ảnh phải về nhà họ Chu ăn cơm, anh đã gọi báo cho Lộ Tiểu Vũ, Lộ Tiểu Vũ nghe được cũng chỉ đáp “Ừm” một tiếng, không nói gì.

Trầm Thiên Ảnh bị chuyện của Chu Minh Thiêm chọc cho phiền lòng loạn ý, nhất thời không biết nên giải quyết thế nào mới ổn.

Chiều, Trầm Thiên Ảnh nhận được điện thoại của Phương Lâm.

Phương Lâm nói cô ta bị bệnh, muốn Trầm Thiên Ảnh đi cùng.

Trầm Thiên Ảnh nói không có thời gian.

Giọng nói Phương Lâm nghẹn ngào, “Đầu em đau lắm, anh đến với em một chút cũng không được sao?”

Trầm Thiên Ảnh cảm thấy đầu anh mới đang đau muốn chết đây, anh bảo, “VẬY ĐI, giờ tôi sẽ tìm người đưa cô đến bệnh viện.”

Nói xong, anh dứt khoát cúp máy, bảo thư kí xử lý ổn thỏa chuyện này.

Tối, Trầm Thiên Ảnh lái xe quay về nhà Chu, vừa vào phòng khách đã cảm thấy có gì khác thường. Quả nhiên, ông cụ hôm nay gọi anh về không phải chỉ để ăn một bữa cơm. Trong phòng khách, một nhà họ Trần, bạn thân lâu năm của ông cụ Chu đã ngồi sẵn, cùng với cả cô con gái trẻ tuổi xinh đẹp.

Còn chưa kịp ăn cơm, Trầm Thiên Ảnh đã bị ông cụ giáo huấn cho một trận, sau đó bắt anh lái xe đưa con gái bác Trần ra ngoài ăn.

Trầm Thiên Ảnh không có cách nào, mời tiểu thư Trần lên xe, lái đến một nhà hàng đồ Tây. Trầm Thiên Ảnh không nói gì, không khí giữa hai người vừa ngượng ngùng vừa khó xử, ăn được một nửa, Phương Lâm xông đến, vừa khóc vừa la hét ly rượu vang lên mặt Trầm Thiên Ảnh.

Trầm Thiên Ảnh gần như nổi trận lôi đình, anh gắng đè ép cơn giận, gọi điện sai người đưa Phương Lâm đi, rồi đưa tiểu thư Trần bị dọa sợ về nhà.

Tới mười giờ đêm Trầm Thiên Ảnh mới về đến nhà, tóc cũng sắp khô, song cảm giác dính dấp vẫn còn nguyên. Anh mở cửa nhà, thấy phòng khách mở đèn vàng nhàn nhạt, Lộ Tiểu Vũ đang cuộn mình nằm ngủ trên sofa.

Trầm Thiên Ảnh lại gần, chân đạp phải một cục xù lông, nhìn lại mới thấy là A Quyển đang rúc vào dếp trong nhà của Lộ Tiểu Vũ ngủ.

A Quyển tỉnh, ngửa đầu nhìn Trầm Thiên Ảnh một cái, rồi lại gục đầu ngủ tiếp.

Trầm Thiên Ảnh bế nó về ổ, quay trở lại sofa, ngồi xõm xuống nhìn Lộ Tiểu Vũ.

Lộ Tiểu Vũ uống say, Trầm Thiên Ảnh nhớ kỹ lần trước Lộ Tiểu Vũ uống rượu, cậu cũng không thèm tắm rửa thay quần áo, ngủ luôn trên sofa như vậy.

“Lộ Tiểu Vũ.” Trầm Thiên Ảnh chọc chọc má cậu.

Lộ Tiểu Vũ không buồn mở mắt, miệng hơi mở ra, ngủ vù vù. Hơi thở ẩm ướt đầm mùi rượu phả lên mặt Trầm Thiên Ảnh, khiến anh như cũng có chút say, ghé lại gần dịu dàng ngậm lấy cánh môi mềm ẩm của Lộ Tiểu Vũ.

Cánh môi mềm mềm khe hé, căn bản không cần phí sức, đầu lưỡi Trầm Thiên Ảnh đã có thể dễ dàng len vào, bao lấy đầu lưỡi hồng hồng của cậu, quấn quanh cắn mút.

Lồng ngực Lộ Tiểu Vũ phập phồng lên xuống như sắp tỉnh, đầu cũng rụt về sau. Trầm Thiên Ảnh một tay đỡ gáy cậu, không cho cậu tách ra, miệng càng thêm nồng nhiệt.

Lộ Tiểu Vũ mở bừng mắt, hai mắt cậu lúc đầu mơ màng mờ sương, sau đó môi hơi chuyển động một chút, cậu muốn gọi “Anh”, thế nhưng lại không nói được.

Trầm Thiên Ảnh hôn rất sâu, không ngừng dây dưa quấn quýt Lộ Tiểu Vũ. Lộ Tiểu Vũ hoảng hốt, vô thức đáp trả Trầm Thiên Ảnh. Trầm Thiên Ảnh hơi sững lại một chút, lập tức tăng lực tay, ôm đầu Lộ Tiểu Vũ, một tay còn lại vòng ra sau lưng cậu, kéo sát cậu dán chặt vào người mình.

Lộ Tiểu Vũ bị hôn đến thở hổn hển, vất vả lắm mới nghiêng đầu sang một bên, nói, “Má anh dính lắm.”

Trầm Thiên Ảnh giờ mới nhớ mình bị Phương Lâm hắt rượu.

Anh đứng dậy, bế Lộ Tiểu Vũ vào phòng vệ sinh. Lộ Tiểu Vũ ngửa người ra sau, cả kinh vội vàng ôm cổ Trầm Thiên Ảnh.

A Quyển bị dọa tỉnh, lắc đuôi đi theo Trầm Thiên Ảnh muốn chui vào theo, bị Trầm Thiên Ảnh đá cửa nhốt bên ngoài.

Trầm Thiên Ảnh vừa vào liền áp Lộ Tiểu Vũ lên tường hôn.

Lộ Tiểu Vũ bị hôn đỏ bừng hai má, chân đứng không vững, Trầm Thiên Ảnh đỡ eo cậu, một tay mò vào áo cậu.

Lộ Tiểu Vũ nâng tay, giữ chặt áo không cho anh cởi.

Thế là Trầm Thiên Ảnh chuyển hướng kéo quần cậu cái xoẹt.

Hạ thân đột nhiên lộ ra, Lộ Tiểu Vũ chưa kịp phản ứng, Trầm Thiên Ảnh đã chen một chân vào giữa hai chân cậu, không nặng không nhẹ cọ xát.

Hạ thể trần trụi trắng trẻo cứ vậy bị vải dẹt hơi thô ráp ma sát, Lộ Tiểu Vũ thở mạnh, nôn nóng muốn lẩn trốn, vật giữa hai chân cũng bắt đầu vểnh lên, chĩa chĩa vào người Trầm Thiên Ảnh.

Trầm Thiên Ảnh một tay giữ eo cậu, một tay mở vôi hoa sen.

“Em chịu thôi.” Lộ Tiểu Vũ nỉ non.

Trầm Thiên Ảnh cởi quần áo cậu, bế cả người vào bồn tắm. Nước ấm đổ từ đỉnh đầu xuống chân, Lộ Tiểu Vũ ngơ ngác không biết làm sao, đang định rụt về sau tránh cột nước, Trầm Thiên Ảnh đã cởi hết quần áo tiến vào bồn.

Trầm Thiên Ảnh ngồi xuống, kéo Lộ Tiểu Vũ ngồi lên đùi mình.

Nước ấm bao lấy hai người, Lộ Tiểu Vũ cảm giác như mình đang bị hơi rượu hun nóng, đầu ngày càng choáng hơn.

Trầm Thiên Ảnh ôm đầu Lộ Tiểu Vũ, nhìn thẳng vào mắt cậu, nói, “Lộ Tiểu Vũ, lại tắm cho anh đi.”

43. Chương 43

Lộ Tiểu Vũ nhìn Trầm Thiên Ảnh, như thể bị choáng say, cậu nâng tay cầm chai sữa tắm đặt bên cạnh, đổ sữa vào tay, xoa xoa tạo bọt rồi bôi lên cổ Trầm Thiên Ảnh.

Lộ Tiểu Vũ nghiêm túc tắm cho Trầm Thiên Ảnh, những nơi tay cậu chạm tới đều lưu lại vết bọt biển màu trắng. Bàn tay cậu di chuyển một đường từ cổ xuống xương quai xanh, rồi sau đó di chuyển vòng quanh ngực, khuôn ngực rắn chắc màu lúa mạch dính bọt tắm trắng, ngay cả nhũ đầu cũng được ngón tay Lộ Tiểu Vũ xoa nắn đánh vòng, khiến nó dần đứng thẳng.

Bàn tay Lộ Tiểu Vũ men đến cơ bụng Trầm Thiên Ảnh, khẽ phủ lên vết thương nơi sườn bụng của anh. Lộ Tiểu Vũ vuốt ve rất cẩn thận, từng chút từng chút một, như thể muốn nó lặn xuống mới thôi.

Đột nhiên, Trầm Thiên Ảnh bắt lấy tay Lộ Tiểu Vũ, kéo xuống đặt lên thứ giữa hai chân mình, nơi đó đã sớm ướt thẳng tắp, chỉ chờ Lộ Tiểu Vũ tới an ủi.

Lộ Tiểu Vũ buông tay ra, Trầm Thiên Ảnh hơi ngoài ý muốn ngẩng đầu nhìn cậu, lại thấy cậu với tay lấy chai sữa tắm, đổ sữa vào tay chà xát tạo thêm bọt biển, sau đó dùng cả hai tay bao lấy tính khí thô dài của Trầm Thiên Ảnh. Lộ Tiểu Vũ cúi thấp đầu, tóc mái che khuất đôi mắt cậu, từ góc độ của Trầm Thiên Ảnh, chỉ thấy đôi môi hơi mím lại của cậu. Về mặt cậu dường như rất nghiêm túc, cứ như thực sự chỉ đơn thuần tắm rửa cho Trầm Thiên Ảnh, chỉ là động tác trên tay cậu quá đối đãi dàng lại *** mỹ. Cậu nhẹ nhàng ma sát, chạm tới từng góc ngách, không bỏ sót một chút nào, kể cả hai túi bên dưới cũng được cậu chăm sóc.

Trầm Thiên Ảnh hơi nheo mắt, hơi thở ồ ồ, tới khi Lộ Tiểu Vũ bóc đỉnh trụ thể, ngón tay ma sát lỗ chính giữa, Trầm Thiên Ảnh rốt cuộc nhịn không được, giữ chặt cánh tay Lộ Tiểu Vũ kéo cậu vào lòng.

Lộ Tiểu Vũ bất ngờ bị Trầm Thiên Ảnh kéo tới, chân trượt nhẹ một cái, cả người sà vào lòng anh.

Da thịt dán sát, Lộ Tiểu Vũ ngồi trên người Trầm Thiên Ảnh, hai chân mở rộng quỳ trong bồn tắm, tay chống ngực Trầm Thiên Ảnh muốn ngồi dậy. Tất nhiên Trầm Thiên Ảnh không để cậu như nguyện, một tay ôm eo Lộ Tiểu Vũ để cậu tựa vào người mình, tay kia mò đến phía sau cậu, ngón tay dính sữa tắm trơn trượt thông thả tiến vào nơi tiếp nhập.

Lộ Tiểu Vũ không thoải mái, thở dốc muốn trốn về phía trước, lại bị Trầm Thiên Ảnh ôm không cho nhúc nhích. Trầm Thiên Ảnh hôn lên trán cậu, trấn an, “Tiểu Vũ ngoan.”

Lộ Tiểu Vũ hé miệng, khó khăn lắm mới ổn định được hơi thở, “Khó chịu.”

Trầm Thiên Ảnh cắn cắn vành tai cậu, “Sẽ hết khó chịu nhanh thôi.” Ngón tay càng len sâu vào trong, tiếp đến thử cong ngón tay mở rộng một chút.

Trầm Thiên Ảnh siết chặt eo cậu, môi vẽ theo đường cong của cậu từ cổ xuống ngực, cuối cùng ngậm lấy một bên nhũ đầu, khẽ kháng day cắn.

Lộ Tiểu Vũ “A” một tiếng, mặt sau bỗng co lại, kẹp chặt ngón tay Trầm Thiên Ảnh.

Trầm Thiên Ảnh vừa dỗ dành “Thả lỏng nào”, vừa không ngừng cắn mút nhũ đầu Lộ Tiểu Vũ, tay cũng chen thêm một ngón thành ba ngón.

Lộ Tiểu Vũ không yên, song hiển nhiên khoái cảm nhận được nhiều hơn đau đớn, hai tay cậu bám vào vai Trầm Thiên Ảnh, ghé bên tai anh không ngừng thở dốc.

Trầm Thiên Ảnh không hề khách khí, một tay đỡ tính khí của mình, một tay ôm eo Lộ Tiểu Vũ, phủ vào tai cậu dụ dỗ, “Ngồi xuống đi nào.”

Lộ Tiểu Vũ lắc đầu.

Trầm Thiên Ảnh dỗ, “Thoải mái lắm.”

Lộ Tiểu Vũ nhìn Trầm Thiên Ảnh, vẫn lắc đầu.

Trầm Thiên Ảnh oán hận cắn xương quai xanh của cậu một cái, sau đó dứt khoát bế cậu dậy, để cậu ghé vào tường, đỡ eo cậu, chậm chậm đẩy hạ thể căng trướng vào trong cậu.

“Ừm...” Lộ Tiểu Vũ phát ra tiếng rên rĩ không rõ nghĩa.

Trầm Thiên Ảnh dụi đầu vào vai Lộ Tiểu Vũ, môi dán sát hõm vai cậu, nhắm mắt thật lâu không cử động, phảng phất như thể chỉ cần vậy là đã thỏa mãn rồi.

Lộ Tiểu Vũ vừa rên rĩ vừa than, “Không....thoải mái....gì...cả....Ừm...”

Trầm Thiên Ảnh nhắm mắt, khẽ cười, ghé bên tai cậu nói, “Rất nhanh sẽ thoải mái.”

Anh hơi rút ra, rồi lại dùng lực đâm vào thật sâu.

Động tác của Trầm Thiên Ảnh ngày càng kịch liệt, Lộ Tiểu Vũ từ thở dốc dần biến thành rên rĩ khẽ ngâm, cậu lắc đầu muốn tránh, thế nhưng vẫn không cách nào thoát khỏi khoái cảm từ phía sau mà Trầm Thiên Ảnh cường thế mang tới.

Lộ Tiểu Vũ ngửa mạnh đầu, cột nước phía trên xả xuống mặt, chảy vào khoang mũi và miệng cậu.

Lộ Tiểu Vũ ho khù khụ, mỗi lần ho phía sau lại chặt thêm một chút. Trầm Thiên Ảnh rút ra khỏi cơ thể Lộ Tiểu Vũ, tắt vòi nước, kéo khăn tắm lau người qua loa cho cả hai, rồi bế Lộ Tiểu Vũ ra khỏi phòng tắm.

Tốt xấu gì Lộ Tiểu Vũ vẫn còn thấy thẹn, cậu biết mình trần truồng không một mảnh áo, dụi đầu chôn vào vai Trầm Thiên Ảnh không chịu ngẩng lên.

Trầm Thiên Ảnh vừa ra khỏi phòng tắm đã bị A Quyển quanh quẩn bên chân, một đường vẩy đuôi đi theo. Trầm Thiên Ảnh bước vào phòng, đập nó bay ra ngoài, sau đó dùng sức đóng cửa, khóa kín lại.

Trầm Thiên Ảnh đặt Lộ Tiểu Vũ xuống giường, đè lên.

Phía sau của Lộ Tiểu Vũ vẫn ẩm ướt non mềm như trước, Trầm Thiên Ảnh ôm hai đùi cậu nâng lên, hơi nghiêng về một bên, nhẹ nhàng tiến vào.

Lộ Tiểu Vũ nheo mắt nhìn đỉnh đầu Trầm Thiên Ảnh, miệng hé mở ngâm nga theo từng động tác của anh.

Trầm Thiên Ảnh dùng sức đâm vào thật sâu, cúi gập người lật cậu lại, để cậu quỳ trên giường, đối tư thế tiến nhập vào cơ thể cậu.

Tư thế đằng sau khiến anh như càn vào sâu bên trong cậu hơn, giây phút nơi mẫn cảm nhất bị chạm phải, Lộ Tiểu Vũ nhịn không được kêu to hoảng hốt, hai tay không chống đỡ nổi cơ thể, ngã rạp xuống giường.

Trầm Thiên Ảnh thấy phản ứng của cậu quá kịch liệt, tức thì chuyển tâm miệt mài đánh vào điểm ấy.

Lòng ngực Lộ Tiểu Vũ mạnh mẽ phập phồng, cậu túm chặt ga giường, miệng nỉ non không thốt được một câu trọn vẹn, “Chậm...chậm...thôi...em..chịu...”

Trầm Thiên Ảnh sao có thể dừng lại, anh vừa di chuyển liên tục vừa nắm lấy khí quan đứng thẳng của Lộ Tiểu Vũ. Ngay khi tay anh nắm chặt lại, Lộ Tiểu Vũ liền run rẩy bắn ra.

Trầm Thiên Ảnh dùng bàn tay vương đầy dịch thể của Lộ Tiểu Vũ vuốt ve ngực cậu, anh ngồi xuống giường, bế cậu ngồi lên người mình, đâm từ dưới lên.

Lộ Tiểu Vũ toàn thân vô lực, chỉ có thể ngửa đầu về sau, tựa vào vai Trầm Thiên Ảnh. Trầm Thiên Ảnh một tay ôm eo cậu, tay còn lại vẫn vuốt ve trước ngực cậu, môi vươn tới má cậu, dụi dằm hôn.

Lộ Tiểu Vũ nâng cánh tay mềm nhũn túm cánh tay Trầm Thiên Ảnh, nhỏ giọng hô, “Anh ơi, không được đâu....em mệt quá...”

Góc độ này khiến Trầm Thiên Ảnh đâm vào rất sâu, mỗi lần anh tiến vào đều nghiền thẳng nơi mẫn cảm nhất của Lộ Tiểu Vũ, khoái cảm trong cậu mau chóng tích đầy, hạ thể thoáng cái lại vươn mình đứng thẳng.

Trầm Thiên Ảnh trầm thấp thốt bên tai cậu, “Nếu mệt chết đi, mai ngủ thêm một chút là được rồi.”

Từ lúc ấy, bên môi Lộ Tiểu Vũ chỉ còn vang lên những tiếng thở dốc nỉ non và ngâm nga rên rĩ

44. Chương 44

Đối với Lộ Tiểu Vũ, hết thấy chuyện này đều như một giấc mơ, từng cảnh tượng cứ lộn xộn đảo tới đảo lui trong đầu, quần quýt rồi tung thành một mớ rắc rối.

Vì vậy vốn đáng lý ra phải ngủ say một giấc thật sâu, thế nhưng một góc nào đó trong não bộ của Lộ Tiểu Vũ vẫn cứ tích cực hoạt động, mơ mơ màng màng qua một đêm, cậu cứ thế tỉnh dậy.

Cơ thể mệt mỏi không còn chút sức lực nào, hai mắt lại cứ mở to, Lộ Tiểu Vũ nằm nghiêng, sau cổ cảm giác rõ ràng hơi thở nóng ấm của Trầm Thiên Ảnh, lưng dán chặt vào ngực anh, thậm chí sâu trong thân thể vẫn còn phảng phất xúc cảm Trầm Thiên Ảnh lưu lại, như thể thứ kia còn chưa tách khỏi cơ thể cậu, khiến cậu gần như có thể nhớ kỹ hình dáng của nó.

Tới lúc này, giấc mơ mơ hồ dần trở nên rõ ràng, Lộ Tiểu Vũ nhớ kỹ từng chi tiết, hơn nữa còn nhớ rõ, từ đầu tới cuối, cậu chưa từng thực sự từ chối anh.

Lộ Tiểu Vũ chôn mặt xuống gối, đầu lập đi lập lại một câu, xong rồi...

Lộ Tiểu Vũ muốn xuống giường, nhưng Trầm Thiên Ảnh ôm cậu chặt muốn chết. Cậu không muốn đánh thức Trầm Thiên Ảnh, cọ cọ nhích nhích trên giường nửa buổi, cuối cùng lại vẫn làm anh tỉnh dậy.

Trầm Thiên Ảnh mơ hồ ngẩng đầu nhìn cậu, “Sao vậy?”

Lộ Tiểu Vũ chôn đầu vào gối, không quay đầu nhìn anh, cũng không nói gì.

Trầm Thiên Ảnh nâng tay xoay má cậu về phía mình, lại không xoay được.

Trầm Thiên Ảnh cảm thấy không ổn, tay dùng lực, ôm luôn cả người Lộ Tiểu Vũ để cậu nằm sấp lên người mình.

Hai người đều không mặc quần áo, cứ thế gần gũi dán sát vào nhau, Lộ Tiểu Vũ vội cúi thấp đầu, trốn vào ngực Trầm Thiên Ảnh.

“Lộ Tiểu Vũ,” Trầm Thiên Ảnh nói, “Nhìn anh.”

Lộ Tiểu Vũ không chịu.

Trầm Thiên Ảnh hai tay nhéo má cậu, ép cậu ngẩng đầu nhìn anh, Lộ Tiểu Vũ liền nhắm tịt mắt lại.

Trầm Thiên Ảnh buồn cười, cắn mũi cậu một cái.

Lộ Tiểu Vũ “A” một cái, mở bừng mắt, muốn quay đầu đi mà không được, thế là đành phải dời mắt đi, nhìn ngay đơ vành tai anh.

Trầm Thiên Ảnh tiếp tục, “Có thể nói chuyện tử tế không?”

Lộ Tiểu Vũ vẫn không lên tiếng.

Trầm Thiên Ảnh trầm giọng hỏi, “Lộ Tiểu Vũ, đừng bảo là em muốn nói hôm qua em uống say, giờ hối hận nhé?”

Lộ Tiểu Vũ cuối cùng cũng nhỏ giọng nói, “Em —”

Còn chưa nói xong đã bị Trầm Thiên Ảnh quát, “Em còn dám nói cái mông gì hả?”

Lộ Tiểu Vũ sợ không dám nói tiếp, nhưng ghen một lúc lâu vẫn muốn nói một câu, “Nhưng đúng là em uống say mà...”

Cậu uống say, đó là sự thật. Còn hối hận? Thực sự Lộ Tiểu Vũ chưa nghĩ tới đó, cậu chỉ đang xấu hổ, xấu hổ muốn chết đi luôn ấy còn cảm thấy hơi bất an nữa, sao cậu có thể làm chuyện như vậy với anh trai mình?

Trầm Thiên Ảnh nói, “Em uống say, thế em có nhớ mình đã làm gì không?”

Lộ Tiểu Vũ đột nhiên thấy chột dạ, “Em làm gì?”

Trầm Thiên Ảnh khẽ cười, “Là chính em muốn tắm cho anh...”

Mặt Lộ Tiểu Vũ tức thì đỏ như máu, “Sao có thể!”

Trầm Thiên Ảnh tâm tình tốt, hào phóng buông tha cái đầu nhỏ của Lộ Tiểu Vũ, hai tay nắm vai cậu, ôm chặt cậu vào lòng, hôn lên trán cậu một cái, “Sao không thể được? Tiềm thức em nhất định đã muốn làm thế từ lâu rồi.”

Lộ Tiểu Vũ dấn má trên ngực anh, rầu rĩ đáp, “Nói vậy, không có đâu.”

Trầm Thiên Ảnh khẽ khàng vuốt ve tấm lưng trần bóng loáng của cậu, nhỏ giọng nói, “Có gì không tốt đâu? Lộ Tiểu Vũ.”

Lộ Tiểu Vũ vẫn rầu rĩ, “Anh là anh trai em.”

Trầm Thiên Ảnh nói, “Ừ, chúng ta là anh em cùng chung một mẹ, chúng ta còn thân mật gần gũi hơn bất cứ kẻ nào.”

Lộ Tiểu Vũ nghe câu này, không hiểu vì sao tim bỗng run lên, như thể thực sự giống lời Trầm Thiên Ảnh nói, hai người bọn họ cùng chung một mẹ, cùng chảy một dòng máu, cho nên không ai có thể thân thiết hơn hai bọn họ.

Lộ Tiểu Vũ ngẩng đầu, gác cằm lên xương quai xanh Trầm Thiên Ảnh, nghĩ xem còn có thể phản bác anh thế nào, lại không biết nói gì. Không phải cậu không nghĩ được gì, chỉ là cậu không muốn nói ra khỏi miệng.

Trầm Thiên Ảnh hơi nâng đầu, nhìn Lộ Tiểu Vũ, ngón tay luồn vào tóc cậu, “Anh muốn chúng ta mãi mãi ở bên nhau.”

Lộ Tiểu Vũ vốn định nói cậu cũng muốn, cậu muốn hai anh em bọn họ có thể mãi mãi bên nhau, nhưng có anh em nào mãi bên nhau chứ, tới khi lập gia đình rồi, ắt sẽ phải tách ra. Cậu không phải không tưởng tượng được đến khi đó, chỉ là cậu không muốn nghĩ tới mà thôi. Kỳ thực chính cậu cũng đã sớm có suy nghĩ khác thường, sao có thể đổ hết lên đầu anh?

Lại nói, tối hôm trước, cậu còn nằm trên giường vừa nghĩ tới Trầm Thiên Ảnh vừa tự an ủi kia, vậy thì, lúc say rượu, cũng có khả năng cậu lỡ làm chuyện gì kỳ quái với Trầm Thiên Ảnh lắm chứ.

Lộ Tiểu Vũ đỏ bừng mặt hỏi, “Em tắm cho anh thật à?”

Trầm Thiên Ảnh đột nhiên bế Lộ Tiểu Vũ ngồi dậy, hỏi, “Lại lần nữa nhé?”

“Không!” Lộ Tiểu Vũ sợ hãi dùng sức đẩy Trầm Thiên Ảnh, ngã cả người về sau.

May mà Trầm Thiên Ảnh lao đến tóm được cái đuôi trắng như tuyết của cậu, kéo cậu vào lòng mới giúp cậu không ngã xuống.

Trầm Thiên Ảnh vốn định bế cậu đi tắm, bị cậu ngộ nguậy ầm ĩ một trận, hạ thân lại có xu thế ngẩng đầu. Lộ Tiểu Vũ ngồi trong lòng anh, sao mà không nhận ra được, cậu vội la lên, “Em muốn tắm, anh để em xuống đi.”

“Được thôi.” Trầm Thiên Ảnh thả lỏng tay, không miễn cưỡng cậu, dù sao ngày tháng còn dài.

45. Chương 45

Lộ Tiểu Vũ muốn đứng dậy, định kéo chân theo lại thấy nửa chân còn đắp trên người Trầm Thiên Ảnh, thế là cậu đành ngồi trên giường nhích dần dần, nào ngờ hai chân vừa chạm đất đã mềm nhũn, suýt nữa trượt xuống.

Trầm Thiên Ảnh đứng dậy, từ phía sau bế cậu lên, “Muốn tắm rửa đúng không?”

Lộ Tiểu Vũ nhỏ giọng nói, “Thả em xuống đi.”

Trầm Thiên Ảnh, “Muốn tắm rửa thì im lặng, nếu không anh sẽ không cho em đi đâu.”

Lộ Tiểu Vũ đành ngoan ngoãn ngậm miệng.

Trầm Thiên Ảnh mở cửa phòng, thấy A Quyển nằm bò trước cửa, hai mắt nhìn Lộ Tiểu Vũ đầy ai oán. Tối qua nó chỉ uống một ít bia, Lộ Tiểu Vũ uống say lắc lư, quên mất cho nó ăn, sáng nay thì mãi Lộ Tiểu Vũ mới dậy.

A Quyển bám vào chân Trầm Thiên Ảnh muốn nhảy lên với Lộ Tiểu Vũ, nào ngờ lại bị anh đạp bay ra.

Nhìn cửa phòng tắm bị đóng lại, A Quyển đáng thương kêu “Ồ ô”, vô lực cào cào cửa.

Trầm Thiên Ảnh không muốn đi làm, gọi điện báo cho trợ lý lại nghe có một phần việc đang chờ anh phê duyệt, anh không thể không đi.

Lộ Tiểu Vũ tắm xong, còn đang dùng khăn mặt lau tóc, Trầm Thiên Ảnh ôm cậu hôn cậu một cái, nói sẽ mau chóng trở về, sau đó thay quần áo ra ngoài.

Lộ Tiểu Vũ khoác áo ngủ ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy A Quyển hấp hối, cậu kêu thảm một tiếng “Nguy rồi!”, vội vã vào phòng bếp đun sữa cho nó.

A Quyển cúi đầu uống sữa, Lộ Tiểu Vũ ngồi bên cạnh nó, liên tục giải thích, “Xin lỗi mày xin lỗi mày!”

A Quyển không thèm để ý đến cậu, nhưng mà bị Lộ Tiểu Vũ xoa đầu nhiều quá, cứ uống sữa xong được mấy ngụm là lại phải ngẩng lên liếm liếm tay cậu một cái.

Lộ Tiểu Vũ hôn đỉnh đầu nó, đứng dậy lết cái thân mềm oặt về phòng. Trên giường hỗn độn, Lộ Tiểu Vũ thở dài, gỡ ga giường định đem đi giặt, làm được một nửa mới nhớ trong nhà đã giặt hết ga giường rồi, giờ không còn thừa bộ nào cả, thống khổ chỉ muốn đâm đầu vào tường cho xong.

A Quyển cuối cùng cũng ăn no, quay về giường nhỏ nằm úp bụng một lúc, nghỉ ngơi đủ rồi mới bắt đầu tiếp tục chạy vòng vòng quanh chân Lộ Tiểu Vũ.

Trầm Thiên Ảnh mau chóng trở về, thấy Lộ Tiểu Vũ đang phơi ga giường, ban công hết chỗ phơi, Lộ Tiểu Vũ tính dựng giá phơi tạm trong phòng khách.

Trầm Thiên Ảnh nhìn Lộ Tiểu Vũ đứng trên ghế dựng giá, hỏi, “Em làm gì thế?”

Lộ Tiểu Vũ nhất thời không biết trả lời thế nào.

Trầm Thiên Ảnh nhìn bên ngoài phơi đầy ắp đồ, nhin không được hỏi, “Em muốn dọn nhà à? Tinh lực tốt vậy sao?”

Trầm Thiên Ảnh kéo Lộ Tiểu Vũ xuống, muốn dắt cậu ra ngoài ăn. Lộ Tiểu Vũ vẫn nghĩ đến ga giường trong máy giặt, “Sẽ nhẩn mất.”

Trầm Thiên Ảnh không bận tâm, “Nhẩn thì vứt.”

Lộ Tiểu Vũ, “A Quyển...”

Trầm Thiên Ảnh, “A Quyển không được đi!”

Lộ Tiểu Vũ, “Thay quần áo...”

Cuối cùng Trầm Thiên Ảnh vẫn phải thả tay ra, “Mau lên!”

Ăn xong, Lộ Tiểu Vũ muốn đi siêu thị mua thêm ga giường, Lộ Tiểu Vũ nói muốn mua hai bộ, Trầm Thiên Ảnh không vui hỏi, “Em đã giặt đến hết chỗ phơi rồi còn mua, muốn làm quần gia đến thế cơ à?”

Lộ Tiểu Vũ không nói lại được anh, đành thôi.

Trầm Thiên Ảnh lái xe về, dừng xe xong, anh nhìn Lộ Tiểu Vũ đang chống vào ghế, vươn tay muốn lấy túi xách để ở ghế sau, thế là đi mở cửa phó lái một tay ôm cậu ra ngoài. Tay Lộ Tiểu Vũ còn cầm túi, hơi tránh đi. Trầm Thiên Ảnh chìm đắm hôn cậu một cái.

Lộ Tiểu Vũ cả kinh, “Sẽ bị người ta thấy mất.”

Trầm Thiên Ảnh không bận tâm, “Không ai nhận ra đâu.”

Nói vậy nhưng Trầm Thiên Ảnh vẫn thả Lộ Tiểu Vũ ra, nắm tay dắt cậu lên lầu.

Qua tuần, Lộ Tiểu Vũ sửa xong luận văn, đến phòng thí nghiệm. Trong phòng nghỉ chỉ có mình Thư Minh Viễn, hình như hắn đang cố ý ngồi đây chờ cậu.

Lộ Tiểu Vũ tiến đến hỏi, “Sư huynh, anh đã xem bản chỉnh sửa của em chưa?”

Thư Minh Viễn ngẩng đầu nhìn cậu, gật đầu. Hắn lấy một tập tài liệu dưới đồng sách lên, trên đó ghi đầy dấu bút đỏ chỉnh sửa.

Lộ Tiểu Vũ ngồi xuống xem, nhận thấy chỉ còn những lỗi nhỏ dễ xử lý, quay về sửa lại một chút là xong, cậu nói, “Em về sửa luôn, có lẽ tối sẽ gửi được bài cho anh.”

Thư Minh Viễn, “Ừ.”

Yên tĩnh ngồi một lúc, Thư Minh Viễn nói với cậu, “Không có việc gì thì em về đi.” Sau đó hắn cúi xuống nhìn máy tính, không nói gì với Lộ Tiểu Vũ nữa.

Lộ Tiểu Vũ nhìn đồng hồ, đang nghĩ có nên về hay không, đột nhiên, Đoạn Hà mở cửa bước vào, thấy Lộ Tiểu Vũ hình như hơi run lên, hắn lại gần xoa đầu cậu, ngồi xuống, “Gần đây chơi bởi ghê nhỉ?”

Lộ Tiểu Vũ, “?”

Đoạn Hà tìm tìm, lấy ra một tờ báo đặt trước mặt Lộ Tiểu Vũ, “Nói cho đại sư huynh xem, đây có phải là em không?” Hắn chỉ một bức ảnh nhỏ trên trang báo.

Lộ Tiểu Vũ cúi đầu nhìn, phát hiện đó chính là ảnh chụp cậu và Trầm Thiên Ảnh tối hôm trước, khi anh ôm hôn cậu. Trầm Thiên Ảnh bị chụp chính diện, trong ảnh chỉ có bóng lưng Lộ Tiểu Vũ, thế nhưng những người quen biết Lộ Tiểu Vũ thì không khó nhận ra cậu, hơn nữa Thư Minh Viễn chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra địa điểm là khu nhà của cậu.

Nháy mắt, Lộ Tiểu Vũ không biết phải làm sao.

Đoạn Hà thấy sắc mặt cậu thay đổi, cũng thu nụ cười, “Thật là em sao... Lúc mới đầu anh cứ đinh ninh là em, nhưng Minh Viễn lại bảo không phải.”

Lộ Tiểu Vũ, “Em...”

Đoạn Hà đặt tay lên vai cậu, “Không sao, đừng căng thẳng. Chỉ chụp được sau lưng, em không nhận sẽ không ai biết là em, không sao đâu.”

Ảnh chụp không rõ nét, tít bài cũng chỉ nói Chu công tử muốn đi cửa sau, người mới ấy vậy lại là đàn ông. Vậy nhưng Lộ Tiểu Vũ vẫn bị dọa, mặt trắng bệch.

Đoạn Hà thấy vậy liền an ủi cậu, “Thực sự không vấn đề gì đâu, không phải chuyện gì lớn hết.”

Lộ Tiểu Vũ thấp giọng nói, “Sắp phản biện bảo vệ khóa luận rồi...” Cả Trầm Thiên Ảnh nữa, tuy ai cũng nghĩ đó là Chu Minh Thiêm, nhưng người phải chịu rắc rối vẫn là anh ấy.

Thư Minh Viễn giật lấy tờ báo, gấp lại vứt qua một bên, “Không sao, sẽ không ai để ý đâu.”

Lộ Tiểu Vũ biết hai người đang an ủi cậu, mặc dù cậu không hề bớt bất an, song vẫn miễn cưỡng gật đầu, “Em biết rồi.”

Đoạn Hà một tay chống đầu nhìn Lộ Tiểu Vũ, “Em thực sự hẹn hò với tên họ Chu này?”

Lộ Tiểu Vũ không nói gì, lúc trước cậu có thể dứt khoát đáp đó là anh trai em, nhưng hiện tại, cậu không cách nào trả lời câu hỏi của Đoạn Hà.

Đoạn Hà vỗ vai cậu, “Không sao, đại sư huynh cũng không có góc nhìn khác thường gì, em đừng bận tâm. Chỉ là anh cảm thấy —”

“Bộp!” Thư Minh Viễn đóng mạnh máy tính.

Đoạn Hà đứng bật dậy, tru lên, “Sao hả? Đập vỡ máy tính của anh nên không đau lòng chứ gì?”

Thư Minh Viễn nói với Lộ Tiểu Vũ, “Đi thôi.”

“Dạ?” Lộ Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn hắn.

Lộ Tiểu Vũ lấy áo khoác, “Anh đưa em về.”

Đoạn Hà thấy máy tính của mình không bị Thư Minh Viễn đập hư, cũng đứng dậy theo, “Xe của em đem đi bảo hành rồi mà? Để anh đưa em ấy về.”

Lộ Tiểu Vũ nói, “Không cần đâu, em ngồi xe bus về cũng được.”

Đoạn Hà đi đằng sau Lộ Tiểu Vũ, vừa mặc áo khoác vừa xoa đầu cậu, “Lại nói cái ngốc nghếch gì rồi.” Hắn lấy chìa khóa xe, đi lên trước ấn thang máy.

46. Chương 46

Đoạn Hà lái xe, Thư Minh Viễn và Lộ Tiểu Vũ ngồi ở ghế sau.

Đoạn Hà oán giận, “Mấy đứa coi anh là lái xe thuê đấy à? Không tiểu sư đệ đáng yêu nào nguyện ý ngồi cùng đại sư huynh sao?”

Lộ Tiểu Vũ, “...”

Thư Minh Viễn trầm mặc một lúc, hỏi Lộ Tiểu Vũ, “A Quyển vẫn khỏe chứ?”

Lộ Tiểu Vũ gật đầu, “Giờ nó béo tròn quay.”

Thư Minh Viễn, “Vậy là tốt rồi.”

Lộ Tiểu Vũ hỏi, “Sư huynh nhớ nó lắm sao? Anh có thể bế nó về chơi mấy hôm.”

Thư Minh Viễn, “Ừm.”

Rồi trong xe lại im lặng.

Có một chiếc xe chạy song song với xe của bọn họ, không lái vượt lên, cứ liên tục bấm còi xe, sau đó chậm rãi lái sắp lại gần họ.

Đoạn Hà bắt buộc phải dừng xe lại, tức giận đang định chửi người, chợt nghe Lộ Tiểu Vũ tựa vào cửa xe hô “Anh!”

Lộ Tiểu Vũ hạ nửa cửa sổ xe xuống, Trần Thiên Ảnh đang định lái vượt qua, kết quả nhìn thấy cậu. Anh dừng xe phía trước xe của Đoạn Hà, bước xuống.

Lộ Tiểu Vũ mở cửa xe, Đoạn Hà và Thư Minh Viễn cũng xuống theo. Lộ Tiểu Vũ thấy Trần Thiên Ảnh lại gần, đang định giới thiệu cho hai người đây là anh trai cậu, lại thấy gương mặt không thể nói, lúc trước cậu đã cam chịu ngầm thừa nhận quan hệ của mình và Trần Thiên Ảnh, giờ giới thiệu là anh trai thì thực có chút kì quái.

Trần Thiên Ảnh tự nhiên bước đến, xoa đầu Lộ Tiểu Vũ, “Lại gây ngốc gì vậy.”

Lộ Tiểu Vũ ngẩng đầu, “Ừm, đây là sư huynh ở phòng thí nghiệm của em.” Cậu giới thiệu Đoạn Hà với Trần Thiên Ảnh, còn Thư Minh Viễn thì anh đã sớm quen thuộc.

Trần Thiên Ảnh bắt tay Đoạn Hà, sau đó ôm đầu Lộ Tiểu Vũ vào ngực mình xoa xoa, “Cảm ơn hai người đã chăm sóc Tiểu Vũ.”

Má Lộ Tiểu Vũ hơi đỏ lên.

Đoạn Hà cười cười, “Tôi xem sư đệ này như em trai.”

Thư Minh Viễn đứng bên cạnh, không hề có ý mở lời.

Hiện tại Thư Minh Viễn chỉ coi Trần Thiên Ảnh như một người xa lạ, thế nhưng Trần Thiên Ảnh đã tiếp xúc với Thư Minh Viễn, cho nên cũng hiểu ít nhiều về hắn. Mặc dù anh biết tình cảm của Thư Minh Viễn dành cho Lộ Tiểu Vũ khá đặc biệt, nhưng anh không ghét Thư Minh Viễn, ngược lại, quãng thời gian trước Thư Minh Viễn đã chăm sóc bọn họ khá nhiều, anh phải cảm ơn Thư Minh Viễn mới phải.

Nhìn từ góc độ khác mà nói, nếu không phải Thư Minh Viễn chậm chạp lương lự không ra tay với Lộ Tiểu Vũ, có khi sẽ chẳng tới lượt anh.

Trần Thiên Ảnh gật đầu với Thư Minh Viễn, Thư Minh Viễn cũng gật đầu đáp lại.

“Về thôi.” Trần Thiên Ảnh nói với Lộ Tiểu Vũ.

Lộ Tiểu Vũ nhìn Đoạn Hà và Thư Minh Viễn, Đoạn Hà nói, “Em về đi, có người đưa em về là được rồi.”

Lộ Tiểu Vũ gật đầu, “Vâng, vậy em về đây.”

Lộ Tiểu Vũ chuẩn bị lên xe, chợt nghe Thư Minh Viễn hô to, “Chu tiên sinh!”

Trần Thiên Ảnh và Lộ Tiểu Vũ đều quay đầu lại.

Thư Minh Viễn nói tiếp, “Đứng đắn một chút đi.”

Tim Lộ Tiểu Vũ bộp một tiếng, cậu lập tức quay qua nhìn Trần Thiên Ảnh, sợ anh nổi giận.

Trần Thiên Ảnh hơi nheo mắt, song không nói gì, anh nhét Lộ Tiểu Vũ vào xe, sau đó mới đi vòng về chỗ của mình, lái xe đi.

Thư Minh Viễn nhìn Trần Thiên Ảnh và Lộ Tiểu Vũ rời đi, im lặng đứng tại chỗ một lúc lâu.

Đoạn Hà hỏi, “Đi đâu đây? Quay về phòng thí nghiệm?”

Thư Minh Viễn, “Thôi.”

Đoạn Hà nhìn hắn, “Em nghĩ gì thế?”

Thư Minh Viễn lắc đầu, “Không có gì.”

Đoạn Hà đẩy hắn vào xe, “Anh đưa em về nhé?”

Thư Minh Viễn nghĩ nghĩ, “Ừ.”

Đoạn Hà thở dài, châm một điếu thuốc, lái xe rời đi.

Trần Thiên Ảnh lái xe, Lộ Tiểu Vũ yên lặng một lúc, hỏi, “Anh, anh có nhìn thấy bức ảnh đó không?”

Trần Thiên Ảnh đáp, “Ừ, có thấy.”

Lộ Tiểu Vũ hơi bất an, nhích nhích người.

Trần Thiên Ảnh đặt một tay lên đùi cậu, “Không sao, em cứ như bình thường là được.”

Lộ Tiểu Vũ do dự một chút, đặt tay phủ lên tay anh, “Em không sợ, chỉ là em hơi lo cho anh. Giờ anh là người của công chúng, nhiều người dòm ngó anh như vậy...”

Trần Thiên Ảnh trở tay nắm lấy tay cậu, kéo tới miệng hôn, nắm thật chặt, “Đừng để ý gì hết, em cứ yên tâm chuẩn bị luận văn đi.”

Lộ Tiểu Vũ nhìn Trần Thiên Ảnh, chợt nở nụ cười thật tươi, gật đầu.

Về đến nhà, Lộ Tiểu Vũ thấy A Quyển đang nằm bò trên sofa, nhắm mắt giật mình sinh ảo giác.

A Quyển thấy cậu về thì vô cùng vui vẻ, quấy đuôi nhảy bổ tới.

Lộ Tiểu Vũ đỡ lấy A Quyển, thơm lên đỉnh đầu nó, rồi thả nó xuống đất, ai ngờ A Quyển lại chạy đến sofa, gian nan nhảy vài lần mới lên được sofa để sán lại gần cậu.

Trầm Thiên Ảnh đi tới sofa, ngồi xuống, tựa vào ghế, đờ bẹp A Quyển đằng sau. Trầm Thiên Ảnh kéo Lộ Tiểu Vũ vào lòng, một chân gác lên bàn, không cho cậu đi, anh lấy thuốc ra bắt Lộ Tiểu Vũ châm lửa cho mình.

Lộ Tiểu Vũ vừa châm thuốc vừa vòng qua sau lưng Trầm Thiên Ảnh cứu A Quyển ra.

Châm thuốc xong, Trầm Thiên Ảnh hít một hơi thật sâu, hôn lên tai Lộ Tiểu Vũ, gọi, “Lộ Tiểu Vũ.”

Tai Lộ Tiểu Vũ ửng hồng, cậu quay đầu lại, bị Trầm Thiên Ảnh cắn vào môi.

Lộ Tiểu Vũ ho khù khụ, “Toàn mùi thuốc.”

Trầm Thiên Ảnh thả thuốc qua một bên, một tay cẩn thận vuốt ve giữ má cậu, một tay mò xuống vuốt ve người cậu, tới khi mò tới giữa hai chân cậu lại mò được một nhúm lông mềm mềm.

Trầm Thiên Ảnh, “...”

Nhúm lông kia nhích nhích, đổi thành cái lưỡi ướt ướt nóng nóng liếm ngón tay Trầm Thiên Ảnh.

Trầm Thiên Ảnh trầm giọng, “Lộ Tiểu Vũ ——”

Lộ Tiểu Vũ, “Dạ?”

Trầm Thiên Ảnh cả giận, “Để chó ở đó làm gì? Thả xuống!”

47. Chương 47

Lộ Tiểu Vũ không có sự lựa chọn, đành thả A Quyển xuống đất.

A Quyển đi vòng vòng trên mặt đất, bắt đầu liếm ngón chân Trầm Thiên Ảnh.

Môi Trầm Thiên Ảnh đang bồi hồi bên gáy Lộ Tiểu Vũ, anh thoáng cái mất hết sức lực, tựa vào vai cậu nói, “Về phòng đi.”

“Vâng.” Lộ Tiểu Vũ ngoan ngoãn nghe lời, rồi lại cố lấy dũng khí bổ sung một câu, “Không được làm bẩn ga giường nữa đâu.”

Trầm Thiên Ảnh không vui, “Im miệng. Trước khi làm xong không cho em nói.”

Lộ Tiểu Vũ đáng thương ngậm miệng lại.

...

Lộ Tiểu Vũ cứ tưởng chuyện này có thể lảng lạng trôi qua, không ngờ rằng, Phương Lâm tự sát. Cái chết của Phương Lâm đã gây nên một cơn chấn động trong giới dư luận, tất cả mọi người đều dồn mắt về phía Chu đại công tử, mà người vô tội trực tiếp chịu ảnh hưởng chính là Trầm Thiên Ảnh và Lộ Tiểu Vũ.

Phương Lâm vừa chết, dưới lầu nhà Trầm Thiên Ảnh liền bị phóng viên vây kín, giờ họ không buồn lén lút chụp ảnh nữa, đổi thành trực tiếp rút gươm đao súng đạn ra với Trầm Thiên Ảnh, hỏi anh có cảm tưởng gì với cái chết của Phương Lâm? Có phải vì anh bao dưỡng trai trẻ cho nên Phương Lâm mới chọn cách tự sát?

Dù Trầm Thiên Ảnh có rống giận “Liên quan cái gì đến tôi” cũng vô dụng, phóng viên không hề bận tâm, chỉ một mực châu chực tin tức họ thèm khát.

Trầm Thiên Ảnh không đường lựa chọn, Lộ Tiểu Vũ lại sợ đến không dám bước ra cửa.

Một buổi chiều, khi Lộ Tiểu Vũ đang ở nhà một mình, có người tìm đến. Cậu mở cửa, thấy đó là một người lớn tuổi, đi sau là một chàng trai trẻ đeo kính.

Lộ Tiểu Vũ khẽ hỏi, “Hai người tìm ai?”

Người trẻ tuổi thấp giọng nói với người đứng tuổi một câu, người kia trực tiếp chống quai trượng đẩy cửa bước vào, “Cậu là Lộ Tiểu Vũ?”

Lộ Tiểu Vũ hơi sững sốt, gật đầu, “Vâng, hai người là?”

Người kia không đáp, ông gõ quai trượng hai cái, hỏi, “Chu Minh Thiêm ở cùng với cậu?”

Lúc nghe được cái tên Chu Minh Thiêm Lộ Tiểu Vũ còn hơi ngơ ngác, sau đó cậu mới nhớ ra, “Bác là —?”

Ông nói, “Tôi là ba của nó.”

Người tới chính là ông cụ nhà họ Chu. Ông không chờ Lộ Tiểu Vũ mời đã đi thẳng vào.

A Quyển thấy người lạ đến nhà liền sửa inh ỏi. Lộ Tiểu Vũ bế nó vào phòng ngủ, “A Quyển đừng kêu.”

Ông cụ Chu đánh giá căn hộ nhỏ hai phòng này, ánh mắt ngừng ở một loạt ảnh chụp đặt trước tivi, toàn bộ ảnh đều chụp Trầm Thiên Ảnh, thậm chí còn không có cả Lộ Tiểu Vũ trong đó. Ông cụ Chu đánh giá, mày nhíu lại, tuy Trầm Thiên Ảnh và Chu Minh Thiêm có vẻ ngoài tương tự, song vẫn có thể nhận ra họ là hai người khác biệt.

Lộ Tiểu Vũ nói, “Mời hai người ngồi, tôi đi pha trà.”

Ông cụ Chu không nói gì, người trẻ tuổi đáp, “Không cần, Chu lão tiên sinh tới đây tìm cậu là có chút chuyện muốn nói với cậu.”

Lộ Tiểu Vũ căng thẳng. Thực ra người này không có quan hệ gì với cậu và Trầm Thiên Ảnh, chỉ là một người xa lạ mà thôi. Nhưng Trầm Thiên Ảnh lại lấy thân phận của Chu Minh Thiêm để sống, khi thấy ông ấy hẳn là vẫn phải gọi ông là cha.

Lộ Tiểu Vũ nghĩ mình vẫn phải đi pha trà, tay vội chân loạn đi đun nước sôi.

Khi trở về, hai người kia đã ngồi xuống sofa, quai trượng trong tay ông cụ Chu vẫn chống thẳng tắp, ông hỏi Lộ Tiểu Vũ, “Chu Minh Thiêm mua căn hộ này cho cậu?”

Lộ Tiểu Vũ bị hỏi sững sốt, nghĩ nghĩ đáp, “Dạ không, căn hộ này là anh cháu để lại cho cháu.”

“Anh cậu?” Người trẻ tuổi hỏi.

Lộ Tiểu Vũ gật đầu, “Chính là người ôm chó trong ảnh... Anh ấy đã qua đời vì tai nạn giao thông.”

Ông cụ lại hỏi, “Cậu còn đi học?”

Lộ Tiểu Vũ đáp, “Vâng.”

Người trẻ tuổi tiếp lời, “Ai trả học phí cho cậu?”

Lộ Tiểu Vũ, “Sau khi tốt nghiệp đại học tôi được cử làm nghiên cứu sinh, được hỗ trợ toàn bộ học phí... Tiền trợ ký túc xá thì tôi đi làm thêm để đóng vào kì học đầu tiên.”

Hai người trước mặt trầm mặc một lát, người trẻ tuổi đi thẳng vào vấn đề, “Chu tiên sinh đã cho cậu tổng cộng bao nhiêu tiền?”

Lộ Tiểu Vũ bắt đầu nghiêm túc tính toán. Khi cậu chuyển tới đây, quả thực cậu đã lấy không ít tiền trong tài khoản của Trầm Thiên Ảnh để chi trả cho cuộc sống của hai người, nhưng người đối diện hỏi về Chu Minh Thiêm, không phải Trầm Thiên Ảnh. Sau khi lấy thân phận của Chu Minh Thiêm, Trầm Thiên Ảnh không đưa tiền cho cậu, cần mua sắm đồ dùng sinh hoạt thì Trầm Thiên Ảnh lái xe đưa cậu tới siêu thị mua, xong rồi anh thanh toán.

Lộ Tiểu Vũ bình thường không tiêu nhiều, thỉnh thoảng lấy tiền của Trầm Thiên Ảnh mua ít đồ lặt vặt, trả lại tiền lẻ cho anh, tính tổng ra chắc cũng chưa tới 500 khối. (Độ hơn 1 triệu tiền mình)

Vậy là Lộ Tiểu Vũ đáp, “Khoảng hơn bốn trăm.”

Hai người trước mặt chìm trong trầm mặc sâu sắc. Người trẻ tuổi vốn chờ Lộ Tiểu Vũ báo số, sau đó anh ta có thể lớn tiếng nói, “Cậu ấy cho cậu bao nhiêu, Chu lão tiên sinh có thể cho cậu gấp đôi, sau này cậu

đừng gặp cậu ấy nữa.” cơ mà hiện tại dù anh ta có nói cho gặp mười thì số tiền ấy cũng chẳng nhiều nhận gì, lời nói ghen cứ thế ở cổ không thốt ra được.

Vẫn là ông cụ Chu bình tĩnh hơn, “Cậu là nghiên cứu sinh sắp tốt nghiệp, cũng được coi là trưởng thành tới tuổi kết hôn rồi, đừng lãng phí tuổi thanh xuân với nó, cậu ra giá đi, tôi cho cậu. Sau này đừng gặp nó nữa.”

Lộ Tiểu Vũ bỗng cảm thấy không thực, cứ ngỡ như mình đang xem phim thần tượng. Cậu không biết trả lời thế nào, kỳ thực cậu muốn nói: Đó là anh cháu, không liên quan gì đến nhà bác. Bác cho cháu bao nhiêu tiền thì anh ấy vẫn là anh cháu. Chỉ là khi nghĩ lại, cậu không nói ra được.

Ông cụ thấy Lộ Tiểu Vũ im lặng, tưởng cậu đang lưỡng lự, ông nói, “Cậu hãy nghĩ cho kỹ, đừng để mai này phải hối hận rồi lại nói tôi ép cậu. Con trai tôi tôi biết, nó có thể chơi cùng cậu bao nhiêu năm? Tôi sẽ sắp xếp cho nó kết hôn, tới lúc đó nó sẽ đá cậu đi, cậu sẽ chẳng có một đồng nào đâu. Chàng trai trẻ tuổi à, đừng làm chuyện ngốc nghếch.”

48. Chương 48

Hai người kia đi rồi, Lộ Tiểu Vũ đột nhiên nhớ ra mình mới đun nước mà chưa kịp pha trà, thế là tự pha cho mình một ly trà sữa.

A Quyển trong phòng cào cào cửa.

Lộ Tiểu Vũ mở cửa, thả nó ra, A Quyển ngửi thấy mùi trà sữa, sấn lại gần muốn uống theo. Lộ Tiểu Vũ không biết nó uống được không, đổ một ít vào bát nhỏ của nó.

Đương nhiên Lộ Tiểu Vũ không tin lời ông cụ Chu, song cảm xúc của cậu cũng bị ảnh hưởng đôi chút, cậu hai tay nâng tách trà chờ nó nguội, A Quyển thì liếm liếm thấy không nóng lắm, uống ngon lành.

Buổi tối Trầm Thiên Ảnh về, Lộ Tiểu Vũ bê nguyên xi câu chuyện kể cho anh nghe.

Trầm Thiên Ảnh châm thuốc nằm xuống sofa, nhíu mày suy nghĩ, thật lâu không nói gì.

Lộ Tiểu Vũ chạy tới chạy lui trước mặt anh dọn dẹp nhà.

Lúc trước Trầm Thiên Ảnh chỉ lo đám phóng viên sẽ quấy rầy Lộ Tiểu Vũ, lại quên mất người nhà họ Chu. Thử so sánh, người nhà họ Chu không thể gây ra ảnh hưởng quá lớn tới hai anh em họ, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì anh không phải Chu Minh Thiêm, không có tình cảm gì với gia đình họ, cũng không tham tiền của nhà họ, anh không cần gì cả, có gì thì dẫn Lộ Tiểu Vũ đi là được.

Nhưng chuyện vẫn chưa đến mức ấy. Trầm Thiên Ảnh nghĩ đến bà Chu hai mắt đầm lệ ôm anh gọi Thiêm Thiêm, không khỏi cảm thấy không đành lòng, hơn nữa Lộ Tiểu Vũ sắp bảo vệ khóa luận, không thể để chuyện này ảnh hưởng tới cậu.

“Lộ Tiểu Vũ.” Anh gọi.

Lộ Tiểu Vũ từ phòng bếp ngó đầu ra, “Sao vậy?”

Trầm Thiên Ảnh nói, “Lại đây.”

Lộ Tiểu Vũ tiến đến, “Có chuyện gì thế?”

Trầm Thiên Ảnh ngắc ngắc tay bảo cậu lại gần, giữ chặt cậu nằm bên cạnh mình. Sofa có hơi chật chội, nửa người Lộ Tiểu Vũ đều đè lên người anh, cậu nghe Trầm Thiên Ảnh nói bên tai mình, “Anh nghĩ rồi, mai bảo sư huynh em đón em về ký túc xá ở.”

Lộ Tiểu Vũ ngửa đầu nhìn anh, “Vì sao?”

Trầm Thiên Ảnh nhéo mũi cậu, “Nhiều chuyện lắm, em đến ở tới khi nào xong bảo vệ tốt nghiệp mới thôi, anh xử lý xong chuyện bên này sẽ tới đón em.”

Lộ Tiểu Vũ nói, “Em không sao mà...”

“Đi đi.” Trầm Thiên Ảnh nói, “Không tới hai tháng đâu, em ở trường sẽ không ai tới quấy rầy em, cũng tiện chuẩn bị khóa luận hơn. Khi nào rảnh anh sẽ tới đưa em đi ăn cơm.”

Lộ Tiểu Vũ không trả lời, tựa đầu vào vai Trầm Thiên Ảnh.

Trầm Thiên Ảnh nhéo nhéo vành tai cậu tới đỏ lên, nói, “Dưới lầu có phóng viên châu chực, anh không tiện đưa em đi, em bảo sư huynh em tới đón em.”

Lộ Tiểu Vũ, “Được rồi, nhưng A Quyển thì sao?”

Trầm Thiên Ảnh, “Để lại anh trông cho.”

Lộ Tiểu Vũ quay đầu nhìn A Quyển dưới sofa đang nỗ lực nhảy lên, “Thôi, em vẫn nên đưa cho sư huynh nuôi hộ thì hơn.”

...

Lộ Tiểu Vũ quay về trường, luận văn cũng tới giai đoạn chuẩn bị cuối cùng, cậu đưa cho thầy chỉnh sửa, sau đó in thành sách, gửi cho giám khảo. Cũng may phòng thí nghiệm có tổng cộng sáu thực sinh và tiến sĩ chuẩn bị tốt nghiệp, cậu không cần một thân một mình chạy đi chạy lại lo liệu mọi việc.

Hôm về lại trường là Thương Minh Viễn tới đón cậu. Thương Minh Viễn lên lầu giúp cậu xách hành lý bỏ vào cốp, Lộ Tiểu Vũ bế A Quyển xuống lầu đi từ cửa phụ vào xe.

Trầm Thiên Ảnh nói gì đó với Thương Minh Viễn, nhưng Lộ Tiểu Vũ không rõ họ nói gì, hai người họ cũng không có ý định nói cho Lộ Tiểu Vũ nghe.

Lộ Tiểu Vũ về trường, bận rộn chân tay, thời gian trôi qua nhanh vùn vụt. Lúc đầu, gần như ngày nào Trầm Thiên Ảnh cũng tới đưa cậu đi ăn tối, nhưng càng tới gần ngày phản biện, Trầm Thiên Ảnh đến càng ít. Hai tuần trước ngày phản biện, Trầm Thiên Ảnh không tới nữa.

Lộ Tiểu Vũ rất nhớ anh, nhưng lại lo anh có việc bận, ngại không dám gọi điện bảo anh tới. Trầm Thiên Ảnh gọi cho cậu, nói gần đây anh hơi bận, không có nhiều thời gian tới thăm cậu, dặn dò cậu phải tự chăm sóc bản thân thật tốt.

Một tuần trước phản biện, Trầm Thiên Ảnh bảo người tới đưa cho Lộ Tiểu Vũ một bộ âu phục. Bộ âu phục sẫm màu được cắt may khéo léo hoàn mỹ, vừa khéo ôm lấy cơ thể, làm nổi bật đường lưng eo tinh tế của cậu.

Lý Phương Thiên cùng phòng huyết sáo khen, “Đúng là tiểu soái ca.”

Lộ Tiểu Vũ đứng trước gương, bỗng thấy rất nhớ Trầm Thiên Ảnh.

Cậu cầm điện thoại ra khỏi phòng, gọi cho anh.

“Alo.” Giọng nói khi nghe điện thoại của Trầm Thiên Ảnh luôn không có ngữ điệu cảm xúc gì.

“Anh.” Lộ Tiểu Vũ khẽ gọi.

Trầm Thiên Ảnh nghe thấy tiếng Lộ Tiểu Vũ, lập tức hỏi, “Em nhận được quần áo chưa?”

Lộ Tiểu Vũ, “Rồi ạ.”

Trầm Thiên Ảnh, “Để em mặc lúc phản biện.”

Lộ Tiểu Vũ, “Em biết.”

Trầm Thiên Ảnh khẽ hỏi, “Đã thử chưa? Có đẹp không?”

Hai má Lộ Tiểu Vũ chợt ửng hồng, cậu nói, “Bạn cùng phòng bảo đẹp.”

Trầm Thiên Ảnh, “Đừng cho cậu ta xem, mặc cho anh xem.”

Lộ Tiểu Vũ tựa lưng vào tường, kéo kéo áo, “Vây anh tới xem em phản biện nhé.”

Trầm Thiên Ảnh, “Đương nhiên phải tới rồi. Hôm đó em mặc âu phục anh chọn, phản biện thật tốt, rồi anh đưa em đi ăn, chịu không?”

Lộ Tiểu Vũ đáp, “Vâng.”

Trầm Thiên Ảnh cười, “Ngoan.”

Lộ Tiểu Vũ cúp máy, lại càng thêm nhớ anh.

49. Chương 49

Một tuần mau chóng trôi qua, tới ngày phản biện, Lộ Tiểu Vũ dậy từ sớm, thay quần áo, thu xếp đồ đạc, rồi lại đi qua đi lại kiểm tra, sợ mình lỡ quên thứ gì.

Lý Phương Thiên còn đang mơ màng ngủ, ngó đầu nhìn cậu, “Em giai Tiểu Vũ à, bình tĩnh bình tĩnh nào.”

Lộ Tiểu Vũ ngưng ngưng nói, “Xin lỗi đã đánh thức cậu.”

Lý Phương Thiên gãi gãi cái đầu bù xù, “Không sao, cứ thoải mái đi. Chúc cậu thuận lợi vượt qua buổi phản biện!”

Lộ Tiểu Vũ cười gật đầu, “Ừ, cảm ơn cậu.”

Lộ Tiểu Vũ chuẩn bị xong xuôi, hít sâu một hơi, bước vào phòng thí nghiệm.

Buổi phản biện được tổ chức ở phòng hội nghị tầng bảy.

Lộ Tiểu Vũ đi thẳng tới, mọi người nhìn thấy cậu đều nói, “Chà! Đẹp trai ghê!” Lộ Tiểu Vũ bị nói đến ngại ngùng, vô thức kéo kéo áo.

Tới phòng hội nghị, phát hiện mấy người Đoàn Hà Thư Minh Viễn đều có mặc, đàn ông đều mặc tây trang, phụ nữ đều mặc chân váy bút chì và áo vest.

Dáng người cao gầy của Thư Minh Viễn rất hợp với tây trang, nhìn như một công tử nhà có điều kiện, còn Đoàn Hà lại không buồn cài kín cúc áo, cả vạt xiêu vẹo, miệng ngậm điếu thuốc, chẳng khác chi tên cà lơ phất phơ.

Thầy của Đoàn Hà đến vừa khéo thấy cái dáng này của hắn, mặt đen sì.

Thư Minh Viễn bảo Lộ Tiểu Vũ tới đón thầy, còn mình thì lo sắp xếp phòng hội nghị, Lộ Tiểu Vũ thấy phòng đã bày hoa tươi, Thư Minh Viễn và một sư huynh khác đang chỉnh mấy chiếu.

Tất cả đều đúng trật tự, lại phảng phất không khí khẩn trương.

Một thầy chỉ dẫn Lộ Tiểu Vũ quen cười vỗ vai cậu, “Đừng căng thẳng, lúc lên cứ tự tin trình bày là tốt rồi.”

Lộ Tiểu Vũ vội vàng gật đầu.

Cậu mời thầy tới, rồi vội vàng nhắn tin cho Trầm Thiên Ảnh, ghi rõ địa điểm tổ chức phản biện, chỉ lo anh không tìm được.

Các thực sĩ phản biện tới trước tiến sĩ phản biện.

Tới tận khi đến lượt Lộ Tiểu Vũ, cậu vẫn không thấy Trầm Thiên Ảnh đâu. Căng thẳng lúc đầu rất nhanh biến mất, tất cả những nội dung trên cậu đã đọc nằm lòng, có thể trình bày lưu loát.

Phản biện kết thúc, phần trả lời câu hỏi cũng diễn ra thuận lợi, Lộ Tiểu Vũ cúi đầu thật sâu, nói, “Cảm ơn mọi người.” Tới khi ngừng đầu, Lộ Tiểu Vũ đã thấy Trầm Thiên Ảnh đứng ở cửa sau phòng hội nghị, mỉm cười nhìn cậu.

Tim Lộ Tiểu Vũ đập thành thịch, cậu có chút hưng phấn bước xuống bậc, không cẩn thận ngã sấp xuống đất.

Phòng hội nghị vang lên tiếng cười rúc rích.

Chủ trì buổi phản biện nghiêm túc nói, “Bạn Lộ Tiểu Vũ phản biện không tệ, không cần làm lễ lớn vậy đâu.”

Thế là cả phòng cười ầm lên.

Lộ Tiểu Vũ đỏ bừng hai má, chạy đến cửa sau phòng hội nghị.

Ở đó có các thành viên phòng thí nghiệm đang đứng ngồi nghe phản biện, Lộ Tiểu Vũ suýt chút nữa không kìm được nhào vào lòng Trầm Thiên Ảnh, cuối cùng cậu vẫn nhịn xuống, nắm cổ tay anh gọi, “Anh.”

Trầm Thiên Ảnh kéo cậu ra ngoài, lướt qua Đoạn Hà và Thư Minh Viễn đang đứng ngoài chờ.

Đoạn Hà vẫy vẫy điều thuốc, “Can đảm ghê nhỉ.”

Thư Minh Viễn không nói gì.

Trầm Thiên Ảnh vừa đi vừa hỏi, “Phòng vệ sinh ở đâu?”

Lộ Tiểu Vũ kéo anh, “Đi theo em.”

Phòng vệ sinh không có người, Trầm Thiên Ảnh kéo cậu vào một buồng nhỏ, đóng sầm cửa, ôm cậu hôn thật mạnh.

Lộ Tiểu Vũ ôm bả vai anh, bị anh hôn đến thở hổn hển, “Em tưởng anh không đến.”

Trầm Thiên Ảnh chôn vào cổ cậu, “Hôm nay em chói mắt như vậy, anh sao nỡ không đến được.”

Lộ Tiểu Vũ thoáng cái nhớ tới cú ngã ban nãy, buồn bực nói, “Đừng nói nữa.”

Trầm Thiên Ảnh xoa đầu cậu, nín cười, “Không sao.”

Lộ Tiểu Vũ nhìn anh, ngứa đầu hôn anh một cái.

Trầm Thiên Ảnh hỏi, “Còn muốn?”

Lộ Tiểu Vũ cúi đầu khẽ đáp, “Ừm.”

Trầm Thiên Ảnh tức thì ôm đầu cậu, hung hăng hôn cậu.

Hai người ở trong phòng nhỏ nhiệt tình hôn môi một lúc lâu, Lộ Tiểu Vũ nói, “Chờ một lát nữa sẽ nghe được kết quả phản biện.”

Trầm Thiên Ảnh chỉnh lại quần áo cho cậu, “Đi đi, anh chờ em.”

Lộ Tiểu Vũ gật đầu, “Anh đừng đi nữa nhé.”

Trầm Thiên Ảnh cười cười, “Không cần đi nữa rồi.”

“Sao?” Lộ Tiểu Vũ không rõ.

Trầm Thiên Ảnh nói, “Anh ngã bài với nhà họ Chu rồi, họ nói không cho anh một đồng một cắc nào hết, anh thấy cũng không vấn đề gì. Chờ em tốt nghiệp, nếu muốn thì ở lại đây tìm một công việc, nếu không muốn, mình bán nhà đi tới thành phố khác tìm việc, không sao cả.”

Lộ Tiểu Vũ giữ chặt tay Trầm Thiên Ảnh, “Bọn họ — ý em là Chu lão tiên sinh, dễ dàng bỏ qua như vậy sao?”

Trầm Thiên Ảnh, “Ông ấy có thể làm gì chứ?”

50. Chương 50

Mấy ngày trước anh đều ở nhà Chu, cụ bà ngày nào cũng khóc với anh, cụ ông biết tính anh, nhất định sẽ không cứng rắn được mấy ngày.

Trầm Thiên Ảnh gọi điện cho Lộ Tiểu Vũ, nói muốn đến xem cậu phản biện, bị cụ bà nghe được. Ông cụ Chu sống chết không cho anh đi, sáng Trầm Thiên Ảnh ra cửa, thấy ông đang chống quải trượng ngồi trong phòng khách.

Trầm Thiên Ảnh hơi kích động, không nói gì muốn đi vòng qua ông bước ra cửa.

Ông cụ đột nhiên nói, “Đứng lại! Hôm nay mày đừng mong ra khỏi nhà!”

Trầm Thiên Ảnh nói. “Con ra ngoài một chuyến, mai sẽ về.”

“Chu Minh Thiêm!” Ông cụ quát, “Nhìn mày bây giờ còn ra cái gì? Công việc không làm người nhà không để ý, bị một thằng nhãi mê hoặc đến quay vòng vòng! Trước kia mày lêu lổng nhưng còn biết chừng mực, giờ tuổi lớn hơn rồi thì sao? Còn muốn chơi trò thật lòng với thằng nhãi kia?”

Trầm Thiên Ảnh cả giận, “Không được nói em trai tôi thế!”

Ông cụ hừ lạnh, “Em trai? Tự dưng tao có thêm một thằng con ở đâu ra? Tao không có phúc khí ấy!”

Trầm Thiên Ảnh nghe được lời này, tỉnh táo lại, nói, “Cậu ấy đương nhiên không phải con trai ông, thực ra tôi cũng không phải con trai ông.”

Ông cụ Chu tức run người, “Tao thấy tim mày bị mỡ lợn bọc kín rồi!”

“Kể từ khi xảy ra tai nạn giao thông.” Trầm Thiên Ảnh chỉ vào ***g ngực mình, “Trong này không còn là con trai ông nữa.”

Cụ bà đứng lúc từ cầu thang bước xuống, thấy ông cụ Chu run người không nói nên lời, vội vàng chạy tới đỡ ông, nghẹn ngào nói, “Lại cãi cò cái gì? Hai cha con không thể nói chuyện tử tế với nhau được sao? Giờ lại muốn làm gì?”

Trầm Thiên Ảnh kích động cào tóc, châm thuốc, nói, “Xin lỗi.”

Cụ bà tưởng anh bị thuyết phục, vội vã khuyên, “Vậy đừng nói nữa, mau hối lỗi với ba con đi.”

Trầm Thiên Ảnh nói, “Vốn tôi luôn cảm thấy thiếu nợ nhà họ Chu các người, muốn thay con trai hai người tận hiếu, nhưng giờ nghĩ lại, vẫn thấy quá miễn cưỡng.”

Nói xong, Trầm Thiên Ảnh bước ra ngoài.

Ông cụ Chu gõ mạnh quải trượng xuống đất, “Mày đi đi! Mày đi rồi thì đừng về đây nữa! Tao không có thằng con như mày! Sau này mày đừng mong nhận được một đồng một cắc nào của nhà Chu! Tao cho chó ăn cũng không để cho thằng láo toét như mày!”

Trầm Thiên Ảnh vẫn nói câu kia, “Rất xin lỗi.”

Bà Chu gào khóc, một tay đỡ ông Chu một tay kéo anh, “Ông nói gì vậy! Con trai làm sai mình từ từ nói là được, ông đuổi nó làm chi...”

Trầm Thiên Ảnh không nghe nữa, cả người ngoại trừ giấy tờ tùy thân của Chu Minh Thiêm thì không mang theo bất cứ thứ gì khác, xe cũng không lấy, cứ thế rời khỏi nhà Chu.

Cho nên giờ khi ôm Lộ Tiểu Vũ, Trầm Thiên Ảnh cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, anh hỏi, “Tiền trong ngân hàng anh gửi trước kia còn nhiều không?”

Lộ Tiểu Vũ đáp, “Nhiều lắm, mình tính mua xe mà cuối cùng không mua.”

“Ừ.” Trầm Thiên Ảnh nói, “Vẫn đủ sống, từ từ tìm việc cũng được, không vội.”

Lộ Tiểu Vũ gật đầu.

Trầm Thiên Ảnh vỗ vỗ cậu, “Em đi mau đi, không phải muốn nghe kết quả phản biện sao?”

Lộ Tiểu Vũ đang định chạy ra ngoài, lại đột nhiên chạy về ôm Trầm Thiên Ảnh, hôn một cái, “Chờ em.”

...

Không hề bất ngờ, phản biện của cậu nhận được phiếu thông qua của tất cả giám khảo.

Lộ Tiểu Vũ chụp ảnh với thầy chỉ dẫn, nhờ Thư Minh Viễn chụp ảnh cho cậu và Trầm Thiên Ảnh.

Hôm ấy Trầm Thiên Ảnh kiên nhẫn lạ thường, một mực ngồi một góc chờ Lộ Tiểu Vũ, mấy cô gái hỏi cậu, “Anh của anh hả? Đẹp trai nhỉ?”

Lộ Tiểu Vũ cười nói phải.

Các thầy đi trước, mấy người còn lại ở lại dọn dẹp.

Lộ Tiểu Vũ hỏi Đoạn Hà, “Đại sư huynh, em đi trước được không?”

Đoạn Hà đang tắt máy tính, đầu không nâng lên phát tay, “Mau cút đi.”

Lộ Tiểu Vũ vui vẻ nói, “Em cảm ơn.” Cậu chạy ào ra cửa.

Thư Minh Viễn đang dọn hoa quả trên bàn, cầm một quả quýt ném vào đầu cậu.

Lộ Tiểu Vũ che đầu, nhặt quýt lên, “Sư huynh?”

Thư Minh Viễn nói, “Cho em ăn.”

Lộ Tiểu Vũ cười đáp, “Cảm ơn.”

Trầm Thiên Ảnh chờ ở bên ngoài, nắm tay cậu chậm rãi bước ra ngoài, “Vẫn nên đi mua một cái xe thì hơn.”

Lộ Tiểu Vũ không đồng ý, “Còn chưa tìm được việc mà...”

Trầm Thiên Ảnh, “Sợ gì? Chẳng lẽ anh lại để em chết đói?”

Lộ Tiểu Vũ, “...”

Trầm Thiên Ảnh đưa Lộ Tiểu Vũ và A Quyển về nhà.

Trầm Thiên Ảnh muốn chuyển tới thành phố khác, nhưng Lộ Tiểu Vũ lại lo không sống quen, hơn nữa chuyển sang thành phố khác sẽ phải tìm chỗ ở, dù thuê nhà hay mua nhà mới cũng đều rất phiền phức.

Trầm Thiên Ảnh không để ý lắm, thứ duy nhất mà anh lo chính là nhà họ Chu còn chưa từ ý định, tìm Lộ Tiểu Vũ gây rắc rối.

Nhất thời, hai người chưa đưa ra được quyết định.

Trầm Thiên Ảnh nói dù sao Lộ Tiểu Vũ cũng tốt nghiệp rồi, vậy thì đi ra ngoài chơi một chuyến.

Anh hỏi cậu, “Muốn đi đâu chơi?”

Lộ Tiểu Vũ, “Đâu cũng được, chỗ nào không cần chi nhiều tiền ấy.”

Thế nên Trầm Thiên Ảnh tự quyết định, anh mua hai vé bay tới Thành Đô, rồi đi tới Cửu Trại Câu, sau đó có thể đến Vân Nam, ngắm hồ Lô Cô.

Hai người đã thu xếp ổn thỏa, A Quyển cũng đã được gửi đi chăm hộ.

Tới khi chuẩn bị ra sân bay, hai người bị cản lại. Người cản chính là người đàn ông trẻ tuổi đeo kính mắt đã từng đi theo ông cụ Chu tới tìm Lộ Tiểu Vũ.

51. Chương 51

Người trẻ tuổi nói với Trầm Thiên Ảnh, “Chu tiên sinh, phu nhân bảo tôi tới tìm cậu về.”

Trầm Thiên Ảnh có chút không nhận được, “Những gì cần nói tôi đều đã nói cả rồi, anh về nói cho bọn họ, tôi và nhà Chu không còn quan hệ gì nữa.”

Người trẻ tuổi, “Chu tiên sinh, cậu đừng nói như vậy. Suy cho cùng cậu là con độc nhất của Chu lão tiên sinh, hôm qua ông ấy trúng gió phải vào bệnh viện, giờ thậm chí còn không nói được. Phu nhân không làm được gì, chỉ có thể khóc, hôm nay biết cậu muốn đi, suýt nữa bà ấy đã ngất xỉu. Bà bảo tôi nhất định phải khuyên cậu về, hai cha con không thể một đêm trở thành kẻ thù được.”

Trầm Thiên Ảnh trầm mặc một chút, lắc đầu, “Anh chuyển lời cho bọn họ giúp tôi, xin lỗi, tôi không phải là con trai của họ.”

Người trẻ tuổi vội kêu lên, “Chu tiên sinh —”

Trầm Thiên Ảnh kéo Lộ Tiểu Vũ định đi, tay lại bị kéo lại không đi được.

“Sao vậy?” Anh cúi đầu hỏi Lộ Tiểu Vũ.

Lộ Tiểu Vũ nhìn người trẻ tuổi, kéo Trầm Thiên Ảnh ra một góc, “Vẫn là trở về xem sao đi, hai ông bà đáng thương quá.”

Trầm Thiên Ảnh nói, “Bọn họ gây phiền phức cho em cũng không sao?”

Lộ Tiểu Vũ khẽ nói, “Em thấy bình thường thôi. Nhưng Chu Minh Thiêm thực sự là con trai duy nhất của ông Chu, sao có thể mặc kệ ông ấy được, em không đành lòng...”

Trầm Thiên Ảnh thở dài, “Lại vậy rồi.”

Lộ Tiểu Vũ, “Anh đi xem sao đi, ít nhất cũng phải tới xem một lần.”

Trầm Thiên Ảnh hỏi, “Không đi chơi nữa?”

Lộ Tiểu Vũ biết Trầm Thiên Ảnh mềm lòng, nói, “Bọn mình đi chơi lúc nào chẳng được, vé máy bay cũng có thể thay đổi. Anh, về đi thôi.”

Trầm Thiên Ảnh xoa đầu cậu, “Vậy được rồi.”

Hai người theo người trẻ tuổi đến bệnh viện, Lộ Tiểu Vũ tránh ở bên ngoài phòng bệnh không chịu vào, “Em ở đây chờ anh.”

Trầm Thiên Ảnh dùng sức nắm tay cậu không buông, kéo cậu vào cùng.

Ông cụ Chu nằm trên giường bệnh, hai mắt mở to, trừng Trầm Thiên Ảnh một lúc lâu, cuối cùng chậm chậm chuyển mắt.

Cụ bà mắt nhắm lệ kéo tay Trầm Thiên Ảnh, “Về là tốt rồi, về là tốt rồi. Đừng giận ba con nữa, sau này con muốn yêu kiểu gì cũng đều nghe theo con được không?”

Trầm Thiên Ảnh đặt tay lên vai Lộ Tiểu Vũ, để cậu đứng trước mình, “Tôi về xem sao.”

Cụ bà đứng trước giường bệnh, cúi người nói bên tai ông, “Con trai về thăm ông, ông nhiều tuổi rồi, đừng giận quá nữa, sau này có gì từ từ nói.”

Tầm mắt ông chuyển xuống, nhìn Trầm Thiên Ảnh và Lộ Tiểu Vũ, gian nan mở miệng.

Cụ bà tiến sát lại nghe, vừa nghẹn ngào vừa gật đầu, cuối cùng bà nở nụ cười, ngẩng đầu nói với Trầm Thiên Ảnh, “Ba con nói, sau này mặc kệ con, muốn yêu thế nào thì yêu thế đấy.”

Trầm Thiên Ảnh thầm thở dài, “Ông cứ nghỉ ngơi dưỡng bệnh, tạm thời tôi sẽ không đi, có việc thì liên lạc với tôi.”

“Chu lão tiên sinh,” Lộ Tiểu Vũ đột nhiên nhỏ giọng nói một câu, “Nghỉ ngơi cho tốt.”

Ông cụ nhắm mắt, không tức giận cũng không buồn phản ứng cậu.

Ông cụ không hết hy vọng, vẫn luôn mong chờ con trai mình sẽ có một ngày tỉnh ngộ.

Nhưng xem ra, ngày đó sẽ không đến. Lộ Tiểu Vũ là em trai bảo bối của Trầm Thiên Ảnh, không phải vì họ có cùng chung dòng máu, mà là do mối liên hệ gần gũi sâu thẳm giữa hai linh hồn.

Cho nên hai, ba năm sau, tới khi ông Chu bệnh tật qua đời, ông vẫn không thể thấy cảnh Trầm Thiên Ảnh chia tay Lộ Tiểu Vũ, kết hôn sinh con.

Lộ Tiểu Vũ vào làm ở công ty nhỏ của bạn học cũ, không giàu có cũng không chết đói, công việc đơn giản nhẹ nhàng. Trầm Thiên Ảnh rất hài lòng, ngày ngày lái xe đưa đón cậu đi làm.

Hôm đó là Tết Nguyên đán, ngày đầu tiên của năm mới.

Trầm Thiên Ảnh và Lộ Tiểu Vũ tới sân bay, hoàn thành chuyến du lịch năm ấy còn chưa đi được. A Quyển đã là một chú chó to bự, nằm ở nhà cùng bà Chu ngủ gà ngủ gật.

Bên ngoài tuyết rơi lất phất, cửa xe phủ hơi nước mờ mờ. Lộ Tiểu Vũ lấy tay lau lau, nhìn ra ngoài. Khi đi qua rạp chiếu phim, cậu thấy một poster quảng cáo bộ phim mới rất lớn.

Lộ Tiểu Vũ kinh ngạc nhìn khuôn mặt nam diễn viên trên poster, kéo ống tay áo Trầm Thiên Ảnh, “Ủa? Kia không phải là — là Tử Phàm sao?”

Trầm Thiên Ảnh nhích lại gần, liếc mắt một cái lại lười biếng quay đi, “Ừ.”

Lộ Tiểu Vũ kỳ quái tại sao anh không kinh ngạc chút nào, “Anh ấy đóng phim đó! Là nam chính sao?”

Trầm Thiên Ảnh ngáp một cái, sáng dậy sớm, giờ anh bắt đầu buồn ngủ díp cả mắt, “Đúng, nam chính. Công ty anh đầu tư, anh đề cử cậu ta, có vấn đề gì nữa không?”

Lộ Tiểu Vũ hai tay bắt lấy cánh tay Trầm Thiên Ảnh, “Sao anh không nói với em?”

Trầm Thiên Ảnh một tay kéo cậu vào lòng, “Anh không nói cho ai cả, chính cậu ta cũng không biết, hãy cứ để cậu ta nghĩ mình được đạo diễn phát hiện. Em đừng nói nữa, để anh ôm ngủ đi.”

Lộ Tiểu Vũ sững sốt một lúc mới bình tĩnh lại, cầm tay Trầm Thiên Ảnh, dụi má vào ngực anh, hít hà mùi hương và độ ấm quen thuộc.

Trong nhà Chu, tivi đang chiếu chương trình ca nhạc rộn ràng đón chào năm mới. Bà Chu đeo kính lão xem tivi, A Quyển nằm bên chân bà, yên tĩnh nằm sấp một lúc lâu, bỗng nó đứng dậy, lắc lắc lông bước ra ngoài.

Bà Chu kéo mắt kính nhìn nó, “A Quyển.”

A Quyển dừng lại, quay đầu nhìn bà.

Bà hỏi, “Đi đâu vậy? Quay về đi.”

A Quyển im lặng đứng một lúc, rồi lại chậm rãi đi về phía trước.

Bà cụ không để ý tới nó, lại ngẩng đầu chuyên tâm xem tivi.

A Quyển hắt hơi, uốn người dùng hai chân trước đẩy cửa phòng, bước ra sân phủ đầy tuyết trắng, lưu lại một dãy dấu chân thật dài...

=====

Thế là hoàn truyện rồi, sau cái chương này mình có 2 điều muốn nói:

+ Thú thực là mình không hiểu chi tiết cuối của bà Chu với A Quyển, bạn nào biết thông nào cho mình phát không bứt rứt quá hu hu hu.

+ Truyện còn 1 phiên ngoại về Đoạn Hà và Thư Minh Viễn (Công thụ chuẩn như mọi người đã đoán đó), cơ mà chuyện của 2 người không hợp gu mình lắm (đã thế nó còn dài thiệt là dài nữa chứ QAA), nên mình xin phép bỏ qua phần đó, bạn nào thích có thể tìm đọc hoặc tiếp tục edit ngen

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuyen-huynh>